

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PLAN B

Jana Aston

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

B PLANI

JANA ASTON

Copyright © 2019 by Jana Aston

ebook ISBN 9780998244464

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

RJ Locksley tarafından düzenlendi

Kapak Fotoğrafı: Lauren Watson Perry

✿ Vellum ile hazırlanmıştır

İÇİNDEKİLER

1. [Daisy.](#)
2. [Daisy.](#)
3. [Daisy.](#)
4. [Daisy.](#)
5. [Daisy.](#)
6. [Kyle](#)
7. [Daisy.](#)
8. [Kyle](#)
9. [Daisy.](#)
10. [Daisy.](#)
11. [Daisy.](#)
12. [Daisy.](#)
13. [Daisy.](#)
14. [Daisy.](#)
15. [Kyle](#)
16. [Daisy.](#)
17. [Daisy.](#)
18. [Daisy.](#)
19. [Kyle](#)
20. [Daisy.](#)
21. [Daisy.](#)
22. [Daisy.](#)
23. [Daisy.](#)
24. [Daisy.](#)
25. [Kyle](#)
26. [Daisy.](#)
- [Sonsöz](#)

[Ayrıca Jana Aston](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

DAISY

Kyle Kingston'ı ilk gördüğümde onun bir hata olduğunu anlamıştım. Eğlenceli bir hata, ama yine de bir hata. Kim olduğunu, hatta adının ne olduğunu bile bilmiyordum. Bir günden kısa bir sürede kalbimi kırmayı başaracağını bilmiyordum. Ya da gecikmiş kirası olan sıradan bir yankesici gibi benden çalacağını.

Hayatımın tüm akışını değiştireceğini bilmiyordum ama iyi bir fikir olmadığını biliyordum.

Bununla teselli buluyorum, çünkü bu içgüdülerimin iyi olduğu anlamına geliyor. Pisliklerle yatma alışkanlığım üzerinde çalışmam gerekiyor ama en azından onların pislik olduğunu *biliyorum*. En azından bu da bir şeydir.

Onunla tanıştığımda bir penis temizliğinin ortasıdaydım çünkü eğlenceli bir kız olduğunuzda erkekler bağlılığı önemsemediğinizi düşünüyorlar. Gözyaşı dökmeye, dramatize etmeye ve ultimatoma vermeye eğilimli olmadığınız için asgari düzeyde önemseyerek kurtulabileceklerini düşünüyorlar.

Bok gibi davranılmaktan bıkmıştım. Aramayı unutan ya da konuştuğumda beni dinlemeyen erkeklerden bıkmıştım. Yılbaşı gecesi arkadaşlarının önünde bana hava atmak isteyen ama Sevgililer Günü geldiğinde var olduğumu hatırlamayan erkeklerden. Sabahları kahvemi nasıl içtiğimi ya da hangi dondurma çeşitlerini sevdiğimi hatırlayamayan erkekler. Birlikte olduğunuz kişiyi zerre kadar önemsiyorsanız hatırlamak için neredeyse hiç çaba sarf etmeniz gerekmeyen şeyler. Yirmi altı yaşında bunun için çok yaşıyordum.

Yirmili yaşlarınızın ortalarına geldiğinizde, ne tür erkeklerle çıkacağınıza dair seçimler yapmak zorundasınız yoksa bir de bakmışsınız ki bir pislikle evlenmiş ve hayatınızın geri kalanını çocuklara yardım etmektense softball oynamayı tercih eden bir kocadan şikayet ederek geçirmişsiniz. Ya da hayatı boyunca bir müzik grubunda yer alma hayalinin peşinden koşarak sizi maddi bir yıkıma sürükleyen bir koca. Ya da kurumsal Amerika için fazla yanlış anlaşıldığı için bir işte tutunamayan biri.

Hayır, teşekkür ederim.

Ben de sık diyetine girdim. Altı ayda karar kıldım. Neden altı ayı seçtiğim hakkında hiçbir fikrim yok, sadece izin almak için uygun bir süre gibi görünüyordu. Kyle'la tanıştığımda dört ay olmuştu.

Yapma, dedim kendime. *Yapma. Hayatının geri kalanını o adamın yatakta nasıl biri olduğunu bilmeden yaşayabilirsin. Uzaklaş.* Çünkü biliyordum ki -adını bile bilmeden önce- ara vermeye değer biri değildi.

Ara vermeye değer biri, birlikte bir gelecek kurabileceğim biri olurdu.

O bir geçit sikiydi.

Onun sikine bir kez vurduğumda, emeklilik planlarına katkıda bulunan ve günümü sormak için yanıp tutuşan erkeklere geçiş yapmaya çalışırken doğum günümün ne zaman olduğunu unutan pisliklere geri dönecektim.

Her halükârda, Kyle'a bir kez baktığımda dört aylık penis aramın cehenneme döndüğünü anladım.

DAISY

Yakın gelecekle ilgili tüm planlarımla birlikte cehenneme gitti, çünkü beni hamile bıraktı.

Annelik kısa vadeli planlarımda yoktu ama sorun değil çünkü ben uyum sağlayabilen bir kıyım. Her zaman aklıma koyduğum her şeyi yapabildim ve bu da farklı olmayacak. Olmayacak. Ayrıca, her zaman çocuk sahibi olacağımı hayal etmiştim. Bu saniyede değil, bu şekilde değil. Ama tabii ki olacaktı.

Bir gün.

Görünüşe göre bir gün yedi ay içinde geliyor.

Bekar kadından bekar anneye. Bunu anladım. İşimi bırakmam ve genişleyebilen pantolonlar almam gerekecek ama bu işin üstündeyim.

Ama her şey sırayla. Beni hamile bırakan adama, beni hamile bıraktığını söylemeliyim.

Ve o adama ulaşmak imkansız.

Düşünebiliyor musunuz?

Kim olduğunu biliyorum, adını biliyorum ama ona ulaşmanın bir yolu yok.

Normalde yattığım erkeklerin isimlerini bilmediğimi ima etmek için söylemiyorum. Bilirim, her zaman bilirim. O kadar da sürtük değilim - o kızlar alınmasın tabii ki. Herkesin zevki kendine ama ben tek gecelik ilişkilerimin sayısını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirim ve buna herkesin sayılmaması gerektiğini bildiği üniversite de dahil.

Davama hiç yardımcı olmuyorum, değil mi?

Her neyse, Kyle'a söyleyeceğim. Bu benim sorunum olsa da bilmeyi hak ediyor, onun değil. Aslında bir bakıma onun da sorunu ama kabul edelim ki bu her zaman kadının sorunudur. Ama yine de bilmeyi hak ediyor, sanırım. Hayır, kesinlikle bilmeyi hak ediyor.

Ondan hiçbir şey istemiyorum, hiçbir şey. Bunu onsuz da yapabilirim ve yapacağım da. Ama bunu bilmesi adil olur. Birinci sınıf bir pislik ve olası bir aptal olsa bile. Beni hamile bırakmış olması tamamen haksızlık olsa bile. Alet diyetimi bozduğum için sorumluluğu üstleniyorum ama prezervatif arızası onun suçu.

Bu yüzden ona söyleyeceğim, çünkü yapılacak en nazik şey bu, geri dönüşüm gibi. Tanrım, geri dönüşüm yapmayan insanlara katlanamıyorum. Özellikle de çöp kutusu oradayken. O insanları bilir misiniz? Çöp kutusunun hemen yanında bulunan geri dönüşüm kutusuna atabileceğiniz ve yazıcı kağıdı ya da Y kuşağı onaylı bir çift spor ayakkabı olarak yeniden değerlendirilebilecek bir şeyi sonsuza kadar çöp sahasına atmak bencilliğin en kötü türüdür. Ayrıca, geri dönüşüm çok seksi, sizce de öyle değil mi? Kahramanın boş bir su şişesini geri dönüşüm kutusuna attığı bir kitap okudum ve neredeyse boşalıyordum.

Gerçek hikaye.

Neyse, mesele şu ki, ben geri dönüşüm yapıyorum ve biri beni dövdüğünde ona söylüyorum. Prezervatifle işini berbat etmiş olsa bile. Anlık tatmin sağlayan bir işte mükemmelleşirken uzun vadeli sonuçları olan bir işi batırmak tam bir erkeğe göre, değil mi?

Ugh.

Kızgın değilim, gerçekten. Tango yapmak için iki kişi gerekir. Kendi prezervatiflerimi getirmeliydim. Ya da onları düzgün kullanacak kadar akıllı bir adam seçmeliydim. Kırıldı mı? Eski miydi? Google bana prezervatiflerin teoride yüzde doksan sekiz etkili olduğunu, ancak pratikte azgın erkeklerin aptal olduğunu ve ortalama olarak prezervatif dışında bir şey kullanmayan yüz kişiden on beşinin hamile kalacağını söylüyor.

Yaşasın ben.

Tamam, biraz kızgınım. Çubukların üzerine işiyorum ve chai tea latte'de ne kadar kafein olduğunu soruyorum. Bu arada o hayatını yaşıyor ve istediği kadar kafein içiyor.

Bu, bir gün bu bebeğin babasını soracağı ve benim de cevaplara ihtiyacım olacağı gerçeğini değiştirmiyor. *Nasıl olduğumu* değil.

Tanrı *yardımcım* olsun ama *babam kim* cevapları. Oğluma ya da kızıma en azından bu kadarını sağlayabilirim, çünkü onların iki ebeveynli, beyaz çitli çocukluklarını çoktan mahvettim. Bu bebek benim sorumluluğumda, ancak bir gün bu çocuk babasıyla tanışmak isterse, bu tanışmayı kolaylaştırmam gerekecek.

Bir gün bu buluşmayı kolaylaştırmak için onunla temasa geçebilmem gerekecek. Biliyorum, ona ulaşmanın işin kolay kısmı olduğunu düşünebilirsiniz. Zor kısmın, "Hey, beni hatırladın mı?" demek olduğunu sanırsınız. Ben hamileyim. Bu kısmın kolay olacağını söylemiyorum ama ona ulaşmaktan daha kolay olacak.

Tek gecelik ilişkimin, aile değerleri ve düşük fiyatlar üzerine kurulu bir Amerikan mağazalar zincirinin varisi olduğu ortaya çıktı. Sana bir sır vereceğim. Kyle Kingston'da "aile değerleri" diye bir şey yok. Demek istediğim o pis bir piç. Lezzetli bir şekilde kirli. Sanırım bu yüzden onu KINGS'in tanıtım materyallerinden uzak tutuyorlar. Reklamları, konserve fasulye ve kağıt havlu fiyatlarının düşüklüğü karşısında birbirlerine gülümseyen aileler ve emekli çiftlerden başka bir şey değil. Sanırım Kyle'ın prezervatif paketiyle yer aldığı bir reklam kampanyası peşinde oldukları pazar değil.

Sorun şu ki, böyle adamların Facebook hesabı yok. Ya da Twitter. Instagram ya da Pinterest, hatta kişisel bir web sitesi bile yok. Böyle bir adama ulaşmanın hiçbir yolu yok.

Sıradan takılmalardan kurtulmak için uygun olmalı. Tıpkı onun beni ektiği gibi.

Pislik.

Birine ulaşamamanın ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı? Yirmi birinci yüzyıldayız. Kim olduğunu, nerede çalıştığını ve hangi şehirde yaşadığını biliyorum ama yine de ona ulaşamıyorum. Bu sinir bozucu. Bir arkadaşınızın telefonunu yanlışlıkla sessize almasından ve sizin mesajlarınızı fark etmesi için saatlerce beklemek zorunda kalmanızdan on kat daha kötü.

Şirket ofisini aramayı denedim ama hiçbir yere varamadım. Bu kimseyi şaşırtmamalı ama büyük bir şirketi arayıp yetkili kişiyle görüşmek isteyemezsiniz. Küçük bir şirketi arayıp herhangi biriyle görüşmek isteyemezsiniz bile. Mağazanın web sitesindeki 'bize ulaşın' kutusunu kullanmayı düşündüm.

Çünkü diğer kategorilerin hiçbiri bana uymuyordu. Hayır, siparişle ilgili bir sorunum yok. Hayır, garanti hakkında bir sorum yok. Ve hayır, iade işlemi için yardıma ihtiyacım yok.

Garip bir şekilde, web sitesinde 'CEO'nuz beni hamile bıraktı' seçeneği yoktu. On dakikalık hayal kırıklığından sonra bize ulaşın ekranından çıktım ve bunun yerine doğum öncesi vitamin siparişi verdim. Ve geri döndürülmüş su şişelerinden yapılmış bir bez çanta. Kin tutmak istedim ama gerçekten harika fiyatları var.

B planının zamanı geldi.

DAISY

İçki ya da yemek parası ödmeden kadın tavlama için düğünleri basan iki adam hakkındaki filmi hatırlıyor musunuz?

Bu o değil.

Bu hamile bir kızın, bebeğinin babasına haber verebilmek için bir emeklilik galasını basması.

Normalde bir emeklilik partisini basacak kadar alçalmazdım ama çaresizim. Ayrıca, akşam yemeğine kalacak değilim. Öylece girip çıkacağım. Kyle dışında kimse orada olduğumu bile bilmeyecek. Muhtemelen aperatif bile almayacağım, tabii bir garson elinde turşu tepsisiyle geçmezse ve ben de dayanamazsam. Şaka yapıyorum, klişe bir hamilelik turşusu aşermem yok. Daha çok turşu olmayan her şey için klişe bir aşerme.

Neyse, planım bu. Eğer oradaysa.

Bence orada olma ihtimali yüksek çünkü büyükbabası bu partinin onur konuğu ve internet hafiyeliğim bana Kyle'ın aile şirketinin CEO'luğunu yeni devraldığını söylüyor.

KINGS gibi bir aile şirketi, Amerika'nın en büyük perakende zinciri.

Yeni terfi etti, beni hamile bıraktıktan sonraki hafta gibi.

Kim olduğunu ve onu nerede bulabileceğimi bilmemin tek nedeni şirketin başına terfi etmiş olması. O hafta sonu adını öğrendim ama bana bir şey ifade etmedi. Neden olsun ki? O sadece bir adamdı.

Philly'den geçerken tanıştı ve soyadı Kingston, perakende zincirinin adı ise KINGS idi.

Hamile olduğumu fark ettiğimde onu Google'da aradım, beni resminin olduğu bir Facebook profiline yönlendireceğini umuyordum, böylece hızlı bir mesaj gönderebilir ve bu işi bitirebilirdim. Onunla işim biterdi. Bunun yerine ilk arama sonucu *New York Times*'ta KINGS logosu ve Kyle'ın profesyonel bir iş fotoğrafının eşlik ettiği bir haberdı. Haberde Kyle'ın büyükbabası, şirketin kurucusu William Kingston'ın emekli olduğu duyuruluyor ve Kyle'ın Kingston Enterprises'ın yeni CEO'su olduğu belirtiliyordu.

Kingston Enterprises, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki altı bin KINGS şubesinin tamamına sahip. Köşe başındaki marketlerden süper merkezlere ve depo kulüplerine kadar değışen büyüklükte yerler. Sonunda kafama dank etti ve iki şeyi anladım. Birincisi, Kyle Kingston kendi adını taşıyan bir perakende imparatorluğunun varisiydi. İkincisi, ona ulaşmak imkansız olacaktı.

Sonra şans eseri ya da tesadüf eseri ya da kozmik bir müdahaleyle, önümüzdeki hafta Philadelphia'da gerçekleşecek bir konferansa davet edildim. Bir taşla iki kuş vuracağımı düşündüm. Haksız mıyım? Konferansa katılabilir ve şehirdeyken Kyle'ı bulabilirdim. Bu yüzden internette biraz dolaştım, belki ikinci bir şansım olur ve onun ev adresini bulurum diye düşündüm. O gelene kadar kapısının önünde kamp kurardım, ne gerekiyorsa yapardım. Takip etmenin hoş olmadığını biliyorum ama umutsuz zamanlar, umutsuz önlemler.

Ayrıca, kim takip etmedi ki? Herkes bunu bir şekilde yapar. Erkek arkadaşlarının eşyalarına bakmışlardır. Toplum içinde bir yabancıнын konuşmasını dinlemiştir. Ve internete erişimi olan herkes bir ya da beş yüz kez kendilerini ilgilendirmeyen bir şeye bakmıştır. Tamamen normal.

Ben de baktım. Baktım ve baktım. Görünüşe göre takip becerilerim berbatmış çünkü Kerrigan adında bir kız kardeşinden bahsetmesi dışında onunla ilgili hiçbir şey bulamadım. Kardashian'larla tek ortak noktaları K isimlerinin aynı olması çünkü Kingston'lar hayatlarını gizli tutuyorlar. Kız kardeşi için de tek bir sosyal medya hesabı bulamadım. Onun aracılığıyla tersine takip etmeyi umuyordum ama öyle bir şansım yoktu. Anne ve babaları ölmüş,

Beş yıl önce bir uçak kazasında vefat etmişti. Bununla ilgili birkaç eski makale vardı ama onun dışında pek bir şey yoktu. Ta ki William Kingston için düzenlenen bir emeklilik galasından bahsedilene kadar. Kyle'ın orada olması gerekiyordu, değil mi? Büyükbabasının kurduğu ve emekli olduğu şirketin başına yeni geçmişken nasıl olmasındı ki? Bu partiye katılmak onunla yüz yüze konuşmak için en iyi şansımdı.

Biriyle konuşmak için bir etkinliği basmak amacıyla başka bir eyalete uçmanın biraz ürkütücü ve muhtemelen federal bir suç olduğunu kabul ediyorum. Federal suçlar böyle işliyor, değil mi? Bir suç işlemek için eyalet sınırlarını geçtiğinizde federal bir suç mu oluyor? Boş ver, önemli değil. Hormonlar beni dramatikleştiriyor. Suç işlemiyorum, sadece Kyle'a hafta sonu buluşmamızda yanlışlıkla spermini geride bıraktığını söylemek için mümkün olan her seçeneği deniyorum.

Tamam. Bunu tam olarak atlatamadım ama alışıyorum, yemin ederim.

Ayrıca, katılmam gereken bir konferans var, yani Philly'ye sadece birini takip etmek için uçmuş değilim. Birkaç yıldır bu konferansa katılmak istiyordum ama bir türlü programımı ayarlayamamıştım. İki hafta önce konferansta sunum yapmam için benimle iletişime geçtiler ki bu çok önemli bir şey. Odamı ve konferans ücretlerini karşılıyorlardı, ayrıca ağ kurmam için harika bir fırsattı.

Ben de günlük işimi ikiz kardeşime havale ettim ve Kyle'ı bulup bu tatsızlığı atlatmak amacıyla birkaç gün erken Philadelphia'ya gittim.

Philadelphia'daki havaalanına doğru ilerlerken homurdanmamaya çalışıyorum. Chicago'dan gelen bir uçaktan yeni inmiştim ve şekeri yükselmiş bir çocuk gibi gerginim çünkü kapalı kalmıştım ve gergindim. İşte bu kadar. Gala bu akşam ve eğer Kyle'ı bulamazsam onunla doğrudan iletişime geçmek için hiçbir fikrim kalmayacak. Elimde kalan tek seçenek bir avukat tutup ona evrakları tebliğ ettirmek olacak. Sanırım mı? Bu mümkün mü? Ondan hiçbir şey istemiyorum, bu yüzden belki de kişisel mesaj kuryem olması için bir avukat tutamam. Onun zamanını istemiyorum ve bana yardım etmesini de beklemiyorum.

bezini değiştirmek. Sadece ona söyleyerek doğru şeyi yapmak ve sonra da yoluma devam etmek istiyorum. Belki bebek bir gün babasını aramak isterse diye telefon numarasını alabilirim.

Doğru şeyi yapmak neden bu kadar karmaşık? Pek çok açıdan haksızlık bu. Ama bunu medeni bir şekilde sürdürmek için her şeyi yapacağım, bebek için. Bir gün onun nereden geldiğine dair uygun bir peri masalı uydurabilmem gerekecek. "Birbimize uygun değildik ama sana sahibiz ve önemli olan da bu" gibi bir şeye karar verdim bile.

Tekrar i çekiyorum ve sağ ayağımı vurmaya başlıyorum. Bu hikâye bana bile saçma geliyor ama üzerinde çalışmak için zamanım var. Bu ocuğun soruları olduğunda aradan birkaç yıl geçmiş olacak ve ayrıntılar o kadar da önemli olmayacak. O kadar geçmişte kalmış olacak ki, "uygun değil "in aslında "tek gecelik ilişki" anlamına geldiğini bilmelerine gerek kalmayacak, çünkü "Babanın ldrc bir gülüşü ve günlerce süren karın kasları var."

Bu ocuk soracak kadar nemsediğinde bu o kadar eski bir haber olacak ki gerçekler biraz değiştirilebilecek. Ve umarım Kyle 40 kilo almış ve saçları dökülmüş olur.

Tamam, bu önemsizdi. Muhtemelen sadece erkeklerin yaptığı gibi yaşlandıkça daha da seksi olacak ve ben de iyi insanların yaptığı g i b i onun adına mutlu olacağım.

Tabii bu işe bir avukat sokmam gerekmezse. İçinde avukat olan bir hikayeyi romantik bir şeye dönüştürmek zordur. Ayrıca, bunun ne kadara mal olacağını ve nasıl bir prodüksiyona dönüşeceğini hayal bile edemiyorum. Prodksiyonla ilgilenmiyorum. Ben büyük prodksiyonlardan hoşlanan bir kız değilim.

Acaba adımı hatırlıyor mu? Ona soyadımı bile verdim mi? Verdiğimi sanmıyorum. Hukuk konseyinin haftalık bir toplantıda bu konuyu ele aldığını hayal ediyorum ve ölmek istiyorum. "Gündemde son bir madde var Bay Kingston. Bayan Daisy Hayden baba olacağınızı size bildirmek istiyor. Prezervatif kullanımı konusunda bir tazeleme kursu almanızı ve ayrıca fotoğraf makinesini iade etmenizi rica ediyor." Bu bir şeyi çağrıştırıyor mu? Yoksa bütün tek gecelik ilişkilerinden mi çalıyor? Tuhaf.

Zengin pislik ucube. Heyecan olsun diye hırsızlık yapan zengin insanlar duydum. İ çamaşırlarını heyecan olsun diye alan sapıklar duydum.

bir tür sapıklık. Ama fotoğraf makinemi almak çok acımasızcaydı. Değiştirmek bana dört yüz dolara mal oldu ve henüz indirmediğim bir haftalık fotoğrafımı kaybettim. Kyle ile bir turun sonunda tanışmıştım ve Philadelphia'da yirmi doların altında yemek yemekle ilgili yazmak istediğim bir blog yazısı için o fotoğraf makinesinde fotoğraflarım vardı. Adam bir perakende imparatorluğunun varisi, yani kendi fotoğraf makinesini satın almaya gücü yeterdi, hem de muhtemelen indirimle.

İşin kötüsü, bu durum beni o kadar da etkilememişti. Bir keresinde çıktığım bir adamı, sipariş ettiği pizzanın parasını ödemek için cüzdanımdan para alırken yakalamıştım - sormadan bile. Ve zeytinli bir pizza sipariş etmişti. Zeytinden nefret ederim. Son LaCroix'imi içen ya da pizza parası olmayan erkek arkadaşlar bir tür normdu, bu yüzden kamera çalmak doğal bir evrim gibi hissettirdi. Daha iyisini hak ediyorum, biliyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum.

Havaalanından bir dizi otomatik kapıdan çıkarken iç geçiriyorum. Genelde uçağım indikten sonra yirmi dakika içinde bir taksiye binerim çünkü yanımda sadece el bagajımla seyahat ederim. Hafif ve verimli bir şekilde valiz hazırlama konusunda uzmanım.

Kim hafif valiz hazırlayamaz
biliyor musunuz? Çocuklu
insanlar.

Çocuklu insanlar iki kontrol edilmiş çanta, kapıdan kontrol edilmiş bir bebek arabası ve Colechester adında doldurulmuş bir kedi yavrusu ile seyahat eder ve kıyametin kopmasını istemiyorsan hiçbir koşulda kaybolmaz David.

Tamam, bu örnek Chicago uçuşunda arkamdaki sırada oturan aileye özel olabilir. Ama yine de. Doğru olduğunu biliyorsun.

Çocuklar bir sürü ıvır zıvırla gelirler. Ve gittikleri her yere balık şeklinde peynir aromalı krakerler bırakırlar. Uçak koltuklarının arkasını tekmelerler. Çılgılık atarlar. Bazen ebeveynleri bakmıyorken o krakerlerden birini kafanıza fırlatırlar çünkü daha uçak kalkmadan yorgunluktan gözlerini kapatmışlardır.

Ayrıca hayal edilebilecek en tatlı bebek sesiyle el sallar ve merhaba derler. Ve sanki birlikte harika bir şaka yapıyormuşsunuz gibi size gülümserler.

Ve bazen, eğer çok şanslıysanız, Colechester adında hafif nemli bir kedi yavrusunu tutmanıza bile izin veriyorlar, yani o kadar da kötü olamazlar.

Çocuğumun bir koltuk tekmeleyicisi olmaması için sessizce dua ediyorum. Ve en sevdikleri oyuncağın bir yedeğini alabilmem için. İçine de bir takip cihazı yerleştireyim ki kaybolursa izini sürebileyim. Oyuncak, çocuk değil. Çocuğu kaybetmeyeceğim.

Yedekten bahsetmişken, benimki arıyor.

"Şimdiden korktun mu?" Taksi sırasına girerken telefona cevap verirken soruyorum, el çantam arkamda sorunsuzca kayıyor. Taksi kuyruğuna girerken iş yerinde beni taklit etmenin ne kadar kolay olacağına dair bir nutuk atmaya başlıyorum.

Bu konuda.

B planı kız kardeşimi evden çıkarmakla başladı. Kulağa olduğundan daha kötü geliyor. Kız kardeşimi seviyorum. Onu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum, bu yüzden ondan kurtularak onu korumam gerekiyordu.

Violet benim tek yumurta ikizim ve bu hafta yerime bakmasını istediğim için biraz panik içinde. Teknik olarak bakarsak, ondan bu hafta benim yerime geçmesini istedim. Kulağa olduğundan daha kötü geliyor. Ya da belki de kulağa geldiği kadar kötüdür? Evet, çılgınca ama aynı zamanda harika bir fikir.

Sutton Travel'da tur rehberiyim. Ya da öyleydim. Teknik olarak hala öyleyim ama günlerim sayılı. Harika bir tur rehberi olmadığım için değil. Öyleyim. Müşteri yorumlarım mükemmel. İş dosyam tertemiz ve işimi seviyorum. Seviyorum.

Ama.

Çocukla yapabileceğim bir iş değil. Yani tik-tak.

Şimdi dünyada tıpatıp size benzeyen başka bir insan olduğunu hayal edin. Bunun faydalarından yararlanmamak çok dar görüşlülük olurdu, değil mi? Bence olurdu. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ikiz değiştirme oyununu kötü niyetle ya da kişisel çıkar için kullanmadım, on üç yaşındayken Violet'i benim için bir fen sınavına girmeye ikna ettiğim zaman hariç. Bunu bir daha asla yapmadık çünkü buna değmezdi. Elbette, sınavdan A aldım, ama Violet suçluluk duygusundan neredeyse yanıyordu ve sonra beni periyodik tabloyu ezberlemeye zorladı, böylece aldatmacayla yaşayabildi. Ki bu bir

tam bir oyunbozan. Maddenin yapısını öğrenmek isteseydim, sınıfta dikkatimi verir, okul tuvaletinde kız kardeşimle kıyafet ve sırt çantası değiştirme zahmetine girmez ve sonra onu benim yerime sınava gönderirdim.

Neyse, mesele şu ki ikiz değiştirmeyi sadece iyilik için kullanıyorum, bir süper güç gibi. Ve bu ikiz değiştirme Violet için, benim için değil. Gerçi bunun pek farkında değil, yoksa asla kabul etmezdi. Telefona yüksek sesle içimi çekerken kendime sessizce *sert sevgiyi* hatırlatıyorum. "Saçmalıklarından bıktım, Violet. Büyük kız külotunu giy ve yap şunu."

"Teşekkürler Daisy. Bu söylediğin çok güzel bir şey."

"Bir şey değil. Bak, kimse seni bunu yapmaya zorlamıyor. Eğer benim evime dönmek ve altı ay daha kanepede somurtmak istiyorsan buyur. Hatta benim odamı al. Zaten evde değilim."

Evime geri dönme, sessizce ona yalvarıyorum. Bu bebeği öğrenmeden önce kendine gelmesini istiyorum. Ona söylememek beni öldürüyor ama bu onun iyiliği için. Eğer öğrenirse, benim ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarının önüne koyar ve ben bunun olmasına izin veremem. Ayrıca, ondan sadece bu seferlik yerimi almasını istiyorum, hamileliğin geri kalanı için değil. Sadece onu konfor alanının dışına biraz itmek istiyorum. Bu hafta beni kovdurabilir. Kovduramazsa, bu geziyi bitirir bitirmez istifamı vereceğim.

Muhtemelen bundan bahsetmeye gerek yok ama Violet iyi ikiz. Sorumluluk sahibi olan. Kötü ikiz olduğumu ima etmiyorum, hiç de değil. Ben iyi bir insanım ve bir şeyden iki tane var diye birinin iyi diğerinin kötü olması gerektiğini düşünmek çok saçma. Hayat siyah ve beyaz değil, insanlar da siyah ve beyaz değil, gerçekten değil. İnsanlar Skittles dolu kavanozlar gibidir. Çeşitli tatlar, duygular, tatlar ve renkler. Hepimizin içinde biraz iyi ve biraz kötü vardır. Biraz aydınlık ve biraz karanlık. İnsan davranışını tahmin etmesi zor ama bir o kadar da büyüleyici kılan da bu.

Ama aramızda insanların iyi olarak algılayacağı kişinin Violet olduğunu bilecek kadar kendimin farkındayım. O planlayıcı, kurallara uyan, t'lerinin üstünü çizen ve i'lerinin noktasını koyan bir kız. O her zaman

oldu. O izin isteyen çocuktı. Bense ilk atlayan ve sonra af dileyen çocuktum.

O kesinlikle tek gecelik ilişkiden hamile kalan ikiz değil.

Violet dünyadaki en sadık kız kardeş ve benim için her şeyi yapar, buna benim için kendi hayatını bir kenara bırakmak da dahil. Hamile olduğumu ve bunu ondan neden sakladığımı bilseydi tam da bunu yapardı. Ondan saklamak beni öldürüyor. Normalde ona her şeyi anlatırım ama kız kardeşim şu anda biraz kötü bir durumda. Bu yüzden benimle yaşamaya başladı. Geçici olarak. Ama bu bebeği öğrenirse kalıcı olması için ısrar edecektir. Yardım etmek için etrafta kalmakta. Kendi hayatıyla ilgili kararları benim hayatım için en iyi olana göre verecek.

Bunun olmasına izin veremem.

Yani tabiri caizse onu yuvadan atmanın zamanı gelmişti.

"İhtiyacın olan şey, Vi, kışına bir tekme. Bir macera!" şimdi satış konuşmamı hızlandırıyorum, ki bu zor değil çünkü kız kardeşimin gerçekten bir maceraya ihtiyacı var. Bir dizi talihsiz olay sonucunda işini, erkek arkadaşını ve evini aynı anda kaybetti. Bu şekilde benim kanepeme düştü. Bunun adaletsizliği benim de gözümünden kaçmadı. Violet dikkatli bir planlamacı, ben ise elim ayağıma dolaşan biriyim, yine de iki işi ve bir dairesi olan benim. "Sıkılmadın mı Violet? Biraz yaşamalısın. Tedbiri elden bırakma. Hayatı taşaklarından yakala!" Keşke o da birini taşaklarından yakalasa. Dangalak eski erkek arkadaşından beri kimseyle birlikte olduğunu sanmıyorum ve bir kaçamağı hak eden biri varsa o da Violet'tir. Asla itiraf etmese de son erkek arkadaşının yatakta berbat olduğuna eminim. Onun iyi olduğunu söyledi, ki açıkçası ihtiyacım olan tek cevap buydu. Yatakta iyi demek bir onaylama değil. Yine de harika bir blog yazısı olurdu. Blogumda vites değiştirmeye veya *Cosmo*'ya bir makale göndermeye karar verirsem diye bu fikri bir kenara saklıyorum. *Yatakta iyiyim: Sevgilinizden kötü bir karne almaktan nasıl kaçınırsınız?* Ya da, *Yatakta iyi: Hiçbir erkeğin duymak istemeyeceği sözler*. Başlık üzerinde çalışılması gerekiyor, ancak fikir sağlam ve serbest makaleler gelirime güzel bir ek.

Kendim için gerçekten iyi şeyler yapıyorum, bu da pek çok insanı şaşırtıyor gibi görünüyor. İnanın bana, blog yazarı olduğumu söylediğimde aldığım bakışları yakalıyorum.

"Oh, işsizsin" diyen bakışlar. İnsanlara seyahat rehberi olduğumu söylediğimde ise "*Bu gerçek bir iş mi?*" diyen bakışlar alıyorum.

Bazen insanlarla kazanamıyorsunuz.

Blog, son iki yıldır birincil gelir kaynağım oldu ve hiç de azımsanacak bir gelir değil. Seyahat rehberliği işini sürdürdüm çünkü idealdi ve esas olarak seyahatle ilgili olan blogumla mükemmel bir uyum içinde çalışıyordu. Ayrıca blog yazmaya nasıl başlayacağını öğrenmek isteyen kişilere web sitem üzerinden bir kurs satıyorum. Sosyal medya için en iyi uygulamalar ve nasıl bir platform oluşturulacağı ve reklamverenlerin dikkatinin nasıl çekileceği. Bu tür şeyler.

Seyahat rehberliği işi bebekle sürdürülebilir değil. Bu da demek oluyor ki benim için o işin süresi dolmak üzere. Tik-tak. Tur programlarına ve kendimi nasıl hissettiğime bağlı olarak birkaç ay içinde bırakmayı planlıyordum. Otobüs koridorlarında sıkışmak ve Amerika'da tur gruplarına liderlik etmek hamileliğin sonunda imkansız olurdu ve bekar bir anne olarak bu söz konusu bile olamazdı. Bir tura liderlik ederken bebeğimi yedi ila on dört gün boyunca bırakabileceğim kimsem olmayacaktı. Ayrıca, bebeği yedi ila on dört gün boyunca bırakmak istemiyorum. Yani, bunu yapabileceğimi hayal bile edemiyorum. Henüz erken ve beklenmedik ama şimdiden bebeğimden bu kadar süre ayrı kalmayı hayal edemiyorum.

Bu yüzden blog konferansına davet edildiğimde, aklıma daha iyi bir çözüm gelmeden önce tur şirketinden istifa etme planlarımı hızlandırmaya karar verdim - Violet'i göndermek. İkiz kazanç, değil mi? Ama o baştan sona kurallara uyan biri. Benim yang'ımın yin'i. Ondan sadece bu seferlik yerime geçmesini istiyorum, sadece onu biraz rahatlık alanının dışına itmek istedim.

Ama bunun amacı Violet'i strese sokmak değildi. Yapmak istemiyorsa, yapmak istemiyordur. Onun eğlenmesini istedim, endişe krizi geçirmesini değil. "Büyütülecek bir şey değil Vi," diye teklif ettim. "Yap ya da yapma. Kal ya da git."

"Önemli bir şey değil mi?" Violet kulağıma bağılıyor çünkü bunların hiçbirini bilmiyor. "Eve gidersem kovulacaksın Daisy. Çünkü bu tur beş dakika içinde başlayacak ve sen burada değilsin. Neredesin ki? Havaalanında mısın? Havaalanındaymışsın gibi geliyor.

Ve kovulmak konusunda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Kovulmak gerçekten büyük bir olaydır Daisy."

Bu konuda haklı. Havaalanı konusunda, kovulmak konusunda değil. "Kovulmak o kadar da büyük bir olay değil. Sana bunu söyleyip duruyorum.

Perspektif, Vi." Kulağıma homurdanıyor ama ben yine de moral konuşmama devam ediyorum. "Hayat her gün değişiyor. Yarının ne getireceğini asla bilemezsin, inan bana. Lanet olası günü yakala."

"Bu işi tehlikeye atmanı gerektirecek kadar acil olan şey nedir?" Violet talep ediyor. "Oldukça güzel bir iş."

"Yapmam gereken bir şey var," diye cevap veriyorum. "Şimdi kapatıyorum. Sadece otobüse bin, Violet. Bu tur boyunca numara yapabilirsin. Beni bunu yaparken gördün, o kadar da karmaşık değil." Geçen ay tam da bu tura onu da götürmüştüm çünkü satışlar düşüktü, bu da otobüste fazladan koltuk olduğu anlamına geliyordu. O zaman hamile olduğumu fark etmemiştim ama şimdi ironiye gülümsüyorum. Pantolonumun koltuğuna göre uçmanın nasıl işe yaradığını görüyor musun? Onu göndermeyi hiç düşünmemiştim ama işte buradayız.

Ona turun önemsiz olduğunu söylemiyorum. Benim için önemli olan tek şey onun eğlenmesi. Sıkıntılarından kurtulması. Hamile olduğumu öğrenmeden ve benimle ilgilenmek için her şeyi bırakmadan önce hayatına devam etmesi.

"Her şeyi berbat edeceğim" diyor Violet. "Sadece bir kez çıktığım bir turu nasıl verebilirim ki?"

"Bunu bilmiyorlar Violet. Bunu konuşmuştuk. O turdaki hiç kimse senin ne yaptığını bilmediğini anlamayacak. Onlara ne istersen söyleyebilirsin. Sadece gülümse ve tuvalet molası sırasında kimseyi kaybetmediğinden emin ol yeter."

"Emin değilim." Violet tereddüt eder.

"Sutton Travel'in bu tur için bana vereceği maaş çekini kullanabileceğini biliyorum. Onu da senin hesabına aktaracağım." Violet telefonda iç geçirir. "Ayrıca aptal olmadığınızı ve Beyaz Saray'ı Kongre Binası sanmayacağınızı da biliyorum. Sadece senin için hazırladığım kopya kağıdını takip et."

"Bu hâlâ berbat bir fikir," diye mırıldanıyor ama bunu yapacağını biliyorum. Sesinde bunu duyabiliyorum ve onu neredeyse kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum.

"Dahice bir fikir," diye cevap veriyorum onun göremediği bir sırtışla. Gerçekten de dâhiyane bir fikir. "Seni seviyorum Vi. Sen benim fıstık ezmemsin."

"Ve sen de benim jölemsin," diye yanıtlıyor Violet ve görüşmeyi sonlandırıyoruz. Bu yaptığımız bir şey. Bir ikiz olayı. Birimiz bir şeyin adını söylüyor ve diğeri de o şeyi daha iyi yapan bir şeyle karşılık vermek zorunda. İkizler gibi, uyumlu bir set. Onsuz büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum ve bu bebeğin uzun bir süre tek çocuk olacağı için içimi bir hüzün dalgası kaplıyor. Öngörülebilir gelecekte sadece ikimiz olacağız.

Tabii bu bebek ikiz değilse. Yıkanacak, gazını çıkaracak ve altını değiştirecek iki bebek. Beslenecek iki ağız. Bir yerine iki favori oyuncak.

Tanrım, eğitim tekerleklerini al.

Kendime istatistiksel olarak şansımın bir bebekten yana olduğunu hatırlatıyorum, iki değil. İstatistiklerin kendi başlarına saçmalık olduğunu görmezden geliyorum. İstatistiksel olarak aylardır seks yaptığım tek seferde hamile kalmamam gerekirdi, ama bunu rahmimde büyüyen ahududuya anlatmaya çalışın. Bekle, bebekler rahimde mi büyüyor? Rahim mi? Aynı şey, değil mi? Bunu nasıl bilmem?

Rahmimde olduğuna karar veriyorum ve nefes alıyorum. Kesinlikle.

Bavulumu bir taksinin arkasına atıp peşinden kayıyorum. Katıldığım konferans pazartesi günü başlıyor ama katılacağım hayır etkinliği bu gece. Eğer içeri girip Kyle'la konuşamazsam, avukatları işe karıştırmadan ona nasıl ulaşacağımı bilemiyorum. Bu işi bugün halletmek istiyorum ki bebeğin babasının dramına değil konferansa odaklanabileyim.

Girmek o kadar da zor olmamalı, değil mi? Yani bu bir emeklilik etkinliği, Met Gala ya da Victoria's Secret defilesi değil. Ayrıca, okuduğum makalede beş yüz kişilik bir katılım beklendiği yazıyordu. Kimse beni fark etmeyecek. İçeri süzüleceğim, Kyle'ı bulacağım, ihtiyacım olanı açıklayacağım ve sonra sıvışıp gideceğim. Sessizce, sadece ikimizin arasında.

Rahat bir nefes alıyorum çünkü bu işe yarayacak. İşe yarayacağını biliyorum çünkü içeri girip Kyle'ı bulamazsam ona nasıl ulaşacağımı bilemiyorum. Ama sorun değil, çünkü bu gece için içimde iyi bir his var, gerçekten.

Oyun başlasın, Kyle Kingston.

DAISY

Dişlerimde ruj ya da olmaması gereken bir yerde deodorant izi olmadığından emin olmak için aynadaki yansımamı kontrol ediyorum. Siyah bir elbise ve en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Penis diyeti yapmama neden olan türden topuklular. Erkeklerin bellerine dolamayı sevdikleri türden topuklular. Onlara hüznle bakıyorum, bu gece gidecekleri tek yerin bu etkinlik biter bitmez bavuluma geri dönmek olduğunu biliyorum.

Bu elbiseye bayıldım. Yere kadar uzanıyor ve sol bacağında uzun, yüksek bir yırtmaç var. Malzemesi biraz ışıltılı ve yürürken bacaklarımın etrafında akıyor. Seksi ama kumaş ya da örtü konusunda cimri değil. Spagetti büyüklüğündeki minik askılar önü arkaya bağlıyor, kollarımı ve omuzlarımı çıplak bırakıyor.

Saçlarım yukarıda, koyu renk tutamlar düşük bir topuz haline getirilmiş. Basit küpeler ve basit siyah bir debriyaj. Bu etkinlik için yeterince süslü bir şeyim yok ama iyi bir görüntü oluşturdum. Makyajımı bir akşam davetine yakışır şekilde yaptım ve sadece gözlerime on dakika harcadım. Liner, harmanlanmış gölgeler, maskara. Kaşlarım da saçlarım gibi koyu renk, mükemmel şekillendirilmiş ve mavi gözlerimin üzerinde kavis yaparak onları ortaya çıkarıyor. Dudaklarım mat bir dut rengiyle kaplı.

İyi görünüyorum.

Aynada kibirden burnumu kıvırıyorum ama iyi görünmek, bir erkeği takip etmek için bir etkinliğe gizlice girmek zorunda kalmanın acısını hafifletiyor. Takip etmek hiç bana göre değil.

İç çekerek oda anahtarını çantama atıyorum. Cüzdan daha çok gösteriş için, çünkü elimde sadece bir otel anahtarıyla gelmek tuhaf görünebilir. Yanıma bir ruj bile almamı gerektirecek kadar uzun kalmayacağım, bu yüzden içinde sadece otel anahtarım, cep telefonum, bir kredi kartım ve ne olur ne olmaz diye biraz nakit para var.

Midem bulanıyor, ki bu garip çünkü akşam oldu ve bu hamilelikte sabah olsun ya da olmasın hiç mide bulantısı yaşamadım. Belki de yüzleşme hastalığım var, ama normalde yüzleşme üzerine kafa yoran biri değilimdir. Yine de daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım, bu yüzden kendimi biraz rahat bırakmalıyım. Derin bir nefes alarak odamdan çıkıyorum ve otelin bitişiğindeki kongre merkezine doğru yürüyorum.

Asansörden çıkıp Marriott'u Kongre Merkezi'ne bağlayan cam kaplı geçitten geçerken gülümsüyorum, mide bulantımı unutmuş ve sinirlerimi kontrol altına almış durumdayım ama bu uzun sürmüyor.

Lanet olsun. Kapıda misafirleri kontrol ediyorlar.

Güvenlik kapıyı kuşatmışken giriş yapıyorum.

Benim dışımda kim bunu yapmak isteyebilir ki? Cidden, kim? Bir türlü fırsat bulamıyorum. Bu çok saçma. Bir nefes veriyorum ve saliselik bir kararla numara yapıyorum. Bu benim en iyi seçeneğim. Tek seçeneğim bu. Ayrıca, kendinize güveniyorsanız insanların sizi sorgulama olasılığı daha düşüktür. Bu doğru. Kendinizi bir otorite havasıyla taşırsanız, insanlar ne yaptığınızı bildiğinizi varsayar.

Ben hallederim. Kyle ile birlikte olduğumu söyleyeceğim ve içeri süzüleceğim. Bu çılgınlık seviyesi normalde tenezzül edeceğim bir şey değil ama çaresizim. Kyle'ı bulup bu işi bitirmek için çaresizim, bu yüzden balo salonunun kapısının hemen dışında kurdukları masaya vardığımda adımlarımda tereddüt etmiyorum. Masanın arkasında konukları kontrol eden üç kadın ve kapıyı çevreleyen iki güvenlik görevlisi var. Güvenlik görevlileri bir ajanstan kiralanmış gibi görünüyor, gerçek kaba kuvvetten çok gösteriş için, ama yine de onlardan kaçmaya çalışacak değilim.

Kadınlar olayla ilgili gibi görünüyorlar. Resmi. Kibirli. Sorunlu. Yine de masaya doğru ilerliyorum çünkü artık geri dönemem.

"İsim?" Kadınlardan biri elindeki listeden başını kaldırıyor, yüzü sıkılmış. Üzerinde adının yazılı olduğu, kendisini Margo olarak tanıtan şık bir isimlik takıyor. Arkasında bir masa dolusu aynı isim etiketi var, bu da bana sadece bir listede olmam gerektiğini değil, aynı zamanda beni tanımlamak için eşleşen bir etiketin de olması gerektiğini söylüyor.

"Daisy Hayden," diyorum ona, adımın listede olmadığını çok iyi bildiğim halde. Yine de umursamazlık numarası yapıyorum.

Sayfaları çevirmeden önce bana bir göz atıyor ve listede olmadığımı söylüyor.

"Oh! Ben artı bir olarak buradayım." Sanki kalbim sinirden dakikada bir mil atmıyormuş gibi söylüyorum. "Kyle Kingston ile birlikte. Belki de onun adı altında listelenmişimdir?" Kibarca gülümsüyorum, sanki adımın nerede geçtiği benim için çok az önemliymiş gibi, sanki bu etkinliğe girmek kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi.

"Burada Kyle Kingston'la birliktesiniz," diye tekrarlıyor, gözlerini bir kez daha bana dikerek. Onu şahsen tanımadığına ya da blöfümü görece kadar iyi tanımadığına dair evrene sessiz bir yakarış gönderiyorum. Bu kadınların KINGS şirket ofisinde mi çalıştıkları yoksa etkinlik personelinin bir parçası mı oldukları konusunda hiçbir fikrim yok.

"Evet." Bunu elimden geldiğince küçümseyerek söylüyorum, ki bu çok zor çünkü küçümsemek benim d o ğ a m d a yok ama numara yapmak için gerekli.

"Kyle'in artı biri yok," diye cevap veriyor, bana gizlenmemiş bir ilgiyle bakarak.

"Beni listeye eklemediğinden emin misin? Onunla daha önce konuştuğumda listede olduğumdan emin olacağını söylemişti." Kaşlarımı çatarak kâğıt yığınının doğru başını salladım. "Belki bir e-posta göndermiştir?"

"Göndermedi," diye yanıtlıyor göz temasını kesmeden. Bu kadın benim sattığım şeyi kesinlikle yutmuyor.

"Kontrol etmeyecek misiniz?" Gözlerimi dikip bakıyorum, olmayan bir şeyi aramak için telefonunu çıkarıyormuş gibi bile yapmamasına sinirleniyorum. Sinirlerim bozuldu, adrenalinim azalıyor ve tek yapmak istediğim odama dönüp yatmadan önce kestirmek. Bu neden bu kadar zor olmak zorunda?

Kadın sanki sabrını gerçekten zorluyormuşum gibi nefes veriyor. Güvenlik görevlilerine el sallamak üzere olduğundan endişeleniyorum ki bakışlarını debriyajıma ve tekrar yüzüme indiriyor. "Daha birkaç dakika önce geldi. Neden arayıp geri gelmesini ve sana içeri kadar eşlik etmesini istemiyorsun?"

Doğru. Bu mantıklı olurdu, değil mi? Düşüncelerim yarışırken telefonumu debriyajdan kaydırırken başımı sallıyorum. O burada. Gerçekten burada, az önce bunu doğruladı, değil mi? Tanrım, çok yaklaştım. Sadece şu kapı trolünü geçip Kyle'ı bulmam ve bu işi bitirmem gerekiyor. Kibirli sarışın arkamdaki kişiye el sallıyor, ben ise garip bir şekilde cep telefonumun tuşlarına basarak arama yapıyormuş gibi yapıyorum. Bu kadını tanıyor gibi görünüyor ve adını sorma bahanesini bir kenara bırakıp kadının yeni nişanını ballandıra ballandıra anlatıyor. Yüzüğü öve öve bitiremiyor ve bir tarih belirleyip belirlemediklerini soruyor. Kız bir yandan ellerini sallıyor, bir yandan da evlenme teklifinin ne kadar romantik olduğunu anlatıyor. İğrenç. Muhtemelen ondan borç para almayan biriyle nişanlanmıştı ve ben hiç kıskanmıyorum.

"Cevap vermiyor," diye araya giriyorum, diğer konuğa olan ilgisinden faydalanmayı ve içeriye serbest giriş hakkı kazanmayı umarak. "Muhtemelen yanlışlıkla zil sesini kapatmıştır, nasıl olduğunu bilirsin."

"Bilirim." Hiç de gerçekçi olmayan özür dileyen bir gülümsemeyle başını sallıyor.

Nişanlı kız partiye girerken meydan okurcasına birbirimize bakıyoruz.

"Burada bir sorun mu var?" Şimdi etkinlikte çalışan başka bir kadın yanımıza kaymış, kaşlarını kaldırmış aramızda dolaşıyor. Etiketini onu Maureen olarak tanımlıyor. Margo'nun dinlenmekte olan sürtük suratını düzeltip yeniden düzenlemesinden sorumlu olduğu izlenimini ediniyorum.

"Kyle'la birlikte ama listede adı yok. Davetiyesi de yok." Margo omuz silkiyor ve boş zamanlarımda kedi yavrularını boğduğumu ima eden bir ses tonuyla, "Ve ona ulaşamıyor gibi görünüyor," diye ekliyor. Margo ismini bu bebek için asla ama asla kullanmayacağım isimler listesine eklemeyi aklıma not ediyorum.

"Kyle'la birlikte misin?"

"Ben onun-" diye kestirip atıyorum. *Bebek annesi deme, deme, deme, deme*, kafamın içinde sessizce zikrediyorum. "Nişanlısı," diye ağızımdan kaçırdım.

Aman Tanrım.

Bu daha kötü. Bebek annesinden çok çok daha kötü. Neden böyle söyledim ki? Neyim var benim böyle? Aklımı kaçırdım. Nişan muhabbeti ve hormonlar beni geçici olarak delirtti.

"Kyle Kingston'la mı nişanlısın?" Kendini beğenmiş sarışının ses tonundan artık inançsızlık damlıyor.

"Evet," diye karşılık veriyorum çünkü açıkçası çok derindeyim. Dönüp kaçmak istiyorum ama olduğum yerde donup kaldım. Şimdi ne yapmam gerekiyor? "Nişanlı" kelimesi ağızımdan kusulduğunda uygun bir etiket aradığımı mı itiraf edeyim?

Yanımda yumuşak bir kahkaha duyuyorum. Erkeksi ve biraz fazla yakınımnda duran birinin hissi eşliğinde. Başımı çeviriyorum, araya giren kişiyle ilgilenmeye hazırlanıyorum, o sırada gülümseyerek beni şaşırtıyor. Kocaman, beyaz dişli, silahsız bir gülümseme.

"Wyatt Kingston," dedi elini uzatarak. "Nişanlının kuzeni," diye ekliyor elimi onunkinin içine soktuğumda.

Hem devasa yalandan hem de bu çok çekici adamın ilgisinden dolayı kızardım. Kyle'la aileden gelen hafif bir benzerlik var, çene çizgisinde ve gözlerinin şeklinde bir şeyler var ama Kyle'ın koyu renk olduğu yerde Wyatt açık renk. Kyle'ınki benimkine benzer koyu bir kahverengiyken Wyatt sarı saçlı. Kyle'ınkiler düzensiz olamayacak kadar iyi kesilmişken Wyatt'ınki dağınık.

"Daisy Hayden," diye karşılık veriyorum, elim hâlâ onunkinde. Eğer bu nişanlı saçmalığına inanıyorsa Kyle'a çok yakın olamaz, ama sanırım o benim içeriye giriş biletim, o yüzden bunu kabul edeceğim.

"Size içeride eşlik etmeme izin verin," diyor, bir elini sırtımın küçük kısmına koyup beni kapıya doğru çevirirken eğlenen sırtıışı yerinde duruyor.

"Bileti yok." Margo Wyatt'a ters ters bakıyor, aralarında bir şeyler geçiyor.

"Şimdi sırası değil Margo," diye karşılık veriyor Wyatt, benim asla beceremeyeceğim bir buyurganlıkla. Ve bununla birlikte

hareket halinde.

Margo bizi durdurmaz. Güvenlik görevlileri bizi durdurmadı. Görünüşe göre bir Kingston varisinin kolu, içeri girmek için gereken tek bilet.

İçeri girdiğimizde Wyatt, "Bunu yapacağını düşünmemiştim," diye mırıldandı. Bunu neredeyse kendi kendine söylüyor ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Neyi yapacağını?" Gözlerim balo salonundaki alçak ışığa alışırken dikkatim dağılmış bir halde soruyorum.

"Evlenmek."

"Bağlılık sorunları, ha?" Girdiğimiz odayı tararken, düzen hakkında bir fikir edinmeye ve dürüst olmak gerekirse, kaçış yollarını bulmaya çalışırken gayri ihtiyari söylüyorum. Çok büyük bir alan, şimdiye kadar katıldığım tüm etkinliklerden daha güzel dekore edilmiş. Görebildiğim kadarıyla odanın her tarafına yayılmış özenli düzenlemelere bakılırsa, sadece çiçek bütçesi bile çoğu düğünden daha fazla olmalı diye düşünüyorum. Sanki bir kokteyl alanına girmişiz gibi görünüyor, garsonlar küçük parmak yiyecek ve içecek tepsileri taşıyor. Sağ taraftaki duvara uzun bir bar demir atmış ve arkasında koşuşturan en az beş üniformalı barmen sayıyorum. Arkalarındaki içki duvarına ve barın yüzeyinde kaydırılan içkilere bakılırsa burası tam teşekküllü bir bar. Kyle için etrafı tarıyorum ama bir şey bulamıyorum.

"Bu yüzden buradasın, değil mi?" Wyatt bana değerlendirici bir şekilde bakıyor, gözleri beni rahat olduğumdan çok daha fazla içine alıyor. "Sana ne kadar ödüyor?"

Tamam, bunu beklemiyordum. Eskort olduğumu düşünüyor. Kyle'ın nişanlısı olduğuma inanmasının ve bu varsayımın beni kapıdan içeri sokmasının çok şey istediğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse biraz kızgınım.

"Affedersiniz?" Gözlerimi kısarak geriye doğru fiziksel bir adım atıyorum. Wyatt'ın eli sırtımdan kayıyor ama kığımın bir santim yakınına kadar kayıyor, sonra sırtarak elini cebine atıyor ve beni tepeden tırnağa bir kez daha yavaşça süzüyor. Sanki bunu yapmaya tamamen hakkı varmış gibi. Sanki bu bir tür şakaymış gibi.

"Seni nerede buldu?"

"Seni ilgilendirdiğinden emin değilim ama Boston'da tanıştık." Takılmadığım *bir kaldırımda*, sessizce

kendim.

"Boston, ha? O yolculuğa ne zaman çıktı?" -Wyatt hafızasını yoklar gibi duraksıyor- "iki ay önce mi?" Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırıyor. "Oldukça fırtınalı bir nişan."

"Size ne diyebilirim ki? Benden oldukça etkilendi." Odayı tekrar tarıyorum, Kyle'ı arıyorum ki bu gece daha da kötüleşmeden buradan çıkabileyim.

Wyatt sırtıyor ve ondan hoşlanmadığıma neredeyse eminim. Gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce elime kayıyor. "Yüzük yok mu?"

"Boyutlandırılıyor." Ben de sırtıyorum ve ondan neden hoşlanmadığımı anlıyorum. Wyatt tam da eskiden çıktığım tipte bir adam. Bir pislik. "Seninle tanıştığıma memnun oldum Wyatt, ama şimdi nişanlımı bulmaya gidiyorum." Uzaklaşmak için bir hamle yapıyorum ama o daha hızlı davranıyor, elini sırtıma koyarak beni kendisine bağlı tutuyor.

"O kadar çabuk değil. Ben de geleceğim. Yolunu bulmana yardım ederim, Kyle zahmet etmediği için seni aileyle tanıştıririm."

"Uzun mesafeli bir aşk ilişkisi oldu," diye mırıldandım. Bu adam beni gerçekten kızdırıyor. "Ve bence Kyle beni tanıştırsa daha iyi olur," diye ekliyorum onu başından savmak için bir başka çabayla.

Wyatt yanımdan geçen bir garsondan iki kadeh şampanya alıyor ve onu başından savma çabalarım aldırmadan birini ellerime tutuşturuyor. Bir yudum almadan önce kadehinin kenarını benimkine doğru kaldırarak, "Aileye hoş geldin," diyor.

Elimdeki bardağa bakıyorum, sonra onu bırakacak bir yer arıyorum, ama bulamıyorum, böylece elimde kalıyor. Öfkeyle iç çekiyorum.

"Mesai saatinde içmiyor musun? Söylemem." Wyatt göz kırpmıyor ve sonra omzumun üzerinden bakarak biri yaklaşırken başını sallıyor. "Ah, Kerrigan. Harika haberleri duydun mu? Kardeşin kendine bir nişanlı bulmuş. Seni müstakbel baldızın Daisy ile tanıştırmama izin ver."

İnlememek için elimden geleni yapıyorum. Bu iş zaten kontrolden çıkmıştı. Şimdi de kız kardeşi mi? Dönüp gülümsemeye ve başımı sallayarak bu durumdan kurtulmaya hazırlanırken sıkı bir sarılmayla karşılaşıyorum. Kıpırdamadan duruyorum, Kyle'ın kız kardeşinin bu sahte nişan için gerçekten çok heyecanlı olması dışında neler olduğundan emin değilim.

Kahretsin.

"Kyle bana bir şey söyleyeceğini söyledi!" diye haykırıyor, ellerini neşeyle birbirine vurarak. Bu gerçek bir neşe, bunu hemen fark ediyorum. Bu kızda yapay olan hiçbir şey yok. Saflık ve coşkuyla dolup taşıyor. Bir sonraki gözlemim genç olduğu. En azından üniversite çağında olduğunu tahmin ediyorum ama muhtemelen hâlâ birinci ya da ikinci sınıfta. Muhteşem. Uzun siyah saçlar, indirim reyonundan alınmamış soluk al bir elbise ve iri mavi gözler.

"Sonra Margo senin Wyatt'la geldiğini söyledi, ben de benimle dalga geçiyor sandım ama" -cümlesini yarıda kesti- "işte buradasın!"

"İşte buradayım," diyorum ondan çok daha az hevesle. Bu bir tren kazasına tanık olmak gibi. Ya da internette yayılan sahte haberleri izlemek gibi. Ama sahte haber benim ve treni kullanan da benim, yani çok çok daha kötü.

Artık resmileşti, ben gezegendeki en kötü insanım.

O tatlı, genç ve hevesli ve bunun ortasında olmamalı.

Başka bir garson şampanya ikram etmek için yanımdan geçiyor ve ben daha dolu bardağı elimden alıp alamayacağını sormadan Kerrigan bir tane de kendisi için kapıyor ve garson gidiyor. Sanırım onu dahil etmenin bir kaza olduğunu belirtmeliyim. Büyük bir talihsizlik. Onu asla bilerek dahil etmezdim. Bu çok fazla, çok karışık. Ve planın çok ama çok dışında.

"Şerefe!" Kadehini benimkine tokuşturarak gülümsüyor.

"Bunu içmek için yeterince büyük müsün?" O daha yudumlamaya fırsat bulamadan ben soruyorum.

"Ugh." İnliyor ve kaşlarını çatarak bardağı indiriyor. "Tıpkı Kyle gibi konuşuyorsun." Wyatt kıs kıs gülüyor ve Kyle'ın bebek bakıcılığı için fazladan para ödediğine dair bir şeyler mırıldanıyor, bu yüzden Kerrigan bardağını elime sıkıştırdığında dikkatim dağılıyor, böylece geçen başka bir garsondan ordövr alabiliyor. Bana da bir tane uzatıyor ama şu anda elimde iki şampanya bardağı var ve ayrıca her neyse iğrenç kokuyor.

"Hayır, teşekkür ederim." Bir adım geri çekilip hem kokudan hem de bu felaketten kaçacak bir yer arıyorum.

"Kyle da yengeçten nefret eder!" Kerrigan, sanki kokulu parmak yiyeceklerden hoşlanmamamız bizi cennette yapılmış bir eşleştirmeymiş gibi haykırıyor. "Nerede o?"

Her neyse? Normalde aşırı korumacı bir drama lamasıdır, seni yalnız bıraktığına inanamıyorum."

"Boğucu derecede sahiplenici, benim duyduğum tanım bu..." Wyatt yorum yapıyor.

"Wyatt, yine başlama," diye azarlıyor Kerrigan onu ve ben burada bir şey kaçırdığımı biliyorum. Biraz dram.

"Merak etme, Kyle gelene kadar ona göz kulak oluyorum sadece." Wyatt sanki bir tür koruyucuymuş gibi yaklaşıyor ama bu bana korunmadığımı hissettiriyor. Kendimi kafese kapatılmış ve ellerimi kullanamadığım için biraz çaresiz hissediyorum. Wyatt Kerrigan'la didişirken şampanya kadehlerini atacak bir yer aramak için etrafa bakındığımda boynumda bir kızarıklık belirliyor. Geriye doğru bir adım atıyorum ve birine çarpıyorum. Özür dilemek için dönüyordum ki o kişi konuştu.

"Ona kendim bakabilirim, teşekkürler." Bu sesi tanıyorum.

On hafta oldu ama unutmadım. Husky, ve biraz çakıllı. Şu anda, saçma ve duygusuz. Yine de vücudum içgüdüsel olarak buna tepki veriyor, kas hafızası gibi. Kalp atışlarım hızlanıyor ve her şeye rağmen sürük libidom sanki bu adamın bebeğine hamile değilmişim de bunu gerçekleştirmek için mümkün olan her yolu denemeyi çok istiyormuşum gibi tepki veriyor.

"Kyle." Sanki bütün gece nefesimi tutmuşum gibi nefes verirken söylüyorum. Sanki haftalardır tutuyormuşum gibi hissediyorum. Onu son gördüğümde beri. Hamile olduğumu anladığımdan beri. Onu tekrar bulmanın neredeyse imkansız olduğu ortaya çıktığından beri. Ona bakmak için döndüğümde rahatlamaktan neredeyse gevşemiştim.

"Daisy," diye cevap verdi.

Yüzündeki ifadeyi rahatlama olarak tanımlayamazdım.

DAISY

"Kyle!" Kerrigan onun gelişiyle kendinden geçiyor, durmadan konuşurken kollarını coşkulu bir şekilde boynuna doluyor. Adam da onun kucaklamasına karşılık veriyor, sırtını sıvazlıyor ve karşılık veriyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Yüz ifadesini tarif etmem gerekirse, kontrollü öfke derdim. Anında tanıma ve ardından inanamama, daha önce nişanlısı olduğu konusunda yalan söyleyen bir kadınla hiç karşılaşmadığından şüphelenmeme neden olan bir bakışa dönüşüyor.

Midem sinirden kasılırken kalbim istediğimden daha hızlı atıyor, hain kalbim aramızdaki ilişkinin nasıl bittiğini değil nasıl başladığını hatırlamaktan mutlu.

BOSTON'DA TANIşTIK. Bilmeden hayatımı değiştirecek bir günde. Washington, D.C.'den Boston'a giden bir turist otobüsüne rehberlik etmeyi yeni bitirmiştim ve bir sonraki turuma çıkmadan önce birkaç günüm vardı - aynı yolculuğun tersi, Boston'dan D.C.'ye.

Kücük bir karar hayatımda bomba etkisi yarattı. Ya eve gitseydim? Ya onu gördüğümde yeterince beklemek yerine dönüp ters yöne koşsaydım?

bakışlarının benimkini bulması için? Başımı döndürdü, gözleri, dikkati. Onun. Hiç böyle bir adamla tanıştın mı?

O hissi bilirsin. Kelebekler, enerji. Onun da aynı şeyi hissediyor olması gerektiğine dair garip kozmik his, karnınızda dönen enerji miktarı ve kalbinizin hızlanmasının tek taraflı olamayacağı.

Fenway Park'a gidiyordum. Beyzbola özel bir ilgim yoktu ama Fenway'de bir Red Sox maçına gitmek yaşamımda deneyimlemeye değer bir olay gibi görünüyordu ve keşfetmek için boş bir yaz günüm vardı. Onu gördüğümde saatini kontrol ediyordu, yakışıklı ve sabırsız bir şekilde az önce çıktığım kafenin önündeki kaldırımda duruyordu. Üzerinde gri bir tişört ve kargo şortu vardı, rahattı. Tişört yumuşak ve yıpranmış görünüyordu, erkek arkadaşınızdan çalabileceğiniz türdendi çünkü pamuk, çıplak teninize bir kedi yavrusunu sürtmekle aynı etkiyi yaratacaktı. Gömleği güzelce dolduruyordu ve şortu düz bir karın ve dar kalçalar üzerinde tam olarak duruyordu.

Tam benim tipim.

Beni ona bakarken yakaladığında gülümsedi ve ben ona yaklaşırken bile uzaklaşmak için kendime yalvardım. Biraz dönmüştüm ve ona beni stadyuma doğru yönlendirip yönlendiremeyeceğini sormaktan zarar gelmezdi, değil mi?

Kendime ait olmayan bir şehirde bir kaçamağa ihtiyacım yoktu. Bir kaçamağa hiç ihtiyacım yoktu. Penis diyetinde çok iyiydim ve bu adam *Akıllara Durgunluk Veren Orgazmlar Yaşatan Erkeklerle İlgili Sorun* adlı bir romanın kapak modeliydi.

Yaklaştım.

Ona stadyuma nasıl gidileceğini bilip bilmediğini sordum.

"Bay Kingston," diye araya girdi yanımdaki ses, "araba hazır." "Seni bırakayım," dedi, gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Ben oraya kendim gidiyorum."

Sanki. Netflix'teki bütün seri katil programlarını izlemiştim ve onun adını bile bilmiyordum. Bir şehir arabasının arkasında gezdirilmeye değil, doğru yöne yönlendirilmeye ihtiyacım vardı. Ben de ona tam olarak bunu söyledim. Gülümsedi, reddetmem karşısında yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Kyle," dedi, resmi bir tanışma için elini uzatarak. Ağzının kenarında hâlâ bir sırıtış vardı, sol yanağında bir gamze parlıyordu.

"Daisy," diye karşılık verdim ve elimi onunkinin içine soktum.

Fenway'e vardığımızda kendime en katı diyetlerin bile arada bir hile gününe izin verdiğini hatırlattım.

"DAISY ile tanıştık," dedi Kerrigan, Kyle'dan uzaklaşıp heyecanlı bir gülümsemeyle bana doğru bakarak. Oh, Tanrım. *Sakin söyleme, sakın söyleme*-"Bana nişanlı olduğumu söylemediğine inanamıyorum!"

Tamam, o konu kapandı. Ama Kyle gözünü bile kırpmadı, bu da bana mutlu haberimizi çoktan duyduğunu söylüyor. Kahretsin, Margo hızlı çalışıyor. Eğer burada kalmayı planlıyor olsaydım Kyle'a olan ilgisini üzücü bulabilirdim ama değilim, bu yüzden üzülüyorum. Neredeyse hiç.

Sadece birazcık. O trolen gerçekten nefret ediyorum.

"Bu yeni bir gelişme," diye yanıtlıyor Kyle, gözleri hâlâ benimkilerden ayrılmadan. Şampanya kadehlerinden birini elimden alıyor ve devam etmeden önce bir yudum alıyor. "O kadar yeni ki, sanki benden önce öğrenmişsin gibi. Söz veriyorum."

Yüzüm kızarıyor, utancımın ağırlığı neredeyse beni ezmeye yetiyor. Bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

"Yazı Avrupa'da geçirmeme izin vermene şaşmamalı. Daisy'ye aşık olmakla meşguldün." Eğer Kerrigan bir Disney karakteri olsaydı Thumper olurdu. Minik bedeni heyecandan titriyor, aşk fikri onu umutsuzca heyecanlandırıyor.

Bu sahte nişan sona erdiğinde büyük hayal kırıklığına uğrayacak.

Kyle boştaki elinin parmaklarını benimkilere doluyor ve sanki beni yeterince yakınına alamıyormuş gibi romantik görünen bir hareketle beni yanına çekiyor. Yine de öyle olmadığını biliyorum, eğilip dudakları kulağımın kabuğuna tatlı sözler fısıldar gibi değdiğinde bu gerçek doğrulandı

Bana. Ya da edepsiz teklifler. Ya da en iyisi, "Beni bulduğuna çok sevindim." gibi bir Şey.

Bunların hiçbirini söylemiyor tabii ki.

"Ne halt ediyorsun sen?" diyor, kelimeler yumuşak ama ses tonu hiç de öyle değil. Nefesinin sıcaklığı kulak mememi okşuyor ve ben de karşılık olarak titriyorum. Duygularım karmakarışık, bedenim beynimin içinde dolaŐan çelişkili duygularla allak bullak olmuş durumda. Onu bulduğum için rahatlama, böylece bu konuŐmayı bitirebileceğim. Başından beri bu durumda olduğum için kızgınlık. IŐın bu kadar kontrolden çıkmasından dolayı Şaşkınlık.

Ve arzu. Hâlâ orada, onu ilk gördüğüm andaki kadar güçlü. Ona karşı garip, kimyasal, manyetik bir tepki, Şimdi bile. Arzu gariptir. Mantıksız, hatta aptalca. Siktir et Kyle'ı. Onu ve sol yanağındaki gamzeyi sikeyim. Masmavi gözlerini, mükemmel çene hattını ve dağınık olmayan saçlarını sikeyim. Ellerimi sürdüğüm için gr olduğunu bildiğim saçlarını. Gördüğüm bir gamze çünkü styenimi atığında bana gösterilmiŐti. Beni nemsiyormuŐ gibi öpen dudaklar.

Büyükbabasının emeklilik partisine girebilmek için onun nişanlısı olduğumu iddia ettiğim için duyduğum suçluluk duygusuyla nefesimi veriyorum. Başımı biraz çeviriyorum, bedenim onunkine yaslanıyor ve parmak uçlarıma basarak onun benimkine yaptığı gibi kulağına fısıldayabiliyorum. "Seninle konuŐmam gerek," diye mırıldanıyorum, dudaklarım kulağına o kadar yakın ki izleyen birine fısıltıdan çok okŐama gibi görünebilir.

"Dudaktan pŐmek evlilik öncesi anlaŐmanıza dahil değil o zaman?" Wyatt mırıldanıyor, çünkü kesinlikle izliyor.

"Kapa eneni Wyatt," diye tersliyor Kyle, ona doğru bakma zahmetine bile girmeden. Onun yerine doğruldu, parmaklarımı az önce olduğundan daha sıkı kavradı.

"Sanırım birazdan akşam yemeği için oturacağız," diye araya giriyor Kerrigan. Etrafıma baktığımda, birkaç dakika önce barı dolduran insanların çoğunun gittiğini, akşam yemeği için ayarlanmış ana odaya geçtiklerini görüyorum.

Hayatta olmaz. Bu saçmalık için yemeğe oturmamın imkanı yok. Gir ve ık. Plan girip çıkmaktı. Kyle'ı bulmak, konuşmamız gerektiğini söylemek ve çıkmak. Ayrıca, Kyle'ın bunun bütün bir akşam yemeği boyunca devam etmesine izin vermesine imkan yok, değil mi? Muhtemelen sadece

Çünkü polisin gelmesini ve beni haneye tecavüzden tutuklamasını bekliyor. Ya da düzensiz davranıştan. Ya da delilikten.

Parmaklarımı Kyle'ın elinden kurtarmaya çalışarak, "Biliyor musun, kendimi pek iyi hissetmiyorum," diyorum. Bunu söylerken doğru olduğunu fark ettim. Kendimi kötü hissediyorum. Bitkin. Mide bulantısı. Tanrım, gerçekten midem bulanıyor.

Kyle, Wyatt ve Kerrigan'a "Size içeride yetişiriz," diyor ve ben elimi onunkinden daha güçlü bir şekilde çekerken onları başından savıyor. Kibarca vedalaşmak için durmuyorum, koşuyorum. En azından kafamda bu bir koşu. Topuklu ayakkabı ve uzun bir elbise giyiyorum, bu yüzden daha çok bir g  yürüyüşü ya da garip bir zıplama olabilir. şampanya kadehini yüksek bir kokteyl masasına bırakıyorum ve endişeyle bir çıkış işareti, bir çöp kutusu, bir buz kovası, bir şey arıyorum. Herhangi bir şey.

Kusmadan önce barın arkasına geçiyorum, tezgâhın arkasına çömelip henüz yemeğe geçmemiş olanlardan gizlenerek çöp kutusuna atıyorum.  p kutusu limon kabuğu parçaları ve boş içki şişeleriyle dolu. İkiisi de şu ana kadar bana kötü kokmuyordu. şimdi bana karşı komplo kuruyorlar ve beni tekrar kusmaya zorluyorlar.

Kyle arkamdaydı, dizlerimin üzerine  k p fırlamadan önce gördüğüm son şey yüzündeki şaşkınlık ifadesiydi. Etrafımızda barmenler temizlik yapıyor, boş şişeler içine kusmadığım çöp kutularına çarptıkça yankılanıyor.

Birkaç dakika sonra mide bulantısı geçti. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve bir daha asla böyle bir şey yaşamamayı çok istiyorum. Bu hamilelikte birkaç kez hastalandım ama ara sıra. Midem bulandığında çoğu zaman sessiz bir yer bulup oturarak atlatabildim ve midemdekileri kusmak zorunda kalmadan geçti.

Kyle'ın eli omurgamda tembelce gezinerek bana varlığını hatırlatıyor. Hastalığımın geçtiği belli olduğunda parmakları ensemdede durdu ve eğilip dudaklarını tekrar kulağıma götürdü, gerçi o anda kimsenin bizi izlediğini ya da dinlediğini sanmıyorum.

"Seni ılgın orospu," diye tıslıyor. "Sarhoş musun sen?"

Bugünkü aşağılanmalarımın sonu yok gibi görünüyor.

"Hayır." Hem inkâr etmek için hem de elini üzerimden çekmek istediğim için başımı sallıyorum. "Hamileyim."

KYLE

"Saat akşam sekiz."

Daisy'ye sonsuz saniyeler boyunca baktıktan sonra ve muhtemelen benim olduğunu bildirmek için anonsuna alaycı bir "Tebrikler" ekledikten sonra nihayet bulduğum şey bu. Bu. Hamilelik. Bir bebek. Benim bebeğim.

"Lanet olsun," diye tısladım.

"Kusura bakma, sabah bulantılarından ben sorumlu değilim. Prezervatiften de ben sorumlu değildim. Göt herif."

Şu lanet prezervatif.

"Ağzını topla."

"Ağzıma dikkat mi edeyim? Şu anda ciddi misin? Kendini duyuyor musun?" Daha iyi hissettiği açık, rengi tavrıyla birlikte geri dönüyor. Onu partiden çıkarıp asansöre bindirdim ama o karşı çıktı, bana pis bir bakış fırlattı ve lobinin düğmesine bastığımda kolunu tuttuğum yerden çekti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Konuşabileceğimiz bir yere."

"Evet, iyi." Sanki etrafımda olmak onun için gerçek bir sınavmış gibi yüksek sesle nefes veriyor. "Hadi şu işi bitirelim."

Bu işi bitirmek mi? O daha bebek, bitmesine daha çok var. Asansörün duvarına yaslanıp ona bakıyorum, burada, büyükbabamın lanet olası emeklilik partisinde olduğuna inanamıyorum. Ben şirketi devralmaya hazır olduğumu kanıtlamak için çalışırken onun on yıl boyunca uzattığı bir emeklilik.

Daha fazla tartışmadan onu dışarı çıkarıp arabama bindirdim. Üzgün görünüyordu. Bir ışıkta durduğumuzda arabamın yolcu koltuğunda ona bakarken üzgün ve sinirli. Hiçbir şey söylemiyor, başı hafifçe öne eğik ve parmakları kucağında gergin bir şekilde tıkırđıyor.

"Bana doymadın, değil mi? Hayatıma yeniden giriş yapmak için harika bir yoldu, Daisy." Onun bu hareketi beni kötü bir duruma soktu. Bu hikâeyi Margo'yla kontrol etmek mümkün olabilirdi, kıskançlığına güvenerek haberi yaymasını engelleyebilirdim. Ama Wyatt? Hay sikeyim. Bu gece yapacağı her konuşmaya bu sözde nişanı da dahil edecek. Bunu kontrol edemiyorum.

Daisy kafasını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Sana ulaşamadım. Sana ulaşmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Aslında bilmiyorum.

"Sana Facebook'tan mesaj gönderirdim ama hesabın yok. Kimin Facebook hesabı yok ki, Kyle?"

"Pek çok insanın yok. Senin bir hesabın olmasına şaşırdım. İstatistikler Y kuşağının çoğunluğunun Snapchat ve Instagram'da olduğunu gösteriyor."

"Senin Snapchat'in yok," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. "Ya da bir Instagram. Ya da Twitter." Sahip olmadığım her sosyal medya hesabıyla birlikte sesini bir oktav yükseltmek için dişlerini sıkmayı bırakıyor. Ayrıca parmağıyla beni bıçaklayarak öldürmek istermiş gibi beni işaret ediyor. "Sana ulaşmanın hiçbir yolu yok. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Yüksek sesle nefes veriyor ve kollarını kavuşturup dizlerini zıplatarak koltuğa geri yaslanıyor. Elbisesinin kumaşında uzun bir yırtmaç var, zıplayan dizi kumaşın kaymasına neden oluyor ve sol bacağını uyluğunun ortasına kadar açığa çıkartıyor. Arkamızda bir araba korna çalıyor, yeşil ışık yanıyor. Pürüzsüz bir ten, biçimli bir kalça ve ellerimi kendime saklamak dikkatimi dağıtıyor.

Bu yeniden birleşme harika bir başlangıç oldu.

"Yani nişanlım gibi mi davrandın? Bana ulaşmak için bulabildiğin en iyi plan bu muydu?" Acaba deli mi? Bu beni haklı çıkarmaz mıydı? Sonsuza dek dikkatimi çeken tek kadın gerçek bir kaıksa?

"Evet. Üzgünüm, üzgün değilim. Yapacak işlerim var. Hayatımın geri kalanını seni bulmaya adayamam."

"Üzgünüm, üzgün değilim mi? On iki yaşında mısın?"

"Bak." Kollarını açıyor ve ellerini bir tür düşmanca jazz hands manevrasıyla havaya kaldırıyor. "Bir kişiye söyledim. Bir kişiye. Margo adındaki o aşağılık kadına, çünkü partiye girmeme izin vermedi. Bu arada, içeri girmek için aptal bir listede olmam gerekecek kadar büyük, aptal, gösterişli bir etkinlik olacağını fark etmemiştim. Bunların hiçbirini planlamıyordum, tamam mı? Seninle çıkacağımı söyledim ama beni dinlemedi. Ona iyi davrandım. Kibar davrandım ama sanki sen ve ben kavramı imkansızmış gibi bana bakmaya devam etti" - burada durup parmağını aramızda dramatik bir şekilde salladı- "imkansızdı. Ki öyle, çünkü sen bir pisliksin ve ben de bir pislik diyetindeyim, ama belki de yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek istediğim için ağzımdan kaçtı. Dava et beni." Bir kez daha koltuğa vuruyor, bu sefer iç çekmekten çok hırlıyor.

"Evet, bunların hepsi kulağa tamamen mantıklı geliyor."

Beni görmezden geliyor ve devam ediyor. "Kız kardeşine, kuzenine, sana ve Tanrı bilir başka kimlere söyleyen o. Bu benim suçum değil. Sadece içeri girip seni bulmak ve beş dakikanı almak istedim, sonra da beni bir daha asla görmeyecektin."

Beş dakika. Ne güzel.

"Ayrıca, senin dediğin gibi sana ulaşmaya çalışmıyordum, seni kibirli ahmak. Sadece beni hamile bıraktığını sana bildirmeye çalışıyordum çünkü" -duraklıyor, durmadan konuştuğu için nefesini içine çekiyor- "yapılacak en kibar şey bu," diye bitiriyor, benimle birlikte olmaktan gerçekten ama gerçekten hoşnut olmadığını ima eden bir tonda. Bana ahmak demesi durumu açıklığa kavuşturdu.

Şu anda ben de pek heyecanlı sayılmam. Bu buluşma için lanet olası bir planım vardı ve bu kesinlikle o plan değildi.

"Kibar mı?" Ben de karşılık veriyorum. Birlikte yaptığımız hiçbir şey kibar değil. Ona yapmak istediğim hiçbir şey kibar değil. Bizi tanımlamak için ne kadar dar görüşlü bir kelime.

"Ne var biliyor musun? Unut gitsin. Ben görevimi yaptım. Şimdi siktirip gidebilirsin. Gerçekten konuşacak başka bir şeyimiz yok. Beni köşede bırak. Bir taksiyle otelime dönerim."

"Sen gerçekten aklını kaçırmışsın," diyorum, onu bırakma isteğini görmezden gelip binamın kapalı otoparkına giriyorum.

"Her neyse." Bana arkasını dönmüş, kollarını sıkıca kavuşturmuş ve kafasını yolcu camından dışarı dikmiş. Görünüşe bakılırsa kapalı otoparkın loş görüntüsü bana bakmaktan daha iyi bir seçenek.

"Partide olacağımı nereden biliyordun? Partiden nasıl haberin oldu?"

"İnternet, Kyle," diye tersliyor. Ellerini serbest bırakıp bir başka kavgacı caz hareketi yapmak için kollarını kavuşturdu. Onun bu kadar gösterişli konuştuğunu hatırlamıyorum ama onu son gördüğümde benden nefret etmiyordu, aradaki fark bu olabilir. "İnternet," diye tekrarlıyor. "Aşına olduğun bir yer olmadığını biliyorum ama insanların birbirleriyle iletişim kurduğu ve parti gibi şeylerle ilgili duyurular yayınladığı bir yer. Eski arkadaşlarını buluyorlar ya da bir şeyler içmek veya sinemaya gitmek için buluşma planları yapıyorlar."

"Bir dahaki sefere seni hamile bıraktığımda bir Instagram hesabı açacağım, böylece nişanlım gibi davranarak habersizce ortaya çıkmadan beni bulabilirsin."

"Cehenneme kadar yolun var."

"Senin gerçek bir tavır sorunun var."

"Aynen."

"Her zaman bir çocuğun olgunluk seviyesiyle mi tartışırsın? Tanrım."

"Bilmiyorum. Sen her zaman bir pislik misin?" diye karşılık veriyor.

"Wyatt'a ve kız kardeşime ne kadar söyledin?"

"Neredeyse hiçbir şey. Sağduyulu bir modeldim. Bir şey değil, bu arada."

Ben homurdanıyorum ve o devam ediyor.

"Boston'da tanıştığımızdan bahsettim."

"Başka ne var?"

"Başka bir şey yok, seni paranoyak ucube. Bu arada, kuzenin benim bir fahişe olduğumu düşünüyor gibi görünüyor. Ailen harika görünüyor."

Arabayı park edip kontağı kapatıyorum ve Daisy'nin gözlerini yakalamak için başımı çeviriyorum. "Senin bir fahişe olduğunu düşündüğünü ima eden ne söyledi sana?"

"Bana ne kadar ödediğini sordu."

İçimden küfrederek arabadan iniyorum ve Daisy'nin kapısını açmadan önce kapıyı gereğinden fazla sert bir şekilde çarparak kapatıyorum. Bektan bir refleksle elini tutuyorum ama o aynı fikirde değil çünkü iki saniye sonra elini avuçlarımdan çekip alıyor. Asansörlere doğru yürümeye devam ediyorum ve o da beni takip ediyor, ki bu iyi bir şey çünkü binamın otoparkında onu kovalayacak havada değilim.

Yukarı çıkarken ikimiz de konuşmuyoruz. Daisy kollarını kavuşturmuş, gergin bir şekilde topuğunun ucunu yere vuruyor ve bu hareketle bacağının bir kısmı elbisesinin yırtmacından dışarı fırlıyor. Gözlerim açıkta kalan tenine ve topuklarına takılıyor.

Çok uzunlar. Stilettolar. Onların içinde bileğini kırması muhtemel ve bacağının ipucunu bile müstehcen hale getiriyorlar. Böyle bir ayakkabı için tek uygun yer yatak odası zemini.

"Bunlar yeni mi?"

"Ne?" Sanki durup dururken bir soru sormuşum gibi bana bakıyor. "Ne yeni mi?"

"Ayakkabıların."

"Ayakkabıların yeni mi?"

"Hayır." Şu anda ayakkabılar hakkında tartıştığımıza inanamıyorum, Tanrı aşkına.

"Benimki de değil."

Asansörden çıktık ve dairemin kapısını açtım. Daisy yanımdan geçip daireye giriyor ve topuklu ayakkabılarını çıkarıp bana bakıyor. İlk ayağından düşerken parke zemine gürültüyle çarpıyor. İkincisi daha gürültülü çünkü onu ayağından kurtarıırken küçük bir takla atıyor, böylece süpürgeliklere çarpıp durana kadar zeminde yuvarlanıyor.

Kafamı kaldırdığımda çoktan gitmişti.

Banyomda suyun aktığını duyuyorum, sesi takip ediyorum ve onu lavabonun önünde durmuş dişlerini fırçalarken buluyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Dişlerimi fırçalıyorum. Senin diş fırçanı kullanıyorum. Zaten DNA'nı bana bulaştırdığın için sorun edeceğini düşünmedim."

Aynadan onu izleyebilmek için arkasına geçiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor bir ağız dolusu diş macununun etrafında, yansımama kaşlarını çatarak. Haklı bir soru. Ne halt ediyorum ben?

"Seni izliyorum."

"Tamam, sürüngen." Diş macununu tükürdü ve duruladı. Doğrulurken beni görmezden geliyor, onun yerine aynaya eğilip parmağını gözünün altına götürmeden önce kendi yansımaya kaşlarını çatıyor.

Tekrar doğrulduğunda yaklaşıyorum ve bir parmak ucumu açıkta kalan ensesinde gezdiriyorum. Kıpırdamadan duruyor, aynadan beni izliyor. Tanıştığımızda saçları açıktı ve şimdi de açık olmasını istiyorum, bu yüzden düzgünce sarılmış kütleyi çekiştiriyorum, onu yerinde tutan iğneleri bulana kadar gevşetiyorum ve onları serbest bırakıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor, ben saçlarını toplayıp sol omzunun üzerinden düzleştirirken tokaları tezgâha atıyorum. Ellerimde kalın, ağır ve onu bir tasma gibi kullanmak, onu tezgahın üzerine eğip yüzündeki o lanet olası şüpheci bakışı silerken yumruğuma dolamak istiyorum.

On hafta.

Onu son gördüğümünden beri on uzun hafta geçti. "Sık sık hastalanır mısın?"

Soru karşısında şaşırılmış görünüyor, başını sallamadan önce duraksıyor. "Hayır, sık değil. Ara sıra oluyor. Şanslıydım."

En azından bu var. Kronik olarak tuvaletlerin ve çöp kutularının üzerine yığılması fikri, onsuz da yapabileceğim bir şey.

Yanıt olarak başımı sallıyorum ve elbisesinin fermuarını yavaşça indiriyorum. Çok yavaşça. Fermuarı sırtından aşağı indirirken geçen süre içinde bana en az altı farklı şekilde tepki verebileceğini hayal ediyorum. Dönüp taşaklarıma diz çökebilir. Aynanın yansımadaki gözleriyle beni öldürmeye çalışabilir. Bana pislik diyebilir ve hışımla ön kapıya geri dönebilir. Beni öpebilir.

Bunu söylemek zor.

Ama o sessiz.

Fermuar kayarken aynadan beni izliyor. Parmaklarımı askıların altından geçirip omuzlarının üzerinden kaydırdığımda gözlerini kırıştırıyor, kumaş ayaklarının etrafında toplanıyor. Aynada ona bakarken nefes alış veriş artıyor, elbisenin altında bir çift külot dışında çıplak. Ona bakmak için zaman ayırıyorum, ellerimi omuzlarında gezdiriyorum ve kollarının üst kısmındaki deriyi okşuyorum. Göğüsleri dokunuşumla yükselip alçalıyor, meme uçları gergin ve pembe. Bel girintili çıkıntılı, göbek düz. Poposu hatırladığımdan daha da kıvrımlı ve mükemmel. Eğilip omzunun boynuyla birleştiği noktayı öpüyorum, ellerim kalçalarına yerleşirken dudaklarımla kulak memesine kadar ilerliyorum. Vanilya ve bal gibi kokuyor. Neden olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Saç spreyi mi? Duş jeli mi? Parfümü mü? Bunu anlamak için her santimini içime çekmek istiyorum. Yüzümü kalçalarının arasına sokmak ve ıslanıp adımı haykırana kadar klitorisini emmek.

Onu bir fahişe gibi becermek istiyorum. Ona bir tanrıça gibi tapmak.

Nereden başlasam?

Bir elimi açıkta kalan karnının üzerinde kaydırıyorum, parmak uçlarım külotunun bel bandını sıyrıyor. Siyah dantelli kumaş, altındaki teninin ipuçlarını ortaya çıkarıyor. Hiçbir zaman kısmen giyinik sevişmeyi sevmedim ama bir istisna yapabilirim çünkü bunları yana kaydırıp hâlâ içindeyken içine girme fikri cazip geliyor.

Parmaklarım altına girdiğinde, pürüzsüz. Teni parmak uçlarıma karşı sıcak. Keşfetmemle birlikte ağzı aralık kalıyor, durmamı mı yoksa devam etmemi mi söylüyor emin değilim çünkü konuşmuyor. Gözleri kısılıyor ve pantolonunu çıkarıyor, parmak ucumun etrafındaki sıkışma hissi zaten işi yapmıyor olsaydı beni sertleştirmek için yeterli olacak küçük, zar zor duyulabilir hava pufı.

Islak. Benden nefret ediyor olabilir ama yine de beni istiyor. Yeterince iyi.

Bir parmağımı daha içine kaydırdım. Çok kaygan ve sıcaktı. İnliyorum, ama sanırım daha çok bir hırıltı gibi çıkıyor. Başparmağımı klitorisine ekliyorum ve ereksiyonumu ona doğru bastırırken parmaklarımla onu pompalıyorum.

Kıçını. Beni ne kadar delirttiğinin farkında mı acaba? Bunun ne kadar normal olmadığını.

Bunların hiçbiri.

Diğer elimi karnına doğru kaydırıyorum, onu kendime doğru tutuyorum, onun için ne kadar sert olduğumu hissetmesini istiyorum, kendimi parmaklarımdan daha fazlasıyla içine gömmeye ne kadar hazır olduğumu.

Çıldırılmış olsa bile.

Karnındaki elimi göğüs kafesine doğru kaydırduğımda boşalmaya çok yakındı. Göğüslerinin ağırlığını avucuma alıp sıkarken kollarımda titriyor. Çılgın mükemmel memeler. Ağzıma almak için sabırsızlanıyorum. Sikimi arasına sok-

"Tanrım! Yapma!" Göğüsleriyle ilgili düşüncelerimi kaburgalarımın attığı bir dirsekle böldü. Ellerimi bırakıp geri çekiliyorum, zor nefes alıyorum.

"Dur demedim," diye tıslıyor, ona dokunmayı gerçekten bıraktığıma inanmamış gibi görünüyor. Yüzünü bana dönüyor, parmakları kemerimde, toka bir saniye sonra serbest. "Memelerime dokunmayı kes dedim, acıyorlar."

Tam olarak öyle demedi ama olsun. Zaten fermuarımı indirmiş ve elini sikime dolamıştı, bu yüzden şu anda onunla anlambilim hakkında tartışmayacağım.

Yumruğuyla beni okşuyor, kısa ve sert sarsıntılar beni içine almak için sabırsızlandığını kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla anlatıyor. Hızını yavaşlatmak ve elinin vuruşlarını uzatmak için elimi onunkinin üzerinde kaydırıyorum çünkü daha başlamadan yükümü boşaltmak istemiyorum.

Sonra eğildim ve dudaklarını dudaklarımla kapladım. Dudaklarımı onunkilere yumuşak bir şekilde bastırarak başlıyorum, sonra daha sert bastırarak dilimle ağzını işgal ediyorum. Keşfediyor, alt dudağını ısıyor, dişlerimin arasında sürüklüyor, bir yandan da emiyor ve her zerresinin tadına bakıyorum.

Sızlanıp daha da yaklaştığında, bu her ne boktan ön sevişmeysen artık canına tak ettiğini anlıyorum. Onu aynaya doğru döndürüp tezgâhın üzerine eğiyorum, külotunu çıkarıyorum ve yeterince hızlı hareket etmediğinde sert bir "Daha geniş" diyerek bacaklarını açıyorum. Tam istediğim gibi pozisyon aldığımda kendimi onun içine sokuyorum. Tanrım.

Islak. Yumuşak. Kaygan. Sıcak. Sıkı. Mükemmellik.

Kendini etrafımda sıkıyor ve beni daha derine sokmaya çalışarak geri itiyor.

İçeri kayıyorum. Yavaşça, santim santim, dibe vurana kadar ve boğazında küçük bir uğultu sesi çıkarıp kışını bana doğru sallayana kadar.

Daisy'nin ön kolları banyo tezgahına dayanmış, göğsünü yüzeyin üzerinde tutuyor ve bana her ittiğimde zıplayan göğüslerini net bir şekilde görmemi sağlıyor. Bu lanet bir manzara, size söyleyeyim.

Aynada onu izliyorum, onu bu şekilde becermenin tadını çıkarıyorum. Aşağıya bakıp kışının ikiz küreleri arasında kayboluşumu izleyebiliyorum. Her uzun darbeye aletimin ne kadar ıslandığını görebiliyorum. Aynaya bakıp her penetrasyonda göğüslerinin sallanışını izleyebiliyorum. Kalçalarını kavrayın ve pelüş dudaklarının en seksi homurtularla ayrılışını, zevk çığlıklarını, ağzından dökülen *evet, evet, evet* fısıltılarını izleyin. Aynaya yansıyan gözlerine bakıyorum, bakışları papyonuma odaklanmış, gözleri küçümsemeye kısılmış.

Kravatımı çekip çıkarıyorum, o akıllı ağzına sokma dürtüsüne direniyorum.

Aman Tanrım. Hala giyinikken onu banyomda beceriyorum. Bu yeniden birleşme... bir şey.

Ama serbest kalmaya çok yakınım ve ona yanımda ihtiyacım var çünkü onun düşündüğünün aksine ben görgülüyüm.

Ayrıca, eğer onu çıkarmazsam diş fırçamı bir şiş haline getirip beni öldürebileceğini düşünüyorum. Bu yüzden elimi o mükemmel siyah saç yelesine doladım ve çekiştirdim, sadece en ufak bir acıya neden olacak kadar. Sadece birkaç sinir ucunu harekete geçirecek kadar, sonra diğer elimi kalçasının etrafından klitorisine doğru kaydırıyorum. İki parmağımı, etrafında dolaştırıyorum. O kaygan ve parmaklarım hızlı ritimlerle kayarken taşaklarım geriliyor ve zonkluyor, ağzı sessiz bir nefesle açılana, omuzları düşene ve amı etrafımda sıkılaşıp kadar bekliyorum ve bu lanet olası cennet gibi hissettiriyor. Hemen arkasındayım, kendi boşalmama birkaç saniye daha dayanmayı başarıyorum.

Ellerimi başının yanındaki tezgâha dayayıp nefesimi tutuyorum. Hâlâ onun içindeyim.

Dişlerimle boynunun arkasını ısıriyorum, sonra ayağa kalkıyorum, bunu yaparken isteksizce onu çekiyorum. Müstehcen bir fanteziye benziyor

tezgahımın üzerine eğilmiş, bacaklarını açmış. En iyi mırıltı olarak tanımlanabilecek bir ses çıkarıp ayağa kalkarken hızla bir tıslamaya dönüşürken bu görüntüyü hafızamda saklıyorum.

"Cidden beni prezervatifsiz mi siktin?" Omzunun üzerinden bana bakıyor, sanki iki kez hamile kalmak mümkünmüş gibi ters ters bakıyor, sonra tuvalete gidip bir mendil alıyor ve beni kalçalarından siliyor.

Tanrım, bu çok ateşli. Neden bu kadar seksi? Benim neyim var böyle?

"Senin neyin var böyle?"

"Rahatla," diye mırıldanıyorum, sırf bu hareketin onu kızdıracağından emin olduğum için kendimi pantolonumun içine sokarken omuz silkiyorum.

"Rahatlamak mı?" diye kestirip atıyor. Evet, sinirlenmiş. "Sen özel bir tür aptal mısın, Kyle? Ya yalan söylüyorsam? Ya hamile değilsem ve sen beni şu anda hamile bıraktıysan? Ha? Kaç tane bebek annen var?"

"Yalan mı
söylüyorsun?"

"Hayır!"

"Tamam. Yani bu anlamsız bir konuşma mıydı?"

"Anlamsız değildi," diye tersledi. "Asıl mesele senin açıkta duran sikin. Prezervatifi sevişme sırasında çıkaran erkeklerden misin? Boston'da prezervatif kullandın mı ki? Bunu bilerek mi yaptın?" Sesi her soruda daha da yükseliyor, ta ki bağırana kadar. "NEDEN HAMİLEYİM, KYLE?"

Tanrım. Bir elimi yüzüme sürüyorum ve makyaj masasına yaslanıyorum. İçindeki düşmanlık gitmiş ve kafası karışmış görünüyor. Yenilmiş görünüyor.

"Erkekler bunu yapar
mı?" "Neyi yaparlar
mı?"

"Az önce söylediklerinden herhangi biri?"

Dudağını ısırıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bu hareket ona çıplak olduğunu hatırlatıyor gibi görünüyor ve onları bırakıp yerden külotunu alıyor.

"Sana," diye açıklıyorum. "Erkekler sana bunu yapıyor mu?" "Hayır, daha önce kimse beni hamile bırakmadı." "Peki ya geri kalanı?"

"Bir keresinde görüştüğüm bir adam ben fark etmeden prezervatifi çıkarmaya çalışmıştı. Aletine vurdum ve ondan ayrıldım."

Başımı salladım. "Benim mi? Bebek mi?"

"Evet." Bunu aptalmışım gibi söylüyor ve öyle olmamasını ne kadar dilediğini merak ediyorum.

"Emin misin? Başka kimse yok mu?" Tanrım, keşke sözümü geri alabilseydim. Bu doğru olmadı ve herhangi bir imada bulunmaya hakkım yok. Ayrıca, şansın benden yana olduğunun da farkındayım.

"Hayır, ahmak," diyor elbisesini almak için eğilerek. "Sadece uğrayıp senin olmayan bir bebeğim olduğunu haber vereyim dedim."

"Sana bir gömlek getireyim," diyorum elbisenin içine girmeye başladığında. "Zahmet etme, ben gidiyorum."

"Konuşuyoruz," diye hatırlatıyorum ona, dolabımdan bir tişört almak için banyodan çıkarken. O da beni takip ediyor, görünüşe göre bu kavgaya girmemeye karar vermiş, elbisesi hâlâ elinde. Ona bir tişört uzatırken tişörtü elinden alıyorum ve o da daha fazla şikâyet etmeden tişörtü başına geçiriyor.

Sonra ana yatak odasına geri dönüyoruz ve sessiz bir şekilde birbirimize bakıyoruz. Sanırım sürekli istediğim konuşmaya başlamamı bekliyor.

"Ağrıyan memeler dokuz ay boyunca devam edecek mi, yoksa...?"
Güzel buz kırıcı, pislik.

Bana yavaşça göz kırpmıyor.

"Gerçekten mi?" "Sadece merak ettim."

"Kitap oku, çük torbası."

Başımı salladım. Doğru.

"Prezervatif eski olabilir," diye gönüllü oldum sonunda. Bir şey söylemesini bekleyerek enseme ovuşturuyorum.

Bana biraz daha yavaşça göz kırpmıyor. "Eski olabilir mi? Kendini aynada gördün mü? Cüzdanında eski bir prezervatifle dolaştığına inanmam mı gerekiyor? O kadar çekicisin ki sana doğrudan bakmak gözbebeklerimi acıtıyor. Ve seks titreşimleri yayıyorsun." Ellerini havaya kaldırıyor ve

Parmaklarını seks titreşiminin neye benzediğini göstermesi gerektiğini düşündüğüm ama çoğunlukla gülünç görünen bir şeye soktu. "Seks titreşimlerin beni diyetimi bozmam için kandırdı ama sana inanmam gerekiyor" - burada gözlerini vücudumda aşağı yukarı gezdirirken "sen" kelimesini vurgulamak için duraklıyor - "cüzdanında o kadar uzun süre prezervatif sakladın ki bozuldu mu?"

"Onun gibi bir şey, evet."

Bu geceyi ve muhtemelen beni de geride bırakmış gibi nefes veriyor, ki her şey düşünüldüğünde bu sorunlu bir durum.

Bunun nasıl gideceğini düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bir plana ihtiyacım var.

B.

DAISY

Hmm. arşıflarım çok güzel kokuyor. Deterjanları değiştirdim mi? Hayır, hayır, evde değilim, kendime hatırlatıyorum. Benim kadar çok seyahat ettiğinizde bilincinizin ilk on saniyesi hangi şehirde olduğunuzu hatırlamakla geçiyor.

Philadelphia.

Bekle. Bekle. Bekle, bekle. Bekle, bekle. Oh, Tanrım. Geceyi Kyle'da geçirdim. Onunla seks yaptıktan sonra. Ona hamile olduğumu söyledikten sonra. Nişanlısı gibi davranarak partiye daldıktan sonra.

Ugh.

Tüm bunları neden yaptım? Neden, neden, neden?

Sanırım hamilelik hormonları beni normalden daha azgın yapıyor, ki bu çok aptalca. Çok aptalca. Zaten hamileyim, cinsel drtlerimin artmasına ihtiyacım yok. Biyolojinin size bir iyilik yapacağını ve "*Zaten hamile, hadi sekse olan tüm ilgisini kaybetsin*" diyeceğini düşünürsünüz. Ama hayır, tam tersi. Tabii bu iyilik beni sekse daha da ilgili hale getirmiyorsa, en azından hamileyken eğlenebiliyorum. İki kişilik gibi.

Oh, biyoloji. Seni azgın kaltak.

Acaba gözlerimi ne kadar süre kapalı tutabilirim? Kahve kokusu alıyorum, sanırım uyandı. Ama yatakta bir hareket hissettiğime eminim, belki de kahve yapıp yatağa geri dönmüştür? şu anda bana bakıldığından eminim, bunu hissedebiliyorum.

Tamam. Bitir şu işi. Gözlerini a, giyin, git. Belki gitmeden önce onunla tekrar seks yaparsın. Eğer o da isterse. Mesela

Bir tane de yol için. Ama bu kadar, sadece bir kez daha.

Gah, hayır. Kyle ile daha fazla seks yok. Ya da başkasıyla. Uzun, uzun, uzun bir süre için. Hormonlarım ne düşünürse düşünsün, sık diyetine geri döndüm.

Gözlerimi açıyorum ve bana bakan iki tane buluyorum. Ama Kyle'inkiler değil.

Bir kedi.

Acaba hamileliğe bağlı bir tür psikoz mu geçiriyorum? Demek istediğim, kediler özellikle nadir değil ama burada gerçekten yersiz görünüyor. Doğrulup, yönümü bulmaya çalışıyorum. Burası oldukça büyük bir yatak odası. İki duvar boyunca neredeyse yerden tavana kadar uzanan pencereler var. Şu anda bir tür ışık engelleyici perdeyle kapatılmışlar, ama dün gece değillerdi, bu yüzden Philly şehir merkezinin manzarasının göz alabildiğine uzandığını biliyorum. Yatağın iki yanında komodinler. Balkonun yanındaki köşede gösterişli bir şezlong var. Banyo da aynı derecede saçmaydı, mermer ve üst düzey kaplamalar.

Ve bir kedi.

Dün gece ayakkabılarımı çıkarıp banyoya açılıyormuş gibi görünen ilk kapıyı seçtiğimde gördüğüm yer de hemen hemen aynıydı. Parlak, üst düzey bir apartman dairesi. Kesinlikle önceden imal edilmemiş, daha çok egzotik bir ağaçtan öğütülmüş ve yerinde boyanmış parke zeminler. Milyon dolarlık manzaralar. Her şey özel.

Sanırım kedi bana kafayı takmış olabilir çünkü hâlâ bana bakıyor. Şişman. Ve turuncu. Çok sevimli. Bu evde hiç yeri yok. Tropik bir adada kutup ayısı bulmak gibi bir şey.

Büyürken hiç evcil hayvanımız olmadı. Babamın alerjisi vardı. En azından annem öyle söyledi. Dürüst olmak gerekirse, sanırım ben ve kız kardeşimle çok meşguldü. Adil olmak gerekirse, daha çok benimle. Violet mükemmeldi, ben ele avuca sığmazdım.

Tanrım, umarım ele avuca sığmaz olmak bir nesil atlar.

Kyle elinde bir fincan kahveyle içeri giriyor. Kalçalarına kadar inen bir pijama pantolonu giyiyor ve gömleksiz. Yüce İsa, neden bu kadar güzel karın kasları var? Tanrı aşkına, neden bir gömlek giyemiyor? Kolları da gerçekten güzel. Şuna sahip gibi

ön kolunun üstünden kahveyi tuttuğu yere kadar uzanıyor ve bu beni gerçekten etkiliyor.

Yüce Tanrım.

İsa'ya ihtiyacım var.

Acaba bir manastıra katılmak için çok mu geç? Acaba hamile bir kadını içeri alırlar mı? Mesela şu sik diyeti olayını açıklasam ve gınahtan vazgeçsem?

Evet, muhtemelen bunun için çok geç.

Ayrıca kulağa çok sıkıcı geliyor. Eminim istedikleri zaman mastürbasyon yapmak için yarı çıplak erkek resimleri bulundurmalarına bile izin verilmiyordur.

Sikeyim. Hormonlar.

"Senin bir kedin var," diyorum gözlerimi Kyle'ın göğsünden ayırarak. "Benim kedim yok."

"Tam şurada." Kedi gösteriyorum. "Eminim onu görebilirsin." "O Tubbs. Kerrigan'ın kedisi."

"Burada mı yaşıyor? Kerrigan mı?" Şaşkınlıkla kapıya bakıyorum, Kyle'ın mermer kaplı banyosunun ne kadar yankılanıyor olabileceğini düşünürken onun içeri dalmasını bekliyorum. Hangi cehennemdeyim ben? Beni ailesinin evine mi getirdi?

"Hayır." Başını sallıyor. "Kalmak isterse diye onun için bir odam var ama şu anda yurttaki kalıyor."

"Peki Tubbs neden burada?"

"Yurtta kedilere izin vermedikleri için mi?" Kyle bana psikotik bir nöbet geçiriyormuşum gibi bakıyor.

"Hayır, demek istediğim, neden ailede değil-" diye kestirip attım. Ailesi ölmüştü, şimdi hatırlıyorum. Kyle hakkında internette bulabildiğim birkaç şeyden biriydi. *Ne kadar da duyarlısın, Daisy.* "Neden bu kadar şişman?" Üstünü örtüyorum. "40 kilo falan olmalı." Cidden, kedi kocaman turuncu bir küvet. Sevimli pembe bir burnu ve beyaz bir göbeği var, bunu artık biliyorum çünkü sonunda bana bakmayı bırakıp sırt üstü yattı ve göbeğini bana gösterdi, şişman hatmi patileri havada.

"On yedi," diyor Kyle bir süre durakladıktan sonra. Ailesi hakkında söylediklerimi kesinlikle anlamıştı. "Sadece on yedi kilo. Kahve ister misin?"

Sadece 17 pound. Sanki kedi Adsız Chubsters'a aday değilmiş gibi söylüyor. Hamileliğimin ilerleyen dönemlerinde basketbol topuna benzediğimde bu tür bir sanrısız desteğe sahip olmak harika olurdu. Şanslı Tubbs.

"Hayır, teşekkürler." Teklifi geri çeviriyorum. "Kafein almamam gerekiyor. Ya da çok değil, günde bir fincan falan, bu yüzden çoğunlukla kaçınıyorum."

"Oh." Bir an şaşırmış görünüyor, sanki bir insanı kuluçkaya yatırmanın imtiyazları hiç aklına gelmemiş gibi. Evde yaptırdığım üç hamilelik testinin de doğru çıktığını teyit etmek için doktoruma gittiğimde ve elimde artık tüketemeyeceğim şeylerin bir listesiyle çıktığımda da yüzümün aynı şekilde görüldüğünden eminim.

"Kerrigan kaç yaşında?" Parçaları bir araya getirmeye çalışırken soruyorum. Hatırladığım kadarıyla ailesi yakın zamanda vefat etmemişti. Beş yıl kadar önce küçük bir uçak kazasında. Onları kaybettiğinde Kyle'ın çoktan yetişkinliğe adım atmış olacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Kerrigan'ın bu kadar genç olduğunu fark etmemiştim, onlar öldüğünde reşit değildi herhalde.

"On sekiz. Penn'de birinci sınıf öğrencisi."

On sekiz. Oh, Tanrım. Yani ailesini kaybettiğinde on üç yaşlarında mıydı? Kyle onun için bir yatak odası olduğundan bahsetmişti. Ve kedisi. Yani ailelerini kaybettikten sonra kız kardeşini büyütme sorumluluğunu mu üstlenmiş? Bekarlığın zirvesindeyken genç bir kız. Belki de tam bir pislik değildir? Belki de benim yüzümdendir? Belki de benimle ilgili bir şey en iyi erkekleri bile öfkeli pisliklere dönüştürüyordur? Fotoğraf makinemi çalıp veda etmeden gidene kadar iyiydi. Yani onun dışında iyiydi.

Sonra partiye daldım ve nişanlısı gibi davranarak ona bir sürü sorun yarattım, belki de birbirimize rahatsızlık veriyoruzdur?

Tanrım, her şey çok kafa karıştırıcı. Hormonları suçluyorum. Her halükarda, gitme vaktim geldi. Görevimi yaptım ve ona haber verdim. Bu karmaşadan kurtuldum. Bu hafta konferansım var ve bugün bir blog yazısı üzerinde çalışmak istiyorum.

"Tamam, ben gidiyorum," diyorum yorganı üstümden atarken. "Affedersiniz?"

"Ben bir Uber çağırayım, senin giyinmene gerek yok. Gerçi bir gömlek seni öldürmez."

"Bu iş böyle yürümeyecek Daisy." Kahve fincanının kenarından bana bakıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesinin ardından başını hafifçe sallıyor ve daha çok nefes nefese gelen bir kahkaha atıyor. Tubbs bile bana ciddi ciddi yan gözle bakıyor.

"Değil mi?"

"Yakınından bile geçmiyor. Seni gözümün önünden ayıracağımı sanıyorsan delirmiş olmalısın."

"Aww." Ayaklarım yere değerken elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Ne kadar romantik. Ama seni temin ederim ki tek başıma da iyi olacağım. Yine de benim için yapabileceğin bir şey var."

"Bir şey var," diye tekrarlıyor yavaşça. "Neymiş o?" diye soruyor, sanki ikimiz arasında şüpheli olan benmişim gibi gözlerini kısarak. Pfft.

"Kameramı geri istiyorum."

Gözlerini kırptırıyor, omuz silkmeden önce sanki unutmuş gibi yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Elbette. Geri alabilirsin. Yemek yedikten sonra."

"Aç değilim."

Bunun dışında. Açlıktan ölüyor olmam ve midemin yemek istemediğime dair tüm yalanları yüksek sesle protesto etmek için o anı seçmesi dışında. Kyle kaşlarını kaldırıyor, sanki yalanımı daha da yüzüme vuracakmış gibi.

Yüksek sesle iç çekiyorum. "İyi."

KYLE

"Neden brunch'a gitmek zorunda olduğumu açıklar mısın? Kız kardeşinin kıyafetleriyle mi? Bu arada bu hiç de garip değil. Hem de hiç."

Evimdeki asansördeyiz ve Daisy lobiye iniş boyunca şikayet etmeyi bırakmadı. Kırk kat. Neyse ki yalnızız. Asansör otuz ikinci katta durdu. Spor salonunda birkaç kez gördüğüm bir adam, düşmanca caz el gösterilerinden birinin ortasında olan Daisy'ye bir göz attı ve bana "*İyi şanslar dostum*" der gibi küçük bir baş selamıyla geri çekildi. *Bir sonraki asansörü yakalayacağım.*

"Çünkü yemek yememiz gerekiyor ve dün geceki kıyafetimiz brunch'a uygun değil. Ve durumumuzu konuşmaya fırsat bulamadan saat onu çeyrek geçe birimiz uyuyakaldığı için."

"Çünkü birimiz hamile. Bu çok yorucu. Ve bir çıkmazda değiliz. Yirmi birinci yüzyıldayız ve az önce sana açıkladığım gibi, ben bu işi hallediyorum. Sana ihtiyacım yok."

Huh.

İhtiyacım yok.

Asansör nihayet lobiye ulaştığında, "Bu tavrını biraz daha azaltabilirsin Daisy," diye mırıldanıyorum. O inişe ne kadar çok kelime sığdırılabileceğini daha önce hiç fark etmemiştim.

"Hepimizin taşıyacağı yükler var, Kyle. Mesele şu ki, ben sadece seni bilgilendirmek için yerini bulmaya çalışıyordum. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Kendi başıma oldukça yetenekliyim."

"Biliyorum. Bana haber verip kaçmayı düşündün. Çünkü yapılacak en kibar şey bu," dediğimde ona dün nişanlım kılığında partiye gelme nedenlerini açık bir dille anlatırken söylediklerini hatırlatıyorum.

"Bu doğru," diye kabul ediyor, çenesi meydan okurcasına yukarı kalkık. Bir süre ona bakıyorum, bu kadar karmaşık olmasaydı nasıl olurdu diye merak ediyorum. Bu durum. Ben. Biz.

Binamdan Walnut'a çıkıyoruz ve Daisy'yi elimle belinden tutarak 19. caddeye doğru yönlendiriyorum. İki blokluk bir yürüyüşle 19. Cadde'den Samson Sokağı'na, her zamanki Pazar brunch mekânıma varıyoruz. Dandelion, Philadelphia şehir merkezinin kalbinde eski bir tuğla binanın içine sıkışmış bir İngiliz pub'ı. İçeride gerekli bir bar var, arkasında içki şişeleriyle kaplı bir duvarla tamamlanmış büyük bir vintage parça. Ancak mekânın geri kalanı çizik ahşap masalar ve uyumsuz sandalyelerle dolu. İngiliz av köpeklerinin eskimiş fotoğrafları, köşelere sıkıştırılmış kırmızı deri ziyafet koltuklarının üzerine gelişigüzel asılmış.

Rahat bir yer ve Gigi de bayılıyor. Kerrigan'la birlikte çoktan gelmiş, ağır çiçekli perdelerle çerçevelenmiş bir pencere koltuğuyla tamamlanmış parlak ışıklı bir masada oturuyor.

Daisy Kerrigan'ı gördüğü anda donup kalıyor, adımları titriyor. Yalnız yemek yemediğimizi söylemeyi unutmuş olabilirim. Ya da söylemeyi ihmal ettim. Anlambilim.

"Kerrigan'ın yanındaki benim büyükannem. Annemin annesi," diye mırıldanıyorum kulağına, elini tutup onlara doğru çekerken.

"Ciddi olamazsın." Elini geri çekiyor ama sıkı sıkı tutuyorum ve bırakmıyorum.

Gigi ve Kerrigan geldiğimizi fark edip herkes ayağa kalkıp kucaklaşırken, "Kesinlikle ciddiym," diyorum.

Büyükannem Daisy'yi sıkıca kucaklarken, "Kerrigan yeni haberlerin olduğundan bahsetti," diye heyecanlanıyor. "Senin için çok heyecanlıyım, Kyle!" Daisy'nin nefes almasına izin vererek geri çekiliyor. "Çok tatlısın, değil mi? Kyle'ın senden bu kadar etkilenmesine şaşmamalı."

Daisy farlara yakalanmış meşhur geyik gibi hızla göz kırpmıyor. Göz kırp, göz kırp. Bir bakış bana sonra geri benim

Büyükanne. Göz kırp, göz kırp.

"Bana Gigi diyeceksin," diyor büyükannem hiç vakit kaybetmeden. "Kyle ve Kerrigan bana böyle seslenir." Daisy başını sallıyor ve ismi ona tekrarlıyor, sonra nefes veriyor ve tekrar bana bakıyor.

Daisy kaçmaya karar vermeden önce "Oturalım," diye öneriyorum. İyi olduğundan emin olmak için ona hızlıca bir göz atıyorum çünkü biraz solgun görünüyor. Bunun sinirden mi yoksa sabah bulantılarından mı kaynaklandığından emin değilim, birden dün gece iyi durumdan kismaya ne kadar çabuk geçtiğini hatırlıyorum. O pencere kenarındaki koltuğa oturuyor, ben de yanına kayıyorum, Gigi ve Kerrigan da karşımızdaki sandalyelere oturuyorlar.

Otururken kısa bir sessizlik anı yaşıyor, ardından garsonun kahve ikramı araya giriyor. Daisy reddediyor ve sanki menünün arkasında kaybolmak için elinden geleni yapıyormuş gibi görünüyor.

Görünüşe göre sadece yetkili olduğunda rol yapmakta iyi. Ne yazık ki onun için o zaman geçti.

"Tatlım." Bir kolumu ona dolayarak, sevgi dolu bir kucaklaşma gibi görüldüğünden emin olduğum bir şekilde üst kolunu okşuyorum. "Bak, en sevdiğin Benedict usulü yumurtaları var." Benedict yumurtasını sevip sevmediği hakkında hiçbir fikrim yok ama ailem de sevmiyor ve birbirimizi tanıyor gibi görünmek sahte bir nişana hoş bir dokunuş.

Nefes verir gibi bir tavırla ofluyor ama bunun sinirlendiği anlamına geldiğini biliyorum. Sonra elini kalçama koyuyor ve başını hafifçe bana doğru çeviriyor. Dudakları kıvrılıyor ve gözleri parlıyor. Ama bakışlarının ardındaki meydan okumayı görebiliyorum.

"Ama diğer favorim olan Fransız tostı da var. Süslü vanilyalı krem şanti ile." Biraz daha yaklaşıyor, rolünü oynuyor ve hafif bir duraksamadan sonra "Sevgilim," diye ekliyor.

Sonra koluna yaptığım sevgi dolu okşamayı tekrarladı. Kalçamda. Sıcak eli daireler çizerek sikime yaklaşıyor, bana göz kırparken dili alt dudağını yalamak için dışarı fırlıyor. Kız kardeşim ve büyükannemin önünde sikim kalkmadan önce elini bacağımdan çekiyorum, dudaklarıma götürüp arkasını öpüyorum. Sonra da daha fazla zarar veremesin diye sıkıca içimde tutuyorum.

"Peki, düğün ne zaman? Henüz plan yapmadınız mı yoksa nişanlılık döneminin tadını mı çıkarıyorsunuz?" Gigi karşıdan bize bakıyor.

Masa. Yaklaşan düğününden dolayı çok mutlu. Onu yıllardır bu kadar mutlu görmemiştim, sanki beni mutlu görmek onun için bir ağırlık kaldırıyor. Sahte mutluluk, kendime hatırlatıyorum. Ama sonuç aynı, değil mi? Gigi için, Kerrigan için. Herkes için.

"Gelecek hafta," diye cevap veriyorum hiç vakit kaybetmeden.

Daisy boğuluyor. Sırtını sıvazlıyorum ve bir bardak suyu ona doğru uzatıyorum.

Gigi'nin ağzı açık kalıyor, sonra ellerini birbirine kenetleyip gülüyor. "Oh, fırtınalı bir romantizm! Bir aşk maçı! Tıpkı annenle baban gibi."

Hikâyeye göre annemle babam bir tür fırtınalı yaz aşkı yaşamışlar ama ben onların evliliğinden yedi ay sonra doğmamışım, o yüzden onların fırtınalı aşkının bu seferkiyle aynı olduğunu sanmıyorum.

"Daisy daha fazla ayrı kalmamıza dayanamıyor. Öyle değil mi, tatlım? Uzun mesafe yüzünden."

"Bu onu neden daha önce buraya getirmediğini açıklıyor." Gigi gülümsüyor. "Nerede yaşıyorsun Daisy?"

"Chicago'nun banliyösünde. Naperville."

"Şirin bir yer," diye ekliyorum, sanki bir fikrim varmış gibi.

Daisy bir şekilde büyükanneme gülümsemeye devam ederken bir yandan da bana yan gözle bakmayı başarıyor. Ayrıca beni masanın altından tekmeliyor.

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Kerrigan "Ah, evet, anlat bize!" diye araya girerken Gigi bilmek istiyor.

"Boston'da tanıştık," diye başlıyor Daisy.

"Onu Fenway'e bırakmayı teklif ettim," diye araya girdim. "Seri katil olabileceğimi ima ettikten sonra reddetti. Ama onunla yürümeme izin verdi." Hatırlayarak gülümsedim. Sahte değil, gerçek bir gülümseme. Reddettiğinde beni şaşırtmıştı. Tanımadığım kadınları gezdirmeyi teklif etmek gibi bir alışkanlığım yok ama verdiği yanıt çok alıngandı. Başında bir güneş gözlüğü vardı ve konuşurken gözlerimle buluşmak için başını yukarı kaldırdı. Gözleri maviydi, bana sataşırken bile dudakları gülümsüyordu.

"Asla çok dikkatli olamazsınız hanımlar, nasıl olduğunu bilirsiniz," diyor Daisy. "Bir yabancıyla öylece arabaya atlayamazsınız, onu görmek bile midenizin düşmesine ayak parmaklarınızın ve

tüm mantığı bir kenara bırakın. Sırttığınızda gördüğünüz en şirin gamzeye sahip olsa bile." Daisy aniden durur ve su bardağını incelemeye koyulur.

Gigi ve Kerrigan gözlerinde kalplerle Daisy'ye bakarken ve Daisy çok fazla şey söylemiş gibi masaya bakarken hafif bir duraklama oluyor.

"Haha," diyor Kerrigan sonunda. "Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Kyle'ın beni takip eden bir şoförü var. Uber'e binmeme bile izin yok." Ablam bana kaşlarını çatıyor, aşırı korumacılığım aramızda süregelen bir sorun.

"İstersen benimle yaşayabilirsin," diyorum ona. "Kampüsten ayrılman gerektiğinde sana eşlik etmek yerine her gün şoförün seni sınıfa bırakmasını sağlayabilirim." Kendinizin de bir ergen olduğunu hatırlayabiliyorken bir ergen yetiştirmenin sorunu, ergenlerin ne kadar berbat ve aptal olabileceğini canlı bir şekilde hatırlamanızdır. Buna bir de net servetinin onu potansiyel bir hedef haline getirdiğini eklerseniz, güvenlik ekibinin bu kadar küçük ve sağduyulu olması büyük şans.

"Savaşlarını seçmelisin," diye araya giriyor Daisy. "Seni bir yerlere götürecek birinin yanında olması kavga etmeye değmez, değil mi? Arabayı al ve Kyle'la başka bir konuda kavga et."

Şaşırdım. Küçük Bayan Aykırı'nın sırf beni kışkırtmak için Kerrigan'ın tarafını tutmasını bekliyordum, beni desteklemesini değil.

"Peki ne zaman evlenme teklif etti? Yüzük var mı?" Gigi Daisy'nin sol eline baktı. Çıplak sol eline.

"Ölçülüyor," diyor Daisy. Bu yalanı söylerken bile tökezlemedi ve etkilenmeli miyim yoksa telaşlanmalı mıyım emin değilim. "Ama sana anlatabilirim."

Tabii ki anlatabilir.

"Muhteşem bir şey." Daisy iç geçiriyor ve elini kalbinin üzerine koyuyor. "Hayallerimin yüzüğü ve Kyle bunu tek başına seçti. Dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Sanki aklımı okumuş gibi, anlıyor musun? Çünkü yüzük, nişanlanma ya da bunların hiçbirini konuşmamıştık bile."

Bir elimi çeneme götürüyorum ve gülmemeye çalışıyorum.

"Platin bant," diye devam ediyor Daisy, şimdi çıplak elini parmaklarını açarak havaya kaldırıyor, diğer elinin bir parmağı

var olmayan yüzüğün nereye gideceğini. Evlilik yüzüğü jazz elleri. "Halo ayarında oval kesim pırlanta," diye iç geçiriyor, büyük, dramatik, romantik bir iç çekiş. "Ve kocaman." Parmaklarını sallıyor ve kocaman kelimesini vurguluyor. "Evet dedim." Bana bakıyor ve bir elini ön koluma koyuyor, diğerini göğsünde kavuşturuyor. "Evet, tabii ki! Ama ona yüzüğün biraz fazla olduğunu söyledim. Ve onu biraz daha ince bir şeyle değiştirebileceğimizi söyledim. Ama o ısrar etti. Beş mil çapındaki her erkeğin benimle birlikte olduğunu bilmesini istediğini söyledi." Omuz silkiyor, sanki ben imkansızmışım gibi.

"Tam bir mağara adamı." Daisy başını sallarken Kerrigan inliyor.

Homurdanmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Bize nasıl evlenme teklif ettiğini anlat," diye soruyor kız kardeşim, garson önümüze yemek tabaklarını koyarken hevesle eğilerek.

"Bu romantik aptal." Daisy alt dudağını ısırtıyor, sanki benim için duyduğu heyecanı bastırmaya çalışıyormuş gibi, ama ben daha iyi biliyorum ve sanırım sadece nasıl bir peri yalanı uyduracağını hayal ederken yüksek sesle gülmemeye çalışıyor. Sonra kocaman bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Hikayeyi anlatmak ister misin?"

"Çok gösterişsizdi," diye araya giriyorum, Daisy reklam panosu ya da sirk maymunu içeren bir hikâye anlatmadan önce onu durdurduğum için mutluyum.

"Sadece ikimiz," diye onaylıyor Daisy ağzına bir lokma Fransız tostı atarken. Yemeğini yerken keyifle mırıldanıyor; Fenway'de sosisli sandviç yerken de aynı şeyi yaptığını hatırlıyorum. Mutlu bir mırıltıyla kocaman bir ısırik almış, çiğnerken yüzü güneşe doğru eğilmişti. Sonra dönüp bana gülümsedi ve bir yudum almak için biramı kaptı. Hayatımda hiç tanımadığım birinin yanında bu kadar rahat olmamıştım. O gün onun yanında olduğumdan daha rahat olduğum biri oldu mu emin değilim.

"Sadece ikimiz," diye devam ettim ve şimdiki zamana geri döndüm. "Sadece evde sakın bir hafta sonu. Benim evimde," diye açıklıyorum çünkü eyalet dışında yaşadığını biliyorlar. "Daisy birkaç günlüğüne ziyarete gelebildi. Dondurma yedik," diye doğaçlama yapıyorum, bir top krem şantiyi ağzına atarken onu izliyorum.

"Evet!" Daisy'nin gözleri parlıyor ve heyecanla Kerrigan ve Gigi'ye dönüyor. "Bassett'in yerinde! En sevdiğim yer."

Bassett's. Tanrım, yanlış hatırlamıyorsam Reading Terminali'ndeydi. Oraya en son ne zaman gittiğimi bile hatırlamıyorum ama anlaşılan Daisy oraya aşına.

"Doğru." Başımı salladım. "Evde yemek yedik. Sonra da dondurma yerken evlenme teklif ettim. Hepsi bu kadar," diyorum son bir kararla, artık bu konuyu kapatabileceğimizi umarak. "Derslerin nasıl gidiyor, Kerrigan? Ekstra yardıma ihtiyacın olursa bana haber verir misin?"

Kerrigan ve Gigi biraz keyifsiz görünüyorlar. Kimse konuyu değiştirmemle ilgilenmiyor gibi görünüyor.

"Yanlış anlatıyor," diyor Daisy, burnunu kıvrarak ve sanki bu gerçek bir hikâyeymiş de ben ayrıntıları karıştırmışım gibi bakarak. "Öncelikle, tatlı olarak üç pint dondurma aldık çünkü Bassett's en iyisi ve ben hangi aromayı istediğime karar veremedim, bu yüzden Kyle hepsini almamı söyledi." Sanki dondurma etkilenilecek bir şeymiş gibi kocaman bir gülümsemeyle dikkatini Kerrigan ve Gigi'ye çeviriyor. "Sonra da akşam yemeği hazırladı. Marketten aldığımız taze otlarla makarna ve mükemmel şekilde kızartılmış köfteler. Çok güzeldi!"

İşliyor.

Bakakalıy
orum.

Kerrigan ve Gigi onu teşvik ediyor.

"Yemeği bitirdik ve sonra tezgahın üzerine dört porsiyon dondurma koydu ve ben biraz panikledim, anlıyor musunuz? Çünkü sadece üç porsiyon dondurma sipariş etmiştik, bu yüzden başkasının siparişiyle gitmiş olabileceğimizden ve benim istediğim naneli çikolata, çikolata parçacıklı kurabiye hamuru ya da fıstık ezmesi girdabı iken limon sorbe ya da cevizli tereyağı ile sıkışıp kalacağımdan endişelendim." Duraksıyor. "Ya da muhtemelen doğum günü pastası ya da tuzlu karamelli kraker. Ya da belki bitter çikolata parçacıklı. Ama kesinlikle sorbe değil."

Kerrigan ve Gigi başlarını sallayarak Daisy'nin anlattıklarına hayran kalırlar. "Ben de 'Kyle! Yanlış sipariş mi aldık?'" El sallıyor

Ellerini yüzünün yanında tutarak üzüntüsünü canlandırıyor ve bu sefer yüksek sesle gülmekten kendimi alamıyorum. Üzüldüğünde çok hareketli oluyor ve şimdi de hiç yaşanmamış bir üzüntüyü anlatırken çılgın eller yapıyor. Sanırım bu o kadar içine işlemiş ki yaptığının farkında bile değil.

Gigi bana bir bakış atıyor ve susmamı söylüyor.

"Sonra Kyle dedi ki, 'Doğru siparişi aldığımıza eminim, hayatım. Neden kontrol etmek için hepsini açmıyorsun?'"

Gigi başını salladı. Elinde üç dakika önce kahvesine koymak için yırtıp açtığı ama bu saçma hikâyenin büyüüne kapıldığı için unuttuğu bir paket şeker var.

"İlk kabı açtım. Naneli çikolata parçacıklı. Şükürler olsun. Sonra diğer iki kabı açtım. Fıstık ezmesi ve çikolata parçacıklı kurabiye hamuru. Whew." Daisy gözle görülür bir rahatlama belirtisiyle nefes veriyor ve yanlış dondurma siparişi kurşununu atlattığı için alnındaki teri siler gibi eliyle küçük bir hareket yapıyor.

"Bu arada Kyle hiçbir şey olmamış gibi tezgahın üzerinde bir kaşık kaydırıyor. Dördüncü kap konusunda kafam hâlâ karışık. Üç alana bir bedava kampanyası mı vardı? Çünkü eğer olsaydı aromasını seçmek isterdim. Dördüncü kabı elime aldım ve farklı hissettirdi. Ağırlığı biraz azalmıştı ama soğuktu. Belki de sorbedir diye düşündüm, hayal kırıklığına uğradım ama diğer üçü elimde olduğu için sorun yok."

"Peki yüzük kabın içinde miydi?" Kerrigan gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Evet." Daisy başını sallıyor. "Kabı açtım ve yarısı şekerle dolu bir kabın üstünde duran bir yüzük kutusu vardı, kabı soğuk ve ağır hissetsin diye dondurucuya koymuştum. Sonra kafamı kaldırdığımda tek dizinin üzerine çökmüştü."

Kerrigan ve Gigi hep bir ağızdan "Awww," dediler. Yüce Tanrım.

"Elimi tuttu ve 'Daisy, seninle tanışmak başıma gelen en güzel şeydi. Daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmamıştım.'"

İşte gerçek bu.

"Dondurmadan daha tatlısın."

Oh, hadi ama. Daisy bunu söyledikten sonra gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturuyor ama Kerrigan ve Gigi bu hikayeye o kadar dalmışlar ki fark etmiyorlar bile. Daisy silkiniyor ve devam ediyor.

"Dedi ki, 'Daisy, sen benim hayatımın aşkıydın. Benimle evlenme onurunu bahşeder misin?'"

Sanırım Gigi'nin gözleri yaşardı.

"Tabii ki evet dedim. Gecenin geri kalanında yüzüğü parmağımdan kaymasını önlemek için bandın üzerine bir yara bandı yapıştırarak taktım."

Daisy hikâyesini bitirip ağzına bir parça daha Fransız tostı tıktırıyor, halinden memnun görünüyor.

"Çok mutluyum." Gigi şu anda kesinlikle gözlerini siliyor. "Bu çok beklenmedik bir şey-"

Elinde hâlâ yırtılmış bir şeker paketi olduğunu hatırlatarak ve sivri bir bakış atarak sözünü kesiyorum. Daisy'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama onu görmezden geliyorum ve Kerrigan'a derslerinin nasıl gittiğini tekrar soruyorum.

Kahvaltının geri kalanında sohbeti Kerrigan ve Gigi'ye odakladım. Daisy tabağındaki her şeyi ve benim tabağımdaki pastırmayı yiyor, bu da onu çoğunlukla sessiz tutuyor. Daisy ve benim yaklaşan nikâhımıza kimsenin katılmasına izin verip vermediğimizle ilgili soruları geçiştiriyorum ve Daisy çatalını yanlışlıkla bana saplamaya çalıştığında onu atlatıyorum.

Kaderin cilvesine bakın ki, daha önce bizimle asansöre binmekten kaçınan aynı adam şimdi lobide elinde poşetlerle yukarı çıkmayı bekliyor. Ancak bu sefer Daisy'nin kavgacı caz elleri göğsünün üzerinde katlanmış bir şekilde sıkıca saklanmış durumda. Ve sessiz. Kahvaltıdan ayrıldığımızdan beri tek kelime etmedi, evime dönmeden önce kız kardeşime ve büyükanneme veda ederken dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı.

Daisy ağzını açmadan bir saniye önce adam başıyla selam veriyor.

"Seninle evleneceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

Asansörün kapısı kayarak açılır.

"Şuna bakar mısın," diye mırıldanıyor adam elindeki çantaya zar zor bakarak. "Sütü unutmuşum." Ve sonra Daisy asansöre binerken, Daisy dönüp lobiye doğru hızla ilerliyor, hareketli jazz elleri tam ekran.

DAISY

"Ailene gelecek hafta evleneceğimizi söylediğine inanamıyorum. Bu gerçekten berbat bir şey, Kyle."

"Ah, özür dilerim," diye cevap veriyor, sesi özür dilemekten başka bir şey söylemiyor, kendi katının düğmesine basıyor ve asansörün duvarına yaslanıp beni izliyor. Bakışları benimkilere sabitlenmiş, gözleri kararlı ve kendinden emin. Bu özgüven beni geriyor. Sanki her şeyi çözmüş gibi. Her şeyi çözmüş insanlar sinir bozucudur. "Duyuru size mi ait? Aileme nişanlandığımızı söyleyecek tek kişi sen misin?"

"Bunun için zaten özür diledim! Geçerli bir sebebim olduğunu biliyorsun. Senin yok!" Konuşurken onu işaret ediyorum ve parmağımı ondan daha çok acıtacağını düşünmesem onu parmağımla bıçaklardım.

"Öyle değil mi?"

"Hayır!" Neden bu kadar sakın? "Neden bu işi uzatıyorsun?"

"Ne yapmam gerekiyordu? Dün geceki numaran sayesinde tüm ailem nişanlandığımızı sanıyor. En son Gigi öğrendi ve Kerrigan'ın ona söylemesi kaçınılmaz bir sonuçtu. Zarar çoktan verildi." Sanki normal bir konuşma yapıyormuşuz gibi omuz silkiyor.

"Daha da kötüleştirmene gerek yoktu!"

"Nasıl daha da kötüleştirdim? Oscar'a layık bir performans sergileyen sendin, seni küçük yalancı."

"O noktada çok derine inmiştik!" Asansörden Kyle'ın katına çıkarken sinirlendim. "Seni iyi göstererek yardım ettiğimi sanıyordum."

"Dondurmadan daha mı tatlı?" Kapısının kilidini açarken, güzel yüzünde kocaman bir sırıtişla uzun uzun yan yan bakıyor.

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Kabul etmeliyim ki, bu söylenmesi gereken bir şeydi. Bu cümle yüzünden ölene kadar yaltaklanacağım. Ama bunu Kyle'a itiraf etmeyeceğim. "Romantik görünmeni sağlayarak sana bir iyilik yaptım."

"İyi iş çıkardın." Açıkçası ses tonu biraz alaycı, bu yüzden evlenme teklifi hikâyesinin ne kadar harika olduğu konusunda aynı fikirde olduğumuzdan emin değilim ama yanılıyor olması sorun değil.

İçeri girdikten sonra Kyle doğruca yemek odasına yöneliyor, ben de onun peşinden gidiyorum.

"Otur," diyor bana, sanki bir akşam yemeği randevusundaymışız gibi benim için çektiği sandalyeyi işaret ederek. "Pazarlık edelim."

Oturuyorum. Masanın başında yanımdaki sandalyeye oturuyor, böylece hem yan yana hem de yüz yüze oturuyoruz.

"Neyin pazarlığını yapıyoruz?" Hiçbir şey söylemediği için gerginliği bozarak soruyorum. "Sana hiçbir şey istemediğimi söyledim zaten."

"Ben istiyorum."

Tamam o zaman. Ona bakıyorum, bekliyorum.

"Mesele şu ki Daisy, benim geleneksel bir ailem var. Ve rapor vermem gereken bir yönetim kurulu. Ve etkilenebilir bir kız kardeşim var."

"O on sekiz yaşında." Zavallı Kerrigan. Ona gerçekten de bebek gibi bakıyor. "Sen hamilesin. Evlenmemiz gerek."

"Pardon?" Şu anda gözlerimin kocaman açıldığından eminim. "Az önce ne dedin sen?" Kalbim hızla çarpmaya başladı ve bu ilk kez onun hakkında kötü şeyler düşündüğüm, midem bulandığı ya da sinirlendiğim için değil. Ciddi olamaz.

"Hadi evlenelim."

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır." Konuşurken başımı sallıyorum.

"Hayır."

Olmaz."

"Daha iyi bir planın var mı?"

"Karın gibi davranmaktan daha iyi bir plan mı? Deli misin sen? Yasal olarak akli denge mi bozuk?"

"Bunu senin başlattığını hatırlatmama gerek var mı?"

"Sana ulaşmanın imkansız olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Ve beni hamile bıraktığını?"

"Tamam." Sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu, yüzünü okumak zordu. "Planın nedir? Duyalım bakalım. Bunu tek başına nasıl yapacaksın? İşin bir bebeğe bakmaya elverişli değil."

Ne iş yaptığını hatırlamasına bir an şaşırdım. Ve bu fikre alışmak için geçirdiği on altı saat içinde bunu bu kadar düşünmüş olmasına.

"Planım," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturup onun duruşunu taklit ederek ve koltuğumda daha dik oturarak, "bu hafta sonunda o işten istifa etmek. Şu anki turne biter bitmez." "Bu hafta bir tura mı çıkacaksın?" Kafası karışmış görünüyor,

Haklı olarak.

"Şey, evet." Omuz silkiyorum ve sandalyede biraz kayıyorum. "Ama benim yerime kız kardeşimi gönderdim. Biz ikiziz. Tıpatıp aynınız."

Kollarını kavuşturup bir elini yüzüne götürüyor ve aptallığım karşısında uzun uzun iç geçiriyor. Herhalde bu yüzden iç geçiriyordur. Kuşkusuz planımın bu kısmı kulağa pek sağlam gelmiyor.

"Oh, sakın ol. Normalde bunu yapmayız, o çok iyi bir kız. Bu tek seferlik bir şeydi. Onu zayıf bir anında yakaladım ve bir program çatışması yaşadım, bu yüzden onu benim yerime gönderdim. İyi bir plandı."

"Zamanlama çakışması ben mi oluyorum?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Err. Tamam, onun bakış açısından bu muhtemelen kulağa pek hoş gelmiyor ama dürüst olmak gerekirse planlarımın ne olduğuyla bu kadar ilgileneceğini düşünmemiştim, bu yüzden bunu satmaya gerçekten hazır değildim.

"Ayrıca, bu hafta gitmem gereken bir konferans var."

"Planlama becerilerin şu ana kadar harika görünüyor. Görünüşe göre bebeğim emin ellerde."

Ona pis bir bakış attım çünkü siktir et onu. Bu bebeğe on hafta boyunca tek başıma bakmayı başardım. Kabul ediyorum, bu bebek

ve ilk birkaç hafta orada olduğunu bile bilmiyordum, ama yine de. Bana verilen krediden daha yetenekliyim.

"Demek planın işten ayrılmak," diyerek devam etmem için elini salladı.

"Senden hiçbir şey istemiyorum, tamam mı? Çok başarılı bir blogum var. Blog iki yıldır birincil gelir kaynağım oldu. Seyahat rehberi pozisyonu sadece seyahatlerimi finanse etmek ve blogu büyütmek için uygun bir yoldu ama artık iyiyim. Kendimi kanıtladım. Buna odaklanacağım. Ben iyiyim." Son kısmı biraz test ederek ekliyorum çünkü hayat seçimlerim hakkında röportaj yapılmış gibi hissetmeye başlıyorum ve bunun için burada değilim.

"Yani seyahat bloguna odaklanacaksın. Bebekle birlikte mi?"

"Evet. Çalışmalarımı bebeğin uyku saatine göre ayarlayacağım."

Sanki bir tür bebek uzmanıymış gibi bana bakıyor ve ben neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yok. Yani tamam, biraz yansıtıyor olabilirim ama bu tavrı hiç hoşuma gitmiyor.

"Bebeği yanımda götüreceğim," diye ekliyorum kafası karışır diye. "Zaten ikinci bir blog sayfası oluşturdum ve çocuklarla seyahat sitesi için alan adını kaydettirdim. Araştırma yaptım, çocuklarla seyahat hakkında ikinci bir site ekleyerek gelirimi ikiye katlayacağım. Y kuşağı bebekleriyle seyahat etmeyi seviyor."

"Serseriler gibi mi?" Evet. Etkilenmedi.

"Serseri mi? Nesin sen, seksen yedi yaşında mı?"

Birkaç dakika sessiz kalıyor, çözülmesi gereken bir bulmacaymışım gibi bana bakıyor ve eski bir profesör gibi çenesini okşuyor. Sinir bozucu.

Ama aynı zamanda çok da seksi. Bu da sinir bozucu.

"Ailen tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?" diye soruyor sonunda, daha fazlasını söylemeyeceğim belli olduğunda.

"Henüz bilmiyorlar," diye itiraf ediyorum.

"Peki neden? Kız kardeşine söylemedin mi? Tek yumurta ikizi kardeşine? Çok yakın olduğunuzu tahmin ediyorum, öyleyse neden bunu onunla paylaşmadın?"

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez."

Bir tur daha bakışma oyunu oynuyoruz.

"Benim için endişeleniyor, tamam mı? Aynı yaşta olmamıza rağmen kız kardeşim her zaman bana göz kulak olmuştur ve bu konuda endişelenerek kendini sorumlu hissetmesini istemiyorum. Bu bebek için. Ona ve ailelerimize söyleyeceğim. Tabii ki söyleyeceğim. Sadece önce kendimi biraz toparlamak istedim."

"Düzenli." Kelimeyi yavaşça tekrarlıyor ve ben tam olarak ne düşündüğünden emin olamıyorum.

"Evliymiş gibi davranmaktan daha iyi bir plan."

"Açık olmak gerekirse, bu gerçek bir evlilik olacak. Yasal olarak."

"Delirdin mi sen? Kendini Victoria döneminden kalma bir tür kraliyet mensubu mu sanıyorsun ki, senin çocuğunla ilişkim olduğu için evlenmek zorundayız? Flaş haber Kyle, yirmi birinci yüzyıldayız ve ben yetişkin bir kadını. Bunu yapmamıza gerek yok. Telefon numaran bile bende yok ve sen bir tür yasal mantık evliliğinden mi bahsediyorsun?"

"Evet." Sakin ve kararlı bir şekilde söylüyor. Tek bir basit kelime. "Evet, buna ihtiyacım var. Bu çocuğun benim adımla taşınmasına ihtiyacım var. Bana ihtiyacın olmadığını açıkça belirttin ama benim sana ihtiyacım var. Sen bebeğin annesisin ve bu yüzden bir paket anlaşma çünkü ben de dahil olmak istiyorum. Ve yasal bir varis istiyorum. Yasal bir varis için, bir eşe ihtiyacım var. Ve sanırım evlilik sana da uygun olur."

"Nasıl yani?"

"Aileniz için oldukça... düzenli görünürdünüz, değil mi? Eğer evli olsaydın. Yerleşmiş."

"Bu anlaşmalı evlilik seksi de içeriyor mu? İhtiyacın olduğunda arkama yaslanmamı, bacaklarımı açmamı ve İngiltere'yi düşünmemi ister misin?"

Gülmeden önce tam beş saniye boyunca bana bakıyor. "Birlikte yaptığımız hiçbir şeyin arkana yaslanıp adımla haykırmaktan başka bir şey düşünmeni içerdiğini sanmıyorum."

"Yeterince adil," diye kabul ediyorum umursamaz bir omuz silkmeye, çünkü şaka yapıyordum. Sanırım. Yani, görücü usulü evlilik seksini merak ediyorum ama İngiltere konusunda şaka yapıyordum.

Düşünürken Philadelphia manzarasına bakıyorum. "Bu hafta gitmem gereken bir konferans var."

"Seni burada esir olarak tutacağımı ima etmiyorum. Ya da benim için bir şeylerden vazgeçmeni beklemiyorum. Taşınmak dışında. Benim yanıma taşınmanı istiyorum. Buraya."

"Oh."

"Ve sana telefon numaramı vereceğim. İstersen seni tarifeme bile ekleyebilirim."

"Benim bir telefon tarifem var. Sana söyledim, beş parasız değilim. Ya da çaresiz. Başımın çaresine bakabilirim-"

"Kendinden," diye bitiriyor. "Biliyorum."

Uzun bir hamile duraklaması daha boyunca birbirimize bakıyoruz. Kelime oyunu yapıyorum.

"Yine de yardımcı olmak istiyorsan beni Netflix hesabına ekleyebilirsin. Üniversiteden beri eski bir erkek arkadaşımın hesabını kullanıyorum. Muhtemelen artık uygun değildir."

"Katılıyorum," diyor Kyle. Yasadışı Netflix hesabımdan bahsedince gözlerinin kısıldığını da gözden kaçırmıyorum. En azından onu rahatsız eden şeyin bu olduğunu varsayıyorum. Netflix hesabının kendi hesabı bile olmadığından, muhtemelen ailesinin hesabı olduğundan eminim.

Ya öyle ya da Kyle tohumlarını ekmeye tarih öncesi bir tepki veriyor, ama üniversitede çıktığım bir ezikle ilgilenmek onun için gerçekten zaman kaybı. "Bu bebeğin senden olduğundan bile emin olamazsın. "Bu bebeğin senden olduğundan bile emin olamazsın.

Birbirimizi. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"DNA testi yaptırırız. Tanıdığım biri var."

"Bir adam tanıyor musun? Kendini duyuyor musun? Kaç kadını hamile bıraktın ki babalık testi yapmak için hazırda bekleyen bir adam var?"

"Sadece sen. Ve rahat ol, o adam benim kuzenim."

"Bu aslında hiçbir şekilde güven verici değil." Başımı yemek masasının üzerine bırakıyorum. "Bu büyük ihtimalle şimdiye kadar yapılmış en kötü plan. Hem de hiç. Ve ben kötü planlar yapma kraliçesiyim."

"Biraz inancın olsun Daisy. Ben iyi planlar yapma konusunda uzmanım." Masada homurdanıyorum.

"Hiçbir ortak noktamız yok," diye itiraz ediyorum.

"Büyük bir ortak noktamız var ve hayatımızın geri kalanında da bu ortak noktaya sahip olacağız."

Haklı olduğu bir nokta var.

"Aramızda kimya var. Bunu biliyorsun."

Farkındayım. Ortak noktamız bu şekilde ortaya çıktı. "Benden ne zaman hoşlandığını hatırlamaya çalış," diye ekliyor.

"Artık senden hoşlanmıyorum," diyorum masadakilere, sonra başımı kaldırıp ona ters ters bakıyorum. "Ama bu senden hoşlandığım anlamına da gelmiyor. Bil diye söylüyorum."

"Sorun değil," diye kabul ediyor, sanki birbirimizden hoşlanmamızın konuyla ilgisi yokmuş gibi. "Sadece bir düşün."

DAISY

Ertesi sabah hastaneye girerken Kyle'a "Bugün yapacak işlerim var," diye hatırlatıyorum. Aslında yok. Konferansım yarına kadar başlamayacak, sadece Kyle ile hastanede olmaktan biraz endişeliyim. Neden böyle hissettiğimden bile emin değilim, belki de bebekle ilgili herhangi bir şeyi birlikte yapacağımız bir senaryo öngörmediğim içindir.

"Luke bunun uzun sürmeyeceğini söyledi," diye beni temin ediyor. "O zaman seni evime bırakırım." Onun evine, çünkü Marriott'tan ayrılıp Hotel Kyle'a yerleşmişim. Ya bunu yapacaktım ya da kız kardeşinin kıyafetlerini giymeye devam edecektim çünkü Kyle birkaç şeyi çözene kadar beni gözünün önünden ayırmayacaktı. Onunla evlenmeyi kabul etmek gibi.

Kyle'ın hastane rehberine bakması için duruyoruz ve kuzeninin ofisine giden yolu bilmiyor gibi görünmesi beni biraz rahatlatıyor. Kendini daha önce hamile bıraktığı rastgele bir kadınla bu durumda bulmadığı için rahatladım.

Birbirini çok iyi tanımayan iki insanın yan yana yürüyebileceğini hayal edebileceğiniz şekilde, birbirimize dokunmadan sessizce yürüyoruz. Kyle iş için takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Ben ise bir çift tayt ve üzerinde "Davulcu için buradayım" yazan bir tişörtle blog yazacağım bir gün için giyinmişim.

Kravatı
sevdim.
Ondan
hoşlandım.
Düşünü
yorum.
Kahretsi
n.

Her şey çok kafa karıştırıcı. Onunla tanıştığım andan beri hayatım altüst oldu ve artık aşağı ile yukarı arasındaki farkı bilmiyorum. Ayrıca çok huysuzum, bu da hiçbir şeye yardımcı olmuyor.

Kyle'in aradığı ofisi hastanenin tıbbi ofis kanadına benzeyen bir yerde buluyoruz. Çok fazla dikkat etmiyorum çünkü bunun benden çok onun işi olduğunu düşünüyorum. İçeri girdikten sonra Kyle resepsiyon görevlisine yaklaşırken ben de oturuyorum. Saat sabahın dokuzunu biraz geçiyor ve bekleme odasında şimdiden iki kadın daha var. Biri gözle görülür şekilde hamile ve yalnız, yanıma otururken Kyle'a hızlı bakışlar atıyor ve onun ne düşündüğünü hayal ediyorum. Şanslı olduğumu. Kocam/sevgilim/partnerim randevuma kadar bana eşlik edecek kadar değer verdiği için şanslıyım.

Keşke bilseydi.

Beni kıskanma, ona söylemek istiyorum. 1965'teki gibi yüzük takmak isteyen tek gecelik bebek babamla birlikteyim.

Burada kıskanılacak bir şey yok. Devam edin.

Resepsiyonistin yanındaki kapı açılıyor ve beyaz önlüklü uzun boylu seksi bir adam kocaman bir sırıtişla Kyle'a sesleniyor. Hayatımı sikeyim, bu Kyle'ın kuzeni mi? Kuzeninin jinekolog olduğunu söylediğinde ben ellili ya da altmışlı yaşlarda tombul bir adam hayal etmiştim. Kyle'ın doktor kuzeni seksi. Daha da kötüsü, kırklı yaşlarda. O tipleri bilirsin. Saçlarıyla hâlâ çok formda olan, ama kendine çok güvenen ve bir ya da yirmi şey biliyormuş gibi görünen?

Kyle'in peşinden gidiyorum, resepsiyon kapısı arkamızdan kapanıyor ve iki adam aynı anda bana dönmeden önce kanka kucaklaşması yapıyor.

"Doktor Miller, ama bana Luke diyebilirsiniz," diyor kuzeni bana, yine kocaman bir gülümsemeyle elini uzatarak. Bu küçük hazırlıksız ziyaretten hiç de rahatsız olmuşa benzemiyor, bu da beni rahatlatıyor. İçeri girdiğimizde burada sürtük düşmanı olarak görülebileceğim aklıma geldi. Bu haksızlık elbette. Ama hayat kadınlar için genellikle adil değildir.

"Daisy," diyorum ona, rahat tavrından dolayı rahatlamış bir şekilde.

Sonra bir muayene odasındayız ve Luke beni kan almak için hazırlıyor. Sanırım bizi bir astına teslim etmek yerine kendisi yapıyor. Aile avantajları sanırım. Hızlı ve mükemmel bir hastaya yaklaşım tarzı var. Kyle onunla sohbet ediyor.

Karısı ve çocukları hakkında konuşurken yakınlarmış gibi geliyor, bu beni şaşırtıyor ama neden emin değilim. Kyle'ın kız kardeşiyle ne kadar yakın olduğunu zaten anlamıştım, ama sanırım onu bir tür pislik playboy olarak yazma isteğimden kurtulamıyorum.

"Tamam, senden tek istediğim bir yanak çubuğu," diyor Kyle'a, uzun bir çubuğun ucuna takılmış bir kulak çubuğu tutarak.

"Şaka yapıyor olmalısınız," diye geveledim. İkisi de dönüp bana bakıyor, görünüşe göre patlamamdan dolayı kafaları karışmış. "Bana iğne batırılması gerekiyor ama onun tek yapması gereken yanak çubuğu almak mı? Onun için ne güzel." Luke başka bir şey düşünmeden önce Kyle'a sürüntü alırken kaşlarımı çatıyorum. "Hey, laboratuvarınız cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yapıyor mu?"

"Yapabiliyoruz. Elbette," diye kolayca cevap veriyor Luke. Yine, sanki bütün bunlar büyütülecek bir şey değilmiş gibi. Yargılamadan.

"Güzel." Gülümsüyorum. "Kyle'ı her şey için test et."

Kyle bana saçmalıyormuşum gibi oflayıp pufluyor ve gözlerini deviriyor ama hey, eski püskü bir prezervatifle gelen ben değilim. Ayrıca geçen gece hiçbir şey kullanmadık, yani bir şeyleri kanıtlamak için testler yaptığımız sürece mantıksız davrandığımı düşünmüyorum.

Yan bonus olarak, bir erkeğin gömleğinin kolunu katlaması çok tahrik edici, değil mi? Kyle takım elbise ceketinden sıyrıldı ve kendi ceketinin kolunu katlıyor... Lanet olsun bu hormonlara.

"Bebeği görmek ister misin?" Luke'un Kyle'la işi bitti, Kyle çoktan ceketinin kolunu aşağı sıyrıp ceketini tekrar giymeye başlamıştı. Bunu beklemiyordum, kendi doktorumu gördüğümde standart bir ultrason için biraz erkendi, bu yüzden yapmamayı tercih ettik.

"Normal bir ultrason, değil mi?" Soruyorum. "Bunun için yeterince ilerledim mi?"

"Evet. Soyunmana bile gerek yok. Sadece tişörtünü karnını gösterecek kadar yukarı kaydır. Eğer istersen?"

Evet, istiyorum! Onu, yani bebeği tüm grenli ihtişamıyla görme fikri birden kalbimin çok hızlı atmasına neden oluyor. Başımı onaylarcasına sallıyorum, Kyle'a ve sonra Luke'a hızlı bir bakış atıyorum. "Evet," ikimiz de aynı anda söylüyoruz.

"Diğer ultrason türü nedir?" Kyle, Luke'un ihtiyacı olan şeyi almak için odadan ne zaman çıktığını soruyor. Ben masanın üzerinde o korkunç

Altımda buruşuk bir kâğıt, kucağımda bir battaniye.

"Um..." Tanrım, hamilelik neden bu kadar utanç verici? Daha hamile bile değilim, bu da önümde utanç verici şeylerle dolu aylar olacağı anlamına geliyor. Ya da belki Kyle'ı daha iyi tanısaydım utanç verici olmazdı ama durum böyle. "Diğer tür içseldir." Bunu söylerken elimle garip bir hareket yapıyorum ki bunun hiçbir faydası olmuyor. "Temel olarak içine bir çubuk sokmaları gerekiyor. Sıksa bir dildo gibi." Kyle'ın yüzü bomboş, ama birkaç kez gözlerini kırıştırarak bunu anlıyor. Sanırım hamile olduğumu duymakla, ona verdiğim görüntüden daha iyi başa çıktı. "Ve seksi kuzenin vajinamı asla göremeyecek. Tamam mı?" Kyle başını sallayarak "Kesinlikle hayır" dedi ve sonra Gözlerimiz buluşuyor ve ikimiz de gülmemeye çalışıyoruz.

Luke tekerlekli bir arabanın üzerindeki sonogram makinesiyle geri dönüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan karnıma soğuk yapışkan jel fışkırtıyor ve bunu yapıyoruz. Henüz görünmüyorum, karnım hala düz, bu da bunu daha da gerçeküstü kılıyor. Luke makineyi çalıştırırken ve ben karnımdaki yapışkan maddeye bakarken inanılmaz derecede gerçeküstü ve aman Tanrım, kalbim hızla çarpıyor. Bir bebeğim olacak. Gerçek bir bebek, artık o kadar da soyut gelmiyor. Onu görebiliyorsam, kalp atışlarını duyabiliyorsam bu artık sadece pozitif bir test değil. Anne olacağım. Gerçek hayatta. Günde yirmi dört saat, haftada yedi gün. Sonsuza kadar.

Dudağımı ısıriyorum ve Kyle elimi tuttuğunda ona izin veriyorum. Çok endişeliyim ama öyle olmamam gerektiğinden eminim, bu yüzden elini muhtemelen gerekenden daha sert sıkıyorum. Korkuyorum. Heyecanlıyım. Bunaldım.

Ayrıca bu kadar duygusal bir insan olmaya alışık değilim.

Luke ultrason zimbirtısını karnıma bastırarak başladı. Tıbbi aletler neden bu kadar garip? Bu şey nasıl çalışıyor ki? Yani gerçekten, sadece bir kabloyla bağlı plastik bir şey. Muhtemelen-

Oh. Aman

Tanrım.

Tanrım. İşte

orada.

İşte benim bebeğim.

Tam orada, ekranda, rahmimin içinde yüzüyor. Ofis bebeğin kalp atışlarının sesiyle doluyor. Whoosh, whoosh, whoosh. Bir kovanın içindeki su gibi. Minicik, minicik bir kova.

Bir ahududu, bir çilek ya da bebek bu hafta ne büyüklükteyse onu alabilecek kadar büyük bir kova.

"Aman Tanrım, hamileyim. Gerçekten hamileyim. Hamile olduğumu biliyordum, hamile olduğumu biliyordum. Ama şimdi bir resim var." Kyle'dan Dr. Luke'a ve tekrar monitöre bakıyorum. "Bir bebeğim olacak ve ben hazır değilim ve hala bebek yerine bir sincap olabilecek küçük bir leke gibi görünüyor ama vajinamdan dışarı itmem gereken gerçek bir bebeğe dönüşeceğini biliyorum çünkü sonsuza kadar içimde kalamaz." Sanırım Kyle'ın elini çok sert sıkıyorum ama bu onu rahatsız etmiyor olmalı çünkü itiraz etmiyor, onun yerine başparmağıyla elimin arkasına yatıştırıcı daireler çiziyor.

"Bu kesinlikle bir sincap değil," diyor Dr. Luke rahat bir gülümsemeyle. "Küçük yumrunun bir insan fetüsü olduğundan oldukça eminim. Kalp atış hızı mükemmel ve bebeğin boyu üç santimetrenin altında, yani tam olması gereken yerde."

"Yani her şey iyi görünüyor?" Kyle ekrana doğru başını sallayarak soruyor. "Her şey normal mi görünüyor?" Acaba o da bir leke gibi görüldüğünü düşündüğü için mi endişeleniyor? Biraz gergin görünüyor.

"Her şey harika görünüyor," diyor Luke. "Daisy, eğer Philadelphia'da kalmaya karar verirsen en kısa zamanda yerel bir kadın doğum uzmanına görünmek isteyeceksin, böylece onların programına girebilirsin. İstersen seni muayenehanemden birine yönlendirebilirim."

Başımı sallıyorum, ama gönülsüzce sallıyorum çünkü Philadelphia'da kalıp kalmayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ama sorun değil, zamanım var. Karar vermek için altı buçuk ayım var, değil mi? Çocuk doğurmak ve çocuk odası kurmak için altı buçuk ay. Bir araba koltuğu ve bir paket bebek bezi almak için. Her şey yolunda. Ama iyi hissettirmiyor. Sanki biraz panik yapma zamanı gelmiş gibi. Plan yapma zamanı gelmiş gibi. Ve planlar en kötüsüdür. Violet plancıdır, ben değil. Ben özgür ruhum. Sorumluluk sahibi olan o.

Özgür ruhlar harika ebeveynler olurlar, değil mi? Yeterince iyi ebeveynler mi? Geçerli ebeveynler mi? Bu çocuğu tamamen mahvedecek miyim?

Sonogram makinesi uğulduyor ve bir fotoğraf şeridi ortaya çıkıyor. Luke onları ayırıyor ve her birimize birer set veriyor. "Her biriniz için birer kopya" diyor, sanki kopyaları dağıtmak normalmiş gibi çünkü

Bir bebek yaratmak için DNA'larını karıştıran iki kişinin ilişkileri henüz çözülmemiştir.

Yine de bir bebeği bölemezsin.

Bekle. "Sadece bir bebek, değil mi?" Birden panikleyerek sordum. "Ben ikizim. Bu ikiz olma şansımı artırmaz mı? Sadece bir tane olduğuna emin misin? Çok emin misin?"

Luke bana "Sadece bir tane," diye söz veriyor ve ben de rahatlayarak iç çekiyorum. En azından bu da bir şeydir. "Tebrikler," diye ekliyor ve laboratuvar çalışmalarını hızlandıracağına dair söz vererek odadan çıkmadan önce silinmem için bana bir havlu uzatıyor.

Kyle'ın dikkati dağılmış, elindeki fotoğraflara bakıyor, ben de karnımdaki jeli silerken kendi şeridimi göğüslerimin üzerine koyuyorum ve gözümü ondan ayırmıyorum. Muayene odasındaki üç metrelik boş alanda volta atıyor, belli ki kendi kafasında. Acaba ne düşünüyor? Acaba bu bebekle ilgili herhangi bir şey yapmaktan vazgeçmek istiyor mu? Muhtemelen çok az tanıdığınız bir kadının içinde bulunan ekrandaki grenli bir lekeyle bir bağ hissetmek zordur.

Yine de sorun değil. Az önceki mini krizime rağmen, bunu kendi başıma halledebilirim.

Ben masadan kayarken sessiz, gerçi kâğıdın kırışması onu sersemletiyor ve beni sabitlemek için elini uzatıyor. Hastane girişine doğru adımlarımızı geri çekerken sessiz. Otomatik kapıdan hastaneden çıkarken de sessiz. Dışarı çıktığımızda, girişi birkaç metre geçtikten sonra durdu.

"Bu çok alçakgönüllüydü, sence de öyle değil mi?" diye soruyor, yüzümü inceliyor, gözleri maksatlı, sanki beynimi kurcalamak ve düşündüğüm her şeyi bilmek istiyor.

"Neydi? Gömleğimi yukarı kaldırıp yapışkan maddeye bulanmış bendim." Şaşkınlıkla burnumu kırıştırıyorum.

"Kalp atışını duymak. Bebeği görmek." İki elini de kalçalarımın koyuyor, gözleri göbeğime kayıyor ve sonra tekrar gözlerimin içine bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Um, ben..." Kendimi sincaba aşık olmuş gibi hissediyordum. Dehşete düşmüştüm. Mutlu hissettim. Heyecanlı ve endişeli ve dehşetli ve

bunalmış. Korumacı, umutlu ve endişeli. "Bilmiyorum," dedim ona. "Pek çok farklı şey hissettim."

Başını sallıyor, bana bakarken başını küçük, zar zor fark edilebilir bir şekilde eğiyor. Güzel gözleri var. Mavi, aynı benim gibi. Gerçi onunkiler daha açık, yeşil benekleri var. Bebeğin gözlerinin bana Kyle'inkileri hatırlatıp hatırlatmayacağını merak ediyorum.

"Bu senden ya da benden daha büyük bir şey Daisy. Sadece ikimizden daha büyük. Burada başka biri daha var. Başka bir hayat söz konusu. Bence bu bebek için elimizden gelenin en iyisini yapmaya borçluyuz."

"Yani benimle onur duyduğun için mi evlenmek istiyorsun?" Yavaşça cevap veriyorum. Yani bir kaçış kapısı aramıyor, hala bu uygunluk evliliği fikrinde mi?

"Bu o kadar kötü bir şey mi Daisy?" Gözleri parlıyor. "Onurlu davranmak mı? Bir bebek benim için çok önemli."

"Yani çocukların iyiliği için birlikte mi kalmalıyız?" Soruyorum. "1965 civarı mı?" Oysa hep istediğim bu değil miydi? Bir yetişkin gibi davranacak bir adam? Sorumluluk alacak? Geleceğe ilgi gösteren bir adam? Bir fıçı arızası yüzünden dairesini su basmadan önce kira sigortası yaptırmayı hatırlayan türden bir adam?

Omuz silkip geri adım atıyor, elleri kalçalarımın altına düşüyor ve bana değil otoparka bakıyor. "Kendini sonsuza kadar bana bağlamamı önermiyorum. Benimle birlikte olmayı bu kadar tatsız buluyorsan her zaman gidebilirsin."

"Ne zaman istersem mi?"

"Uygun bir süre sonra, evet." "Uygun mu? Uygunluğu tanımla."

"Bak, Daisy." Dönüyor ve tekrar gözlerimle buluşuyor. "Otuz dört yaşımdayım. Büyükbabamın şirketini yeni devraldım. İki haftalık dramatik bir evliliğin ardından fesih ve kötü basın aramıyorum. Buna ne zamanım ne de hevesim var ve bu iş için de kötü olur."

Oh, vay canına, kalbim dursun. Yüz ifademdeki şüpheliği saklamıyorum.

"Yardım etmeme izin vermeni istiyorum. Bunu tek başına yapman için hiçbir sebep yok." Cebinden arabanın anahtarlarını çıkardı ve

Konuşurken elinde tutuyor. Yine bana bakmamaya başladı.

Biraz şaşkınım. Bana ihtiyacı mı var? Daha önce kimsenin bana gerçekten ihtiyacı olmamıştı. Ben tek yumurta ikiziyim ve kesinlikle fazlayım. Violet senin seçeceğin kişi. Ben satın alınmış bir hediyeyim. Gerçi bana sadece kuluçka makinesi olduğum için ihtiyacı var. Bunu bilerek seçmiş olamaz. Beni seçti.

Arabasına doğru devam ediyoruz, bir çeşit üst düzey Land Rover. Benim için kapıyı tutarken, onun bir bebek için benden daha hazırlıklı olduğu aklıma geliyor. Ben iki kapılı bir Honda Civic coupé kullanıyorum. Coupé'nin arkasına araba koltuğu koyabilir miyim? Yasal olarak mı? Lojistik olarak? Araba koltuğu, ön koltuk öne doğru çevrildiğinde kapı açıklığından bile sığar mı? Bebek taşıyıcıda tehlikeli bir şekilde asılı dururken taşıyıcıyı yana yatırıp içeri sokmam gerekir mi?

Yeni bir araba almam lazım.

Ama zamanım var. Bebek gelmeden önceki hafta sonu arabamı takas edebilirim. Önemli değil.

Tek odalı dairem için endişelenmeyeceğim bile. Bebek çok uzun bir süre gerçekten küçük olacak ve beşik için yerim var. Yine de kız kardeşimin taşınmasına ihtiyacım olacak. Eğer bebeği öğrenmeden önce kendine bir yer bulamazsa asla buradan ayrılamayacak.

İşin iyi tarafı, Violet'i konfor alanının dışına itme planım tıkr tıkr işliyor çünkü onu gönderdiğim turdan bir İngilizle ateşli bir ilişki yaşıyor. Ateşli derken seks yaptıklarını kastediyorum, ki bu Violet için gerçekten büyük bir olay çünkü o biraz namuslu ve daha önce ona aşık olmaya söz vermemiş biriyle seks yaptığını sanmıyorum.

Her neyse.

Direksiyona geçtiğinde Kyle'ın arka koltuğuna bakıyordum. Arkası oldukça geniş. Bahse girerim bir araba koltuğu arka kapıdan kolaylıkla sığar. İçeri sokmaya çalışırken eğilmek ya da taşıyıcıyı kazara kapı çerçevesine çarpmak yok.

"Bu haksızlık, değil mi?"

Yirmi altı yaşındayım ve arka koltuğun metre küpünü seks yerine araba koltukları ve bebek bezi çantaları açısından düşünmem haksızlık mı?

Evet. Evet, haksızlık. Yine de Kyle'ın bundan bahsettiğinden biraz şüpheliyim, bu yüzden park yerinden geri geri çıkarken ona doğru dönüyorum. "Adaletsiz olan ne?"

"Her şeyi senin yapmak zorunda olman."

Hmm, bu haksızlık. "Devam et," dedim ona. Gerçekten çok çekici biri. Ve bugün dün olduğundan çok daha az sinir bozucu. Ayrıca aşırı aktif hormonlarım onunla daha fazla zaman geçirdikçe daha da aşırı aktif hale geliyor. Cidden, bu hamileliğin gelmiş geçmiş en berbat yan etkisi olmalı.

"Sen kahveyi bırakıp kusarken, yapış yapış olurken ve elli kilo alırken benim bu hamileliğe tek katkımın orgazm olması pek adil görünmüyor."

"Elli! Beni son gördüğünden beri iki kilo falan aldım!"

"Toplam demek istedim." Sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi ellerini direksiyonun üzerinde silkiyor.

"50 kilo almıyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturup yolcu camından dışarı bakıyorum. En azından öyle olduğumu sanmıyorum. Öyle değil mi? Elli çok gibi geliyor. Ya daha fazlaysa? Şu lanet kitapta ileriye okumaya başlamalıyım. Rastgele mide bulantısı nöbetlerinden o kadar uzaklaştım ki, bir yandan kız kardeşimden saklayıp onu benim yerime tura katılmaya ikna ederken, bir yandan da Kyle'ı ele geçirmek için beyin fırtınası yaptım, zaman gerçekten elimden kaçtı.

"Yanlış söyledim. Elli olmadığına eminim." Kyle ses tonunu çok yatıştırıcı bir seviyeye düşürdü, sanki sakinleştirilmeye ihtiyacı olan vahşi bir kediymişim gibi. Çok sinir bozucu biri.

"Tubbs'ın büyüklüğünü gördün," diye belirtiyorum. "O devasa ve on yedi kilo ağırlığında, bu yüzden muhtemelen bundan daha az alacağım. Mümkün olan en fazla on yedi kilo olmalı."

"Tamam." Bana yan gözle bakıyor. "Elbette."

"Ya da belki daha az. Tubbs iki normal boy kedi büyüklüğünde ve ben sadece bir bebek doğuracağım."

"Tamam, sakın ol. Seni strese sokmaya çalışmıyorum. Ben sadece biyoloji için özür diliyordum."

"Hmm," I uğultu kayıtsızca. Görünüşe göre olmak belirsiz ve huysuz biriyim, ki bu can sıkıcı çünkü eskiden

Dengeli. Gerçekten. İstedigine sor. Bu yüzden en başta penis diyeti yapmak zorunda kaldım. Yumuşak huylu yapım ve eğlenmeyi seven tavrım beni her türlü eğlenceli işe bulaştırdı çünkü yumuşak huylu insanlar eğlencelidir. Ve az bakım isterler.

Şimdi huysuzum ve homurdanarak cevap veriyorum. Yetişkinlikte seviye atlamaya karar verdiğimde hedeflediğim şey tam olarak bu değildi.

"İstersen seninle birlikte elli kilo alırım," diye teklif ediyor Kyle, dikkatimi tekrar ona çekerek.

"Tamam, acele bir şey yapmayalım," diyorum hızlıca ona bakarken. O takım elbiseyi giydiğinden bahsetmiş miydim? Hamileliğim boyunca onu nesneleştirmek bir tür kapı ödülü gibi, değil mi? Benim için yapabileceği en az şey güzel kalmak.

Tabii hamileliğim boyunca onunla görüşeceğimi varsayarsak.

Ama biliyor musun, eğer gerçekten kafama koyarsam sorumlu bir ikiz olabilirim. Ve bebeğinin babasıyla evlenmekten daha sorumlu ne olabilir ki? Yani, en başta bir babaya sahip olmamak dışında, ama o gemi çoktan kalktı.

"Bana sadece bir şey söyle, Kyle."

"Elbette."

"Bunu bilerek yapmadın, değil mi? Beni hamile bırakmadın değil mi?"

"Ne?" Hızlıca bana baktı, sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. "Tanrım, hayır. Daisy, hayır. Tabii ki hayır. İnan bana, hayatımın önümüzdeki beş yılı için bir planım vardı ve bu o plan değildi."

"Yani bu bir kazaydı, değil mi? Hepsi mi? Ben sadece bir daha asla görmemen gereken bir kaçamak mıydım?"

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" diye sormadan önce bir an duraksıyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sanırım sadece beni hamile bırakmak için peşime düşen bir deli olmadığını söylemeni istedim ama bu aptalca bir soruydu. Neden rastgele bir kızı bilerek hamile bırakasın ki? Boş ver."

Uzun bir an duraksıyor. "'Kaza' kelimesini sevmiyorum ama hayır, kasıtlı değildi."

"Tamam. Yani beni hamile bırakman bir kazaydı. Kameramı da kazayla mı çaldın?"

"Bunun hakkında gerçekten konuşmamız gerekiyor mu? Onu geri verdim. Ve 'hamile kaldım' demeyi kes. Bu saygısızlık."

"Kime saygısızlık? Beni hamile bıraktın. Hamileliğimin geri kalanını bu olayı beni döllediğin zaman olarak anarak geçirmemi mi tercih edersin?"

"Bu size saygısızlık ve hayır, bu tanımlamayı tercih etmiyorum. Eminim daha uygun bir şey bulabilirsin. Oldukça laf kalabalığı yapıyorsun."

"Vay canına. Cazibeni konuşturuyorsun, Kyle."

"Tanrım." Bir elini direksiyondan çekip ensesini ovuşturdu. "Kelimelerle aran iyi demek istedim. Blog yazıyorsun. Yazmaktan hoşlanıyorsun. Yaratıcı, zeki ve komiksin. Kendinden benim tesadüfi yan parçammışsın gibi bahsetmekten daha iyisini yapabilirsin."

Hah.

"Ayrıca," diye ekliyor, "beni takip eden sensin." "Sadece beni çocuk sahibi yaptığın için."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Kyle. Nefes verdiğini gizlemeye çalışıyor ama ben yine de onu duyuyorum.

"Normalde takipçi değilimdir, bilesin diye söylüyorum. Eğer yanlışlıkla rahmime tohumlarını saçmasaydın bir daha benden haber alamayacaktın."

"Bunu acı verici bir şekilde açıklığa kavuşturdu." Çenesi biraz seğiriyor. Güneşin parıltısını engellemek için bir güneş gözlüğü takmış ve araba sürmeye odaklanmış, bu yüzden onu tam olarak anlayamıyorum ama çene şeyini seviyorum. Bir çeşit sıkma gibi. Rahatlamaya ihtiyacı var.

"Bana bir şey daha söyle."

"Tamam," diye kabul ediyor, ama o bir şey daha her neyse, onun için kendini hazırlıyor gibi görünüyor.

"Kira sigortan var mı?"

Kırmızı ışığa geldiğimizde dönüp bana bakıyor, gözleri hâlâ güneş gözlüğünün altında. "Kira sigortası mı?" diye cevap verdi.

"Sadece sigortası olan bir adam olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Penis diyetine girdiğimde nasıl bir adamla birlikte olmam gerektiği benim vizyon panomdaydı."

Bana bakıyor ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Işık yeşile döndüğünde ve arkamızdaki araba sinirlenerek korna çaldığında hâlâ bana bakıyordu.

DAISY

"Altıya kadar hazır ol," diyor Kyle beni dairesine bırakırken. Beni onun evine bırakıyor çünkü eşyalarımı toplamam için otele kadar bana eşlik ettiğinden beri orada yaşıyorum. Bunu kabul ettim çünkü Tubbs'ı seviyorum ve konferans için şehirdeyken Kyle'la biraz zaman geçirmekten zarar gelmeyeceğini düşündüm.

Ayrıca Kyle'ın evi otelden daha güzel. Ama hepsi bu kadar. Tek sebep bunlar.

"Neye hazırsın?" Elim kapının kolunda, cipinden inmeye hazır bir şekilde soruyorum.

"Akşam yemeğine."

"Whoa." Elimi kapıdan çekip ona dönüyorum. "Sanki akşam yemeğini altıya kadar masaya koymamı mı istiyorsun? Bu gerçekten cinsiyetçi, Kyle. Sırf üzerine hayali bir yüzük taktın ve fırınıma bir çörek koydun diye işimi bırakıp günlerimi temizlik yaparak ve 1950'lerin ev kadınları gibi her akşam saat altıda masaya yemek koyarak geçireceğim anlamına gelmiyor, bilesin diye söylüyorum. Gömleklerinizi de ütölemeyeceğim. Yine de arada bir kurabiye yapabilirim. Eğer kalırsam. Ki bu hâlâ bir "eğer"."

"İşin bitti mi?"

"Evet."

"Bayan Lascola pazartesten cumaya kadar her gün geliyor. Temizlik, alışveriş ve çamaşır işlerini o yapıyor. Kuru temizlemem konsiyerj masasına teslim ediliyor, oradan alıp dolabıma yerleştiriyor. Postaları lobiden getirir ve masanın üzerine bırakır.

Çalışma odamda. Ayrıca yemek hazırlıyor ve ısıtılması için buzdolabına bırakıyor."

Oh.

"Yani hayır," diye devam ediyor Kyle, "senden 1950'lerdeki ev kadını olmanı beklemiyorum, çünkü Bayan Lascola benim 1950'lerdeki ev kadını, senin somurtkan tavırların hariç. Sen, Daisy, benim yirmi birinci yüzyıl gelin adayımsın. Senden beklediğim şey, karnındaki bebeğey bakmak için yapman gereken her şeyi yapman. Bunun dışında, kişisel olarak tatmin edici bulduğun her şeyi yapmanı bekliyorum. Bunun toz almak, örgü örmek, fotoğrafçılık, emlakçılık ya da lanet olası bir imparatorluğuy yönetmek olması umurumda değil. Anlaştık mı?"

"İyi, evet." Öfkelendim. "Tanrım, çok dramatiksin."

Bana gözlerini deviriyor. "Harika. Altıda hazır ol, çünkü seni yemeğey çıkaracağım," diyor, kelimeyi vurgulayarak. Bunu başlangıçta da yapabilirdi. "Bir randevuya," diye ekliyor.

"Neden?" Ona bakıyorum, aklımdan milyonlarca soru geçiyor.

"ünkü gerçek bir randevuya çıkmadık ve her şeyi göz önünde bulundurursak bunun hoş olacağını düşünüyüm."

Hoşlukla ne yapacağımı tam olarak bilememem üzücü mü acaba? İlk tepkim, beni zaten elde etmişken neden zahmet ettiğini merak etmek oluyor. Daha önce kimse beni yemeğey götürmedi demiyorum ama... Ben de hiç böyle bir durumda kalmamıştım.

"Tamam," diye kabul ediyorum arabadan inerken. "İyi günler," diye ekliyorum arabanın kapısını kapatmadan ve onun Walnut'ta arabaların arasına girmesini izlemeden önce.

Sanırım evet diyeceğim.

Bebeğın iyiliğey için ne yapıyorsak evet. Ya da Kyle için. Ya da her ikisi için, bilmiyorum. Belki biraz da benim için. Ya da birazdan fazlası. Bebek için yardım almanın kötü bir fikir olmadığını inkar edemem. Ve Kyle oldukça sorumluluk sahibi birine benziyor. Dairesinin sahibi olduğuy için kira sigortası yok, bunu dönüş yolunda açıkladı, ama aynı şey olan ev sahibi sigortası var. Ayrıca muhtemelen bebeğimizi beslemeyi unutmamak için Tubbs'ı aşırı besliyor ve aman Tanrım, sarmal olabilirim. Her şeyi fazla düşünmek bana göre değil.

Boş ver. Dönüp içeri giriyorum. Bu binanın adımı çoktan öğrenmiş bir kapıcısı var ve ben geçerken "Tekrar hoş geldiniz Bayan Hayden" diyerek kapıyı açık tutuyor. Biraz fazla ama dünyanın en kötü avantajı da değil. Eğer kalırsam, bebek arabam varken kapıyı tutacak birinin olması güzel olurdu, değil mi?

Üst katta Tubbs'ı buluyorum ve hayatımın ne kadar karmaşık hale geldiği hakkında güzel bir sohbet ediyoruz. Görünüşe göre kediler harika dinleyiciler. Yine de berbat egzersiz arkadaşları. Onu apartmanın etrafında küçük bir koşuya çıkarmaya çalıştım ama o buna yanaşmadı ve vücudum onunki kadar yuvarlak olduğunda onun moral desteğine ihtiyacım olacak, bu yüzden zorlamadım.

Yine de inanılmaz derecede fotojenik. Güneşin altında uzanırken birkaç fotoğrafını çektim ve onu yeni doğmuş bir bebek gibi kundaklamama izin verip vermeyeceğini ve ardından şu moda yeni doğan fotoğraf çekimlerinden biri için eski bir tahta sandığa koyup koymayacağımı merak ettim.

Muhtemelen vermezdi.

Muhtemelen derken kesinlikle olmaz demek istiyorum çünkü onu bir çarşafa sarmaya çalıştığımda şişko marshmallow patisiyle yüzüme bir tokat attı. Yine de üzerinde çalışabiliriz.

Bayan Lascola gelip işini yaptı ve yanında bir tepsi lazanya getirdi. Sanki... evde sıfırdan yapmış ve buzdolabına koymak için Kyle'a getirmiş gibi.

Kyle haklı. O benim olabileceğimden daha iyi bir ev kadını.

Şanslıyım ki Bayan Lascola ellili yaşlarının sonunda ve bir kocası var, yani rekabet yok. Bu iyi bir şey çünkü ben kaybederdim.

Kız kardeşim aradığında söz konusu lazanyadan bir tabak ısıtıyordum. Şehrin bir sürü fotoğrafını çekebilmek için uzun bir yürüyüşe çıkmak üzereyim. Instagram hesabım için fotoğraf stoklamam ve ayrıca seyahat blogum için yayınlayacak bir şeyler bulmam gerekiyor. Rittenhouse Meydanı Kyle'ın kapısının hemen dışında ve bahse girerim orada saatlerce fotoğrafını çekecek bir şeyler bulabilirim. Sonra da Philly'deyken uğranması gereken yerel bir kahve, simit ya da kek dükkânı bulacağım. Mükemmel.

Aramayı kabul etmek için kaydırıyorum ve hoparlör düğmesine basıyorum çünkü Bayan Lascola çoktan gitmişti ve Tubbs'la gizlilik konusunda bir anlaşmamız vardı.

"Lütfen bana yeni İngiliz sevgiliniz hakkında konuşmak için aradığınızı söyleyin," diyorum merhaba anlamında, "çünkü tur hakkında daha fazla sızlanmayı kaldıramam."

"Sana da merhaba," diyor Violet sert bir şekilde.

"Hey, kızım, hey. Bu daha mı iyi?" Telefonu Kyle'ın mutfağındaki adayı oluşturan devasa mermer yığınının üzerine yüzüstü bırakıyorum, böylece ellerim lazanya almak için serbest kalıyor.

"Bu ses de ne? Vibratörün mü o?"

"Ne? Hayır, seni ucube. Mikrodalga."

"Pardon, vibratör gibi geldi." Kayıtlara geçsin, sesi üzgün gelmiyor.

"Telefona cevap verecek kadar uzun süre titreşimi durduramadığımı düşünmene sevindim." Ciddiyim.

"Vibing mi? Bu bir kelime

mi?" "Artık öyle. Ee, ne

oldu?"

"Yeni İngiliz sevgilim hakkında konuşmak için aradım." Şu kız.

"Baştan beri haklı olduğum halde tüm o şarkı ve dansı gerçekten yaptık mı?"

"Evet," diye onaylıyor Violet, biraz somurtarak. "Yine de tur bugün iyi geçti, sorduğun için teşekkürler."

Doğru ya. Turne. Onun benim işimi önemseddiğini ama benim önemsemediğimi unutup duruyorum. En azından o işi.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum ona mikrodalga fırın çalarken. Tabağımı ve çatalımı alıp yemek için tezgâhın başına geçiyorum.

"Yine de bunu bir daha asla yapmayacağım. Asla. Asla, asla," diye vurguluyor, sanki onu ciddiye almıyormuşum gibi. "O yüzden her ne yapıyorsan bir sonraki tur için zamanında dönsen iyi olur. Ciddiyim."

"Asla" diyorum. Çünkü bir sonraki tur yok. İstifa mektubumu yazdım bile, hafta sonunda göndereceğim, tabii o zamana kadar beni kovdurmazsa. "Şimdi bana adamından bahset," diye yalvarıyorum. Gerçekten de ilginç detaylar için ölüyorum. Ayrıca planım işe yaradığı için dayanılmaz derecede kendimi beğenmiş hissediyorum. Violet'ın eski havasına kavuştuğu plan. Kyle'a bebeği haber verdiğim plan tahmin ettiğim gibi gitmedi. Hem de hiç.

"Bana nerede bulunduğunu söyle," diyor Violet. "Çünkü o senin mikrodalgan değildi. Seninki farklı bipliyor!" Sanki dünyanın en büyük gizeminin şifresini çözmüş gibi, cümlesinin sonunda küçük bir solukla söylüyor bunu. Yüce Tanrım.

"Çılgın dedektiflik işi. Bir arkadaşımı ziyaret ediyorum." "Bir arkadaş mı? Ne arkadaşı?"

Tanrım, kız kardeşim hep böyle meraklı mıydı yoksa sadece konuyu saptırıyor muydu? Ağzıma bir çatal dolusu lazanya tikiştirip düşmanlar hakkında bir şeyler mırıldanıyorum, çünkü gerçekten Kyle'ı nasıl sınıflandıracağımı bilmiyorum. Birbirimizi arkadaş olacak kadar uzun zamandır tanımıyoruz. O benim erkek arkadaşım değil ama nişanlım olabilir. Dost mu düşman mı emin değilim, pek sayılmaz.

"Çıkarları olan bir düşman mı?" Violet bastırıyor.

Keşke öyle olsaydı. Cumartesi gecesi beni banyo tezgahının üzerinde becerdiğinden beri bana dokunmadı.

"Karışık bir durum," diye mırıldanıyorum. "Bunu sana daha sonra, daha mantıklı olduğunda anlatırım."

"Yani ben senin işini yaparken sen bütün hafta bir adamdan nefret mi ediyorsun? Burada olan şey bu mu?"

"Tam olarak acı çekmiyorsun Vi," diye çıkışıyorum. "Şimdi neden bana Bay Uzun Boylu, Esmer ve İngiliz'den bahsetmiyorsun ve beni taciz etmeyi bırakmıyorsun?"

"Peki." Sanki beni arayan kendisiyken, özellikle de o adam hakkında konuşmak için arayan kendisiyken ona gerçekten rahatsızlık veriyormuşum gibi telefonda iç geçiriyor. "O iyi biri," diyor sonunda.

"İyi biri mi?" Tekrar ediyorum. "Bu yüzden mi beni arıyorsun? İyi biri olduğu için mi?" Bana müstehcen bir şey söyleyeceğini ya da seks tüyoları isteyeceğini umuyordum. "Az önce bana seksin ne kadar harika olduğunu övünerek anlatmıyor muydun?"

"Övünmüyordum!"

"Övünüyordun ve dürüst olmak gerekirse seninle gurur duyuyordum." "Oh. Peki, teşekkür ederim. Sanırım."

"Bir şey değil. Peki sorun nedir? Sıkıcı mı?" Kyle sıkıcı değil. Biraz sessiz biri ama güçlü ve sessiz tiplere karşı bir zaafım olduğu ortaya çıktı.

"Hayır, sıkıcı değil," diye ısrar ediyor. "Hem de hiç. Beni güldürüyor."

"Bipolar falan mısın? Bu kalıtsal mı? Şu anda bununla uğraşamam." Violet'in çılgın konuşmasına odaklanabilmek için tabağı tezgâhın üzerine bırakıyorum. Ayrıca düşünmek için ellerimin serbest olması gerekiyor. Çocuğumun da ona çekeceğini umuyordum çünkü Violet'i büyütme çocuk oyuncağıydı. Bunu biliyorum çünkü annemizin bunu söylediğine bir ya da on iki kez kulak misafiri oldum. Ama şimdi onun deli olduğundan ve kötü bir erkek zevki olduğundan endişeleniyorum. "Yani seksi, hoş ve seni güldürüyor. Aptal mı? Sorun bu mu? Bazen güzel olanlar en zeki olanlar değildir. Bunu söylemenin politik olarak doğru olmadığını biliyorum, ama olan bu. Ama bu sadece bir hafta, onun bebeğini doğuracak değilsin ya, o yüzden boş ver ve eğlenmene bak."

Kyle akıllıdır. Gerçekten zeki. Umarım bebek de bunu ondan miras alır çünkü zeki olmanın kimseye zararı olmaz. Ayrıca biraz sıcak. Dün gece kafasını dizüstü bilgisayarına gömmüştü ve ben de ona ne üzerinde çalıştığını sordum. Çin'le ticaret tarifeleri üzerine bir rapor üzerinde çalışıyordu, kulağa geldiği kadar sıkıcıydı ama yine de sırf konuşmasını dinlemek için bana anlatmasını istedim.

"Ondan hoşlanıyorum," diye ağzından kaçırdı Violet. "Tamam mı? Sorun şu ki ben de ondan hoşlanıyorum."

"Ohhhh," diyorum yavaşça, çünkü bu neden bir sorun olsun ki? Kız kardeşimin gerçekten biraz rahatlamaya ihtiyacı var. "Ona aşık olacağından ve aptal çocukların olacağından mı endişeleniyorsun?" Sanırım bu gerçek bir endişe. İstatistiksel olarak bebeğimin babasının aptal olmaması bir mucize, çünkü sık diyetinden önce bir sürü aptalla çıktım.

"Daisy, o aptal değil. Odaklanabilir misin lütfen? O aptal değil ve çocuğumuz olmayacak."

"Asla bilemezsin. Olur böyle şeyler." Muhtemelen Violet'ın başına gelmez.

İyi ikizdi, unuttun mu?

"Odaklan," diye tekrarlıyor.

"Tamam, tamam. Sorun tam olarak nedir? Adam seksi. Yatakta iyi. Zeki. Hoş. Seni güldürüyor ve ondan hoşlanıyorsun. Bu senin en iyi hayatını yaşaman, Violet. Bunu kucakla."

"Onunla yemeğe çıkmamı istedi."

Vay anasını. Bebeğimin babası ve muhtemel nişanlım da öyle! Şu anda ikiz gibiyiz. Keşke ona söyleyebilseydim, çünkü ikiz olduğumuzda bunu çok seviyor, ama şimdi zamanı değil. Onun yerine "Evet, bu

Büyük bir sorun gibi görünüyor. Lacivert elbisemi giy. Kenarları dantelli olanı. Onu paketlediğimi biliyorum."

"Sadece tek gecelik bir ilişki olması gerekiyordu, beni kendisine aşık etmesi değil."

"Benden söylemesi, olmaması gereken pek çok şey olur." "Bunun güven verici olması mı gerekiyordu?"

"Violet." Ses tonumu yumuşatıyorum çünkü beni ciddiye almasını istiyorum. "Bunların hiçbirisi sorun değil, güven bana. Bunlar eğlenceli şeyler. Yemeğe git. Eğlenin. Beynini dağıt. Gerisini sonra çözersin. Ya da hafta bitmeden canını sık ve gerisinin bir önemi kalmaz."

"Bilgece bir tavsiye."

"Gerçekten öyle. Ve unutma, bazen hayattaki en iyi şeyler planlanmamış olanlardır."

"İkizler gibi," diye onaylıyor. "Seni seviyorum Daisy. Sen benim kekimsin." "Ben de seni seviyorum, sprinkles. İyi eğlenceler!"

Telefonu kapattığımızda, bu İngiliz adamın Violet'e layık olması için sessiz bir dua ediyorum. Sonra bu bebeği sır olarak sakladığım için beni affedeceğini bir kez daha söyledim.

DAISY

Kyle beni saat tam altıda aldı. Arabaya bindiğimizde bana bir kutu verdi. Bir yüzük kutusu. Kelime yok, sadece kutu. Yemin ederim, kutuyu alıp bana sakız uzatır gibi uzattığında kutu aramızdaki konsolun bardaklıklarından birinde duruyordu.

Yüzük. Yüzük gibi.

"Kyle, bu tam olarak kız kardeşine ve büyükannene tarif ettiğim yüzük."

"Biliyorum. Umarım istediğin şey budur çünkü artık onunla sıkışıp kaldın."

"I..." Kutunun içine yerleştirilmiş yüzüğe bakıyorum. Sonra biraz daha bakıyorum, çünkü ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Tabii bu yüzüğün başına gelenlerle ilgili ayrıntılı bir hikâye uydurmak istemiyorsan," diyor sert bir sesle. "O zaman başka bir şey seçebiliriz. Eğer tercih edersen."

Hâlâ yüzüğe bakıyorum. Beni dinledi mi? Büyükannesine anlattığım o çılgın hikayeyi gerçekten dinledi mi? Ayrıntılı olarak mı? Dinledi, detayları hafızasına işledi ve sonra da gidip hayallerimdeki yüzüğü mü aldı?

Pekala,

tamam.

Nefes

ver.

Mantıken şu anda halledilmesi gereken en az dört şey olduğunu biliyorum. Önemli şeyler. Ama garip bir şekilde duygusal hissediyorum.

Kyle'ın buluşmamızdan önce üstünü değiştirmesi de yardımcı olmadı. Ve kravatıyla yaptığı striptiz beni çok heyecanlandırdı. Yani normal bir erkek gibi çıkardı ama çok ateşliydi. Tek elle tutup düğümü gevşettikleri o manevrayı biliyor musun? Nefis. Sonra bir kot pantolon giydi, gerçekten yumuşak bir kot pantolon, gömleğinin kollarını geriye sarmadan önce, ki bunun bana bir şeyler yaptığını zaten biliyoruz. Hamilelik hormonlarının şakası yok. Ayrıca ben biraz sürtüğüm, bu yüzden her şey için hamileliği suçlamayı bırakmalıyım.

Her neyse.

Kalbim bayıldı. Tam bir baygınlığa dönüştü. şu anda kalbimi görebilseydim, tıpkı Tubbs'ın sırtüstü yuvarlandığında, göbeği açıkta, patileri havada, hastalıklı obez bir su samuru gibi göründüğünü hayal ediyorum.

Kutudan çıkardım ve parmağıma taktım. İnanılmazdı. Hayali fantezi yüzüğümün ölçüsünü bile doğru ayarlamıştı. Bir saniye bekleyin. Kutunun üzerinde üst düzey bir kuyumcunun adı yazıyor, bu yüzden bu lanet yüzüğün anlattığım hikâye kadar sahte olmayabileceğini düşünüyorum. "Bekle bir saniye." Sol elimin parmaklarını oynatıyorum. "Bu gerçekte mi?"

"Tabii ki gerçekte. Karımın sahte bir yüzükle dolaşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Beş mil yarıçapındaki her erkeği uzak tutmam gerekiyor, unuttun mu?"

Tanrı aşkına, yine mi aynı şey? "Seni iyi göstermeye çalışıyordum," diye hatırlatıyorum ona. "Üstünü değiştirmek için yukarı çıkarken bunu arabanda mı bıraktın?"

"Sakin ol. Sigortalı. Bunun seni nasıl azdırdığını biliyorum."

Tanrım, gerçekten de öyle. Bu yeni bir şey. Eskiden motosikletli erkeklerden ya da daha kötüsü müzisyenlerden çok rahatsız olurdum. Acaba hamile olduğum için biyolojik bir tepki mi veriyorum? Bazı kadınların bebek gelmeden önce evlerini deliler gibi temizlemesi gibi. Belki de rahmim yuva kurmaya değer spermlele tanıştığı için heyecanlandı ve şimdi beni eğlenmek için vergi okuyan bir eşe dönüştürmeye çalışıyor.

"Yüzük biraz küstahça. Ve gereksiz. Bunu kabul etmedim."

"Yine de günümü, nişanlınızın partideki marifeti nedeniyle iş arkadaşlarımdan gelen tebrik e-postalarıyla geçirdim. Sonra büyükbabamın habersiz ziyareti nedeniyle bir toplantıya geç kaldım ve düzensiz sosyal hayatımla şirketini batırıp batırmayacağımı öğrenmek istedim."

"Tamam, vay canına. Size prezervatiflerin doğru kullanımı hakkında da konuştu mu? Bu arada, mağaza markasını mı kullandın? Bilmek için sabırsızlanıyordum. Masanızda oturup çalışan indiriminizi kullanarak bir kutu sipariş ettiğinizi hayal etmiştim, ama şimdi Bayan Lascola'yla tanıştığımıza göre, alışveriş listenize ekleyip kuru temizlemeden çıkarken almasına izin verip vermediğinizi merak ediyorum."

Otoyola girerken bana yan gözle baktı. "Tam bir kaltaksın," diyor ama dudağı eğlenerek bükülmüş ve bunu herhangi bir düşmanlıkla söylemiyor.

"Bunu bilmiyor muyum?" Başımı sallayarak onaylıyorum. "Ve umarım büyükbabana, şirketini batırıp yakarsan bunun senin suçun olacağını söylemişsindir çünkü başıma böyle bir şey gelmesini istemiyorum."

"Onun gibi bir şey, evet." Kyle gülüyor. "Ona şirketin başarılı olduğunu görmekte menfaatim olduğunu söyledim."

"Bunu anlayabiliyorum. Her şeyi berbat eden kişi olmak berbat bir şey."

"Tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun?" Soruyu alaycı bir şekilde sormuyor, daha çok gerçekten ilgileniyormuş gibi soruyor.

"Sayılır. Ben ikizim ve kız kardeşim büyürken mükemmel bir çocuktuk. O hala mükemmel, bu yüzden hayatınızı her zaman yanınızda size bakan bir mükemmellik örneğiyle yaşamak gibi."

"Yine de iyi anlaşıyor musunuz? Sen ve kız kardeşin?" "Oh, elbette. O benim en iyi arkadaşım."

"Ama o senin için endişeleniyor, sen de yük olmamaya çalışıyorsun" diye araya g i r i y o r . Haksız da değil.

"O bir iş bitirici, kardeşim. Doğuştan bir lider. Hep annemizin ona bir noktada bana göz kulak olmasını söylediğini ve onun da hiç durmadığını hayal etmişimdir."

"Kendini bu şekilde düşünmüyor musun? Bir lider olarak mı? Blogunla kendi işini yürütüyorsun. Çok başarılısın."

Göz kırpıyorum. Kimse blogum için bana gerçekten kredi vermiyor. Ve bunu anlıyorum - belli bir dereceye kadar anlıyorum. Kulağa bir hobi gibi geliyor. Ama değil, hiç de değil. Ve pek çok kariyerden daha kârlı. Bana bakıp "Ama bu sürdürülebilir mi canım?" diye soran insanların çoğundan daha fazla para kazanıyorum.

"Sanırım, ama çalışanlarım yok, sadece ben varım. Yani aslında kimseye liderlik etmiyorum, sadece kendi işimi yapıyorum." Omuz silkiyorum ama trafik yerine onu izleyebilmek için koltuğumda dönüyorum. Manzara bu şekilde daha iyi.

"Bazen kendine liderlik etmek en zor kısımdır."

"Hmm," diye mırıldanıyorum ona bakarken. "Doğru. Ama özel hayatımda genellikle bu kadar iyi bir iş çıkarmıyorum. Kredi kartımı kaybetmek ya da aracımın etiketini yenilemeyi unutmak gibi aptalca şeyler yapıyorum. Ve ne kadar yapmamaya çalışsam da, bir şekilde hep yanlış adamı seçiyorum."

"Belki de bu kadar çabalamana gerek yoktur. Belki de doğru adam ben olabilirim."

Sanırım bir an için nasıl nefes alacağımı unutuyorum, çünkü bunu kim söylüyor? Bunu gerçekten kim söyler? Tanıştığımız gün birbirimizi ne kadar doğru hissettiğimizi hatırlıyorum. Ne kadar kolay uyum sağladığımızı, tıpkı şimdiki gibi. Ama aynı zamanda, bir çıkarı - bebeği - olana kadar benimle kalmakla ilgilenmiyor gibi görüldüğünü de hatırladım.

"Bağlanma sorunun var mı?" "Hem de hiç."

"Yine de buradasın, otuzlu yaşlarının ortasındasın ve ben tesadüfen karşıma çıkana kadar bekârsın, sonra da yüzük takıyorsun." Elime bakıyorum, yüzük tüm gerçeküstü ihtişamıyla parmağımda duruyor. Bundan hoşlanmam beni bir fahişe mi yapıyor? Parmağımda parlak bir biblo? Yüzüğü seviyorum. Elimde ona bakmayı seviyorum. Tam olarak tarif ettiğim şeyi seçmesi hoşuma gidiyor, hiç istemediğim halde. Alınmış olmanın sembolünü seviyorum.

Ya da belki de seçilmenin sembolünü seviyorum, sanki ilkokul yakartopu için takım seçimi sırasında son kalan çocuk ben değilmişim gibi.

Yüzük bandını başparmağımla ileri geri sürterek parmağımda oynatıyorum.

İstediğimi hissetmek hoşuma gidiyor, sanki geçici ya da tek kullanımlık değilmişim gibi. Bu ilişki ikisi de olsa bile. Bu duyguya ihtiyacım var.

"Karmaşık bir durum," diye cevap veriyor sonunda.

"Bu bir cevap değil." Belki de öyledir. O geleneksel biri. Koruması gereken bir imajı var. Bebek için evlenmek istiyor, falan filan. Ama eğer düşündüğüm gibi bir pislik değilse ve bağlılık sorunları yoksa, neden başka bir kız onu çoktan kapmadı?

Bebeğimin babası tam bir muamma ama şu anda onu sorgulamak istemiyorum çünkü ben böyle çalışmıyorum. Tek istediğim eğlenceli bir randevu gecesi.

"Peki nereye gidiyoruz?"

"Phillies maçı," diyor bana doğru hızlı bir bakış atarak. "Boston'la oynuyorlar. Umarım sorun olmaz? Düşündüm ki" -güneş gözlüklerini düzeltmek için duraklıyor- "sana ilk tanıştığımız zamanı hatırlatabilir diye düşündüm."

"Hatırlatıyor." Beyzbol hâlâ zerre kadar umurumda değil ama sanırım Kyle'in umurunda ve ben de onun neyle ilgilendiğini umursayabilirim. Ayrıca beyzbol sahasında sosisli sandviç yiyerek geçirilecek bir akşam kulağa oldukça hoş geliyor. "Evet, kulağa mükemmel geliyor."

"Harika. Bu arada Luke sonuçlarla ilgili aradı."

"Parmağımdaki bu tuhaf yüzüğe bakarak tahmin etmiştim. Bunu bana neden veresin ki? Kaçıp rehin bırakabilir ve yıllarca geliriyle yaşayabilirim."

"Yapabilirsin. Umarım yapmazsın ama yapabilirsin." "Oldukça kumarbazsın, Kyle Kingston."

"Pek sayılmaz."

"Hayır mı?"

"Eğer kaçarsan, seni eninde sonunda bulurum." Stadyumda bir yere yanaşıp motoru durduruyor ve muzip bir gülümsemeyle dönüp bana bakıyor.

Hmm.

"Uzun zamandır... başka kimse yoktu," diyorum ona. "Bil diye söylüyorum."

"Evet." Güneş gözlüklerini hâlâ takıyor ama camların arkasından göz kırptığını görüyorum. "Tamam."

Tamam mı? Bekliyorum. Ve sonra biraz daha bekledim. "Tamam değil. Burası bana onunla yattığından beri başka biri olmadığını söyleyeceğin yer.

Ben. İlk seferinde." Tanrım. Bu mantıksız mı? Tabii ki mantıksız. Onu on haftadır görmedim ve geri döneceğimden haberi yoktu. Ne zaman sahiplenici oldum? Kyle'ın tohumlarını başka bir yere yayması fikrine karşı hormonal bir tepki mi veriyorum? Onu yuvama bağlayıp dölleri kendime saklamam mı gerekiyor? Tanrım, kendime gelmem lazım. "Boş ver. Unut gitsin."

"Luke test sonuçlarımı sana gönderdi, değil mi?"

"Gönderdi. Unut gitsin." Çaresizce arabadan i n m e k için kapıyı açmaya başlıyorum ama Kyle elini koluma koyarak beni durduruyor.

"Seninle tanıştığımndan beri benim için kimse olmadı. Duymak istediğin bu muydu?" Tedbirli mi görünüyor? Şu anda onu nasıl okuyacağımndan emin değilim.

"Sanırım." Omuz silkiyorum. Umarım yaşadığım bu ani başlangıçlı kaltak evresi ilk üç aylık dönemle birlikte geçer.

İçeri giriyoruz, sosisli sandviç ve Rita'nın İtalyan buzundan alıp koltuklarımıza oturuyoruz.

Milli marş çalındıktan ve ilk vurucu sahaya çıktıktan sonra "Haydi takım!" diye bağırdığımda Kyle dönüp bana eğlenerek bakıyor.

"Beyzbol hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Oh, biliyorum! İki takım ve dokuz devre olduğunu biliyorum. Üç vuruş ve vurucu başına üç vuruş. Bir atıcı, bir vurucu ve dış sahada birkaç adam var. Home run, tek vuruşta dört kaleyi de dolaştığın anlamına gelir ve grand slam ise bunu kaleler doluyken yaptığın anlamına gelir. Ve maçların yaklaşık on dört saat sürdüğünü biliyorum." Yanınızda oturan adamla dördüncü kaleye ulaştığınızı hayal ettiğinizde daha uzun.

"Boston'dayken Red Sox maçına gitmene ne sebep oldu?"

"Ben meraklı bir kediye, Kyle. Daha önce görmediğim şeyleri görmeyi severim. Ayrıca, Fenway'e hiç gitmedim ve orası ölmeden önce görülmesi gerekenler listesinde yer alan bir stadyum, değil mi? Fotoğraf makinemi geri verdiğine göre artık Boston hakkındaki blog yazıma Fenway'i de ekleyebilirim."

"Bu gece başka bir şey yapmalı mıydık?"

Sosisli sandviçimden bir ısırık almadan önce onu "Hayır! Bu harika," diye temin ediyorum. "Ben de daha önce bu stadyuma hiç gitmedim. Eğer bu bir randevu olmasaydı fotoğraf makinemi getirip fotoğraf çeker ve bunu bir blog yazısına dönüştürürdüm. Ayrıca, sosisli sandviçi kim sevmez ki?"

"Seni küçük romantik," diye dalga geçerek dizini benimkine çarpıyor. "İstersen senin için bir tur ayarlayabilirim. Birkaç sahne arkası fotoğrafı çekebilirsin."

"Tanıdığın biri var mı?" Kaşımı kaldırıyorum. Muhtemelen Phillies'in sahibi olan bir kuzeni vardır.

"Olabilir." Sanki benimle eğleniyormuş gibi sırıtıyor. "Bu iyi olur, teşekkürler."

"Bir şey değil."

Bir süre sessizce oturduk, maçı izledik ve İtalyan buzlarımızı yudumladık. Ben vişneli aldım. Kyle kavun aldı, ki bu yüzden ona çok kızmıştım, ama denedim ve gerçekten güzeldi, o yüzden sustum.

Skorbordun yanında dev bir KINGS logosu gördüm. Toyota ve Budweiser'ın yanında.

Evet, birilerini tanıyor. Bu kadar iyi koltuklarımız olmasına şaşmamalı. Şirketi bir çeşit kurumsal sponsor.

"Hey, dairenin hemen yanında bir bebek mağazası olduğunu biliyor muydun?"

"Yani seni hamile bırakma zahmetine katlanmak yerine Bayan Lascola'ya verdiğim alışveriş listesine bir de bebek ekleyebilir miydim?"

"Ha ha." Koluna dirsek attım. "Sizin binanın hemen yanında. Bugün Rittenhouse Meydanı'ndan dönerken fark ettim."

"Bir şey satın aldın mı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bunun için biraz erken, sence de öyle değil mi?"

"Gerçekten bilemem."

"Şey, erken gibi görünüyor. Satın almak istediğim bir battaniye vardı ama numune pembeydi ve henüz kız mı erkek mi olduğunu bilmiyoruz ve özel bir sipariş gerçek bir taahhüt gibi geldi, anlıyor musun?" Onun yorum yapmasını beklemek yerine gevezeliğe devam ediyorum. "Bu

Bir roket gemisi ve uzay kaskı takan bir kedi vardı ve ellerinde olanı alıp eğer bir oğlumuz olursa Tubbs'a vermeyi düşündüm ama sonra Tubbs'ın hangi rengi tercih ettiğinden emin olamadım ve almadım." Vay canına, bu çok ayrıntılı bir cevaptı. Ve çılgınca.

Kyle uzun bir süre sonra, "Tubbs'ı düşünmen çok hoş," dedi.

Evet, benim deli olduğumu düşünüyor.

DAISY

Ertesi gün konferansım başladı. Kyle ofise giderken beni kongre merkezine bırakıyor, ancak sadece on dakika kendi başımaymışım gibi hissediyorum çünkü kayıt yaptırırken elime üzerinde dev bir KINGS amblemi olan bir bez çanta veriliyor ve yukarı baktığımda onları bu etkinliğin sponsoru olarak tanımlayan büyük boy bir afiş görüyorum.

Aile. Değer. Kolaylık. Daha azını beklemeyin.

Bu pankarta bakarken, böyle bir beklentiyi karşılamak zor mu diye merak ediyorum. Kyle hala evlenmenin yapılacak en doğru şey olduğu konusunda ısrarcı. Dün ona dokuz ay evli kalana kadar bebeği saklamamı ve sonra on beş kiloluk, üç aylık bir bebeğim varmış gibi davranmamı bekleyip beklemeyeceğini sordum. Bana saçmalamayı bırakmamı söyledi.

Her neyse. Tam olarak evet demedim ama sanırım diyeceğim. Bunun neredeyse deliliğin tanımı olduğunu biliyorum ama Kyle'ın bu işi kilitleme arzusunun beni tahrik etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Bunun en iyi hareket tarzı olduğuna o kadar emin ki. Bir felaket olabilir ama yine de kendine güveni çok ateşli. Fazla düşündüğümü ve bunu özel bir ilişki gibi düşünmemi söyledi.

Yasal bağları ve sözleşmeleri olan bir münhasırlık.

Konferans harika. Instagram filtreleri üzerine bir panele katıldım ve kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama hoşuma gitti. Sunum yapacağım panel yarın öğleden sonra ve web sitesi katılımı hakkında olacak. Gergin değilim - Sutton Travel'da çalıştığım yıllar boyunca turlara liderlik ettim

uzun zamandır topluluk önünde konuşma korkumdan kurtulmuştum. Eş panelistlerimle buluşmaya giderken ezeli düşmanımla karşılaştım.

Evet, ben de daha önce böyle bir düşmanım olduğunu fark etmemiştim. Bana çarptı. Gerçekten.

"Affedersiniz." Benim hatam olmamasına rağmen dudaklarımda bir özürle yoldan çekiliyorum. Başı eğik, telefonuna gömülmüş ve nereye gittiğine dikkat etmeyen tek kişi o. Sonra kim olduğunu görüyorum. Margo. Emeklilik galasına girmeme izin vermeyen liste trolü.

Başını kaldırıyor, bana çarptığını fark edince gözleri açık bir küçümsemeyle kısılıyor. "Bakın, Kyle'ın kimsenin adını bile duymadığı nişanlısı."

Küçük gözlerimle dev bir kaltak görüyorum.

"Seni tekrar görmek güzel, Margo." Kibarca gülümsüyorum çünkü ben bir kadını ve bizim işimiz bu. Taktığım, beni sosyal medya fenomeni ve etkinlik konuşmacısı olarak tanımlayan kordonla oynuyorum. Sol elimi kullanıyorum ve parmağımdaki nişan yüzüğünün yansımasıyla onu bir şekilde kör etmeyi umuyorum. Çünkü ben bir kadını ve bunu biz de yapıyoruz. "Kyle'a selamını söylerim." Margo'nun kordonu onu KINGS'i temsil eden kurumsal bir sponsor olarak tanımlıyor. Tabii ya.

Yüzüğü kaçırmıyor. Yüz hatlarını düzelterip beni sözleriyle yok etmek için elinden geleni yapmadan önce yüzündeki kısa süreli şok ifadesini yakalıyorum. "Oh, güzel. Yüzüğü geri dönüştürebildiğine sevindim."

Pow.

Aklımdan aynı anda en az bir düzine düşünce geçiyor.

Nişanlanmışlardı. Kadın

yalan söylüyor.

Adam onunla

yattı. Bunu

biliyordum.

Biliyordum.

Biliyordum!

Bunun onun yüzüğü olmasına imkan yok. Kyle'ın daha önce onun için aldığı yüzüğün aynısını tarif etmemin matematiksel şansı

başka bir kadın çok çok küçük olmalı. Yaşasın matematik!

Ondan hoşlanmıyorum.

Ondan gerçekten hoşlanmıyorum.

Acaba Kyle onda ne buldu?

Acaba yatakta çılgın yetenekleri olan bir tür seks cini mi? Aslında, hayır. Yatakta çılgın yeteneklerim var. Onun yataktaki yetenekleri umurumda değil.

Bahse girerim yutkunmuyordur.

Aman Tanrım, erkek arkadaşınla seks yapan bu trolü düşünmeyi bırak! Hayır, erkek arkadaşın değil. Bebeğinin babası, nişanlın ve müstakbel kocan.

Acaba planlanmamış hamileliğim aralarındaki ilişkiyi sekteye uğrattı mı? Onu hâlâ istiyor mu?

Açıkcçası ona iyilik yapıyorum çünkü Margo korkunç biri. Onunla sadece on dakika geçirdiğimi biliyorum ama bazen birinin size nasıl bir trol olduğunu göstermesi için tek gereken bu.

Yüz hatlarımı onun kadar çabuk eğitememiş olmalıyım çünkü homurdanıyor ve sırtıyor, belli ki üstünlüğü ele geçirdiği için çok mutlu. Aptal ifadeli yüzüm her zaman başımı belaya sokmuştur.

"Bunu sana söylemedi mi?"

"Hayır." Kafam karışmış gibi başımı sallıyorum. "Yani..."-bir an için bilerek konuyu saptırıyorum-"sadece senin hakkında hiç konuşmuyor."

Neyse ki şirret ağızım her zaman arkamı kollar.

"Dinle, Ayçiçeği, şimdilik ona sahip olabilirsin, ama o her zaman bana geri döner."

"Adım Daisy. Benim adım Daisy. Yakında Daisy Kingston olacağım, bu yüzden Kyle'la tekrar bir araya gelme fantezilerini rafa kaldırmak isteyebilirsin, çünkü o artık benimle."

Margo homurdanıyor. "Bu son olmayacak. Birlikte asla yarışamayacağın bir geçmişimiz var. Ve o her zaman bana geri döner."

"Rekabet etmeme gerek yok, Margo. Ben zaten kazandım. Şimdi lütfen siktir git de toplantıma gidebileyim."

"Seni uyarmadığımı söyleme." Tanrım, kendinden emin görünüyor. *Yalancı, yalancı, yalancı*, kendime hatırlatıyorum. Yalanlar, doğru olmadıklarından emin olsanız bile incitici olma konusunda neden bu kadar etkilidir? Onları söyleyen kişinin

güvenilemez mi? Bunları duymak neden bu kadar kötü hissettiriyor? Yalan söylediğini biliyorum çünkü yüzük konusunda yalan söylediye her konuda yalan söylüyor olabilir.

"Gereksiz de olsa uyarı için teşekkür ederim. Kyle'a selamlarınızı ileteneğim. Oh, ve bir tavsiye, Margo. Madem senin için bu kadar önemliydi, ona sahipken biraz daha sıkı tutunmalıydın."

Soğukkanlı bir kayıtsızlık yansıttığını umarak ama içten içe öyle olmadığını bilerek yanından geçip gidiyorum. Ama neden? Kyle'ın bir zamanlar başka biriyle nişanlı olması neden umurumda olsun ki? O kişinin iyi biri olmasını mı tercih ederdim? Onu geri istediği bu kadar belli olmayan birini mi tercih ederdim?

O bir yalancı, kendime
hatırlatıyorum. Yalancı,
yalancı, pantolonu yanıyor.
Sanırım.

DAISY

O akşam Kyle'ın evine vardığımda o çoktan oradaydı. Bir yerlerde akşam yemeği rezervasyonumuz olduğunu söylüyor ama benim dikkatim dağınık, yorgun ve biraz da huysuzum. Sonra bana bir kart uzattı.

Bir kredi kartı.

Üzerinde benim adım yazıyordu.

"Nedir bu?" Parmaklarımın arasına sıkıştırdığım kartı önünde havalandırıyorum. "Şimdi de babalık mı yapıyoruz? Bebek baba yerine 'bana baba de' gibi mi? Çünkü ben bundan hoşlanmıyorum. Ve bu gerçekten önceden konuşmanız gereken bir şey."

"Ne?" Kyle patlamam karşısında şaşkın görünüyor, sonra da sinirleniyor. "Hayır, bana baba deme. Tanrı aşkına Daisy. Masraflar için. Bebek için," diye ekliyor, ben araya giremeden. "Geçen gün alışverişten bahsetmiştin ve bebeğin neye ihtiyacı varsa ben ödemek istiyorum. Eğer senin için de uygunsa." Bu kısmı alaycı bir şekilde söylüyor, sanki ben saçmalıyormuşum gibi.

"Oh." Tabii, bu daha mantıklı. Huysuz olduğumu söylemiş miydim? "Sanırım. Bilemiyorum. Belki masrafları bölüşebiliriz?"

"Paylaşabiliriz." Başını salladı. "Ama bu eşit bir paylaşım olmaz. Hamile kalmana yardım edemem. Emzirmene yardım edemem. Kendi payıma düşeni yapma konusunda biraz geride kaldım, bu yüzden maddi olarak yardım etmek en azından yapabileceğim şey gibi görünüyor."

"Hmm." Tamamen haksız değil. Emzirmeden o sorumlu olmalı, ama biyoloji her şeyden benim sorumlu olduğum anlamına geliyor, bu yüzden sanırım onun kartını pembe bir astronot kedi battaniyesi almak için kullanabilirim.

Tubbs. "Bir sürü şeye ihtiyaçları var," diye kabul ediyorum, uçaktaki çocuğu, kapıda kontrol edilen bebek arabasını, bebek bezi çantasını ve doldurulmuş kedi yavrusu Colechester'ı düşünüyorum. "Hey, takip cihazı yerleştirebilecek birini tanıyor musun?" Dün gece bebeğin en sevdiği peluş şeyi kaybettiğime dair çok kötü bir kabus gördüm. Bunun asla olmamasını sağlamanın bir yolu olmalı, değil mi?

"Bir mikroçip sadece onu tararsanız çalışır. GPS takibi için hücresel bir alıcı ve pil gerekir, dolayısıyla bu pek etik değil. Hatta mümkün bile değil."

"Aman Tanrım, seni ucube, ben bebekten bahsetmiyordum. Oyuncak ayılarından bahsediyordum. Ya da doldurulmuş köpeklerinden. Ya da asla kaybetmeyeceğimiz en sevdikleri peluş şey her neyse ondan."

"Doğru. Ben de öyle demek istemiştim." Kulağını çekiştiriyor ve ben bunu kastettiğini hiç sanmıyorum ama GPS takip cihazı yerleştirmenin teknolojik olarak mümkün olmadığını düşünerek rahatlıyorum ve konuyu kapatıyorum. Şu anda aklımda başka şeyler var.

Ayakkabılarımı tekmelediğimde Kyle bana akşam yemeği rezervasyonunu hatırlatıyor. İnliyorum ve içinde ne olduğunu görmek için buzdolabına doğru yürüyorum. "Burada kalıp akşam yemeğini kanepede yiyemez miyiz? Gerçekten yorgunum ve streç pantolon giyip ilk nişanlın hakkında konuşmak istiyorum."

Kyle nefesinin altında küfrediyor.

"Sanırım o senin ilkindi," diye ekliyorum ona arkamı dönüp buzdolabının içindekileri incelerken. Bugün hazır yemek yok. Hindi, üzüm, peynir, yumurta, elma, marul, domates ve daha neler neler var. Kahretsin, bir ev kadınına sahip olmak en iyisi. "Birden fazla eski nişanlın mı var? Margo'dan bahsediyorum, daha açık olmam gerekirse diye."

"Bugün orada mıydı? Konferansta?"

Arkamı döndüğümde kravatını çıkarıyor, beni tahrik eden o küçük çekiştirme manevrasını yapıyor. Bunun akşam yemeği rezervasyonlarımızı iptal etmeye hazır olduğu anlamına geldiğini tahmin ederek buzdolabını kapatıyorum ve Kyle'ın yatak odasına doğru ilerliyorum. Bavulum ve Philadelphia'da geçireceğim bir hafta için yanımda getirdiğim sınırlı eşyalarla onun iki gömme dolabından birini ele geçirdim ve elbisemden sıyrılıp rahat kıyafet seçeneklerimi değerlendirmek üzere oraya yöneldim. Sanırım benim

Belimin genişlemesini kabullenerek yeni kıyafetler almayı reddetmem sonunda beni yakaladı çünkü uyku şortum biraz dar gelmeye başladı.

"Evet. Ortaya çıkacak kadar uzun süre köprünün altından sürünerek çıktı. Gerçi senin için çalışıyor; onu takip etmiyor musun?"

"Gereğinden fazla değil, hayır." Onun dolabı benimkinin karşısında. O beni yatak odasına kadar takip ediyor, ben benimkinde dururken onun dolabında soyunuyor ve tüm bunlar o kadar evcil ki hayatıma ne olduğundan emin değilim. Kyle'ın dolabına iç çamaşırlarımla giriyorum ve o gömleğinin düğmelerini açmayı bırakıp bana bakıyor.

"Bunları ödünç alabilir miyim?" Dolabındaki raftan bir çift eşofman altı kaparak soruyorum. Cevap beklemeden üzerime geçiriyorum ve fıyonkla bağlamadan önce büzgüsünü kıvırıyorum. Üzerimden sarkıyor ve çok uzunlar ama nefes alacak yerim varmış gibi hissettiren bir şey giyiyor olmak çok rahatlatıcı. Ve bir burrito için yer. "Çok seksi, değil mi?" Kalçalarımla küçük bir twerk manevrası yaparken sanki hâlâ lisedeymişim de amigo takımına seçmelere katılıyormuşum gibi söylüyorum. Düz bir sütyen ve büyük boy bir eşofman altı giyiyorum. Hayatımda hiç bu kadar az seksi olmamıştım.

"Sanırım öyle," diyor kalın bir sesle, gözleri açıktaki kalan tenimde geziniyor.

"Öyle mi?" Ellerimi göğsüne koyuyorum, gömleğinin düğmelerini açmayı bıraktığı yerden devralıyorum. Eğer benim bu halimi seksi buluyorsa, ben de onunla devam edebilirim. Benim için hâlâ biraz gizemli biri, ki birbirimizi o kadar iyi tanımadığımız için bu beklenen bir şey. Ama bana düğüne sakladığı bir bakireymişim gibi davranıyor ve ben kesinlikle öyle değilim. İsteksizliğinin nedeni bebek mi yoksa kendisi ve onur kuralları tarafından kapana kısılmış hissetmesi mi emin değilim, ama belki de ona beni Pazar gününe kadar altı şekilde kirletmesini istediğimi söylemem gerektiğini düşünüyorum.

Onun yerine, gömleğinin düğmelerini açarken parmağımdaki nişan yüzüğüne bakıyorum ve bu konuda konuşmak istediğimi hatırlıyorum, bu yüzden onu gömleğinden çıkarmak yerine "Bu Margo'nun yüzüğü müydü?" diye patlatıyorum çünkü bir ruh halini nasıl bozacağımı ve kendimi nasıl engelleyeceğimi gerçekten biliyorum.

"Hayır." Bir adım geri çekildi ve uzun bir süre bana baktı. "Tabii ki hayır."

"Ama bir zamanlar onunla nişanlıydın? Ona bir yüzük verdin ama bu yüzüğü vermedin mi?"

"Evet, bir zamanlar nişanlıydık ama bu onun yüzüğü değil. Ona verdiğim yüzüğe ne olduğunu size söyleyemem çünkü onu hiç geri istemedim." Gömleğinin düğmelerini açmayı bitirip çamaşır sepetine atarken, hem sırtındaki kaslar hem de çamaşır sepetini doğru kullanmanın ne kadar çekici olduğu dikkatimi çekiyor.

"Öyle olduğunu mu ima etti?" diye soruyor, pamuklu bir tişörtü kafasına geçirirken.

"Aslında söyledi. Yalan söylediğinden oldukça emindim ama sormak istedim."

"Öyleydi."

"Tamam." Kendi dolabıma doğru ilerliyorum, yürürken sütyenimi açıp çıkarıyorum, sonra bavulumdan bir tişört çıkarıp başıma geçiriyorum. Tekrar yüzümü ona döndüğümde dolabının kapısının çerçevesine yaslanmış, bana bakıyordu.

"Seninkiler daha büyük bu arada." "Göğüslerim mi? Teşekkür ederim."

"Yüzüğün," diyor başını hafifçe sallayarak ve gözlerini devirerek.

"Peki ne oldu? Margo ile mi? 'Karışık bir durum' gibi bir şey söylersen taşaklarına diz çökebilirim."

Kaşları kalkıyor, sanırım şaşkınlıkla.

"Ah, özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Şu ana kadar hem huysuz hem de aç olduğumu unutmuşum."

Mutfağa geçiyoruz, Kyle bana sandviç yaparken ada tezgahına oturmamı söylüyor, ki bu gerçekten çok hoş bir davranış ama aynı zamanda dizlerimin tezgahın altına sıkışmasını isteyebileceğini düşünüyorum.

"Bunu çok mu söylüyorum? Açıklamak için çok mu karmaşık?" "Bunu her zaman söylüyorsun."

Çok uzun bir süre sessiz kalıyor, ekmek dilimlerinin üzerine hindi ve marul koyuyor. Nihayet konuştuğunda "İnsanlara açılmakta zorlanıyorum" diyor. Gerçekte ise

Muhtemelen bir dakikadan az olmuştur, ama birinin size sandviç yapmasını beklerken bir dakika gerçekten uzun bir süredir. Mikrodalga zamanı gibi, sonsuza kadar sürer.

"Zengin olduğun ve herkes senden bir şeyler istediği için mi? Başkalarına bakma ihtiyacınla çelişen bağımsız bir adam olduğun için mi? Margo kalbini kıran soğuk bir cüce olduğu için mi?"

Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle başını kaldırıyor. "Cücelerin arkadaş canlısı olduğunu sanırdım?"

"Muhtemelen öyledir, sadece trollere bir mola vermenin zamanı geldiğini hissettim."

"Peki Margo bugün sana tam olarak ne söyledi?"

"Nişan yüzüğünü geri döndürdüğünü ve her zaman ona geri döndüğünü."

Sandviçlerden birini tabağa koyup bana doğru uzatırken başını sallayarak özetlediklerimi onaylıyor. "O benim kalbimi kırmadı. Artık birlikte değiliz çünkü... Ondan hoşlanmıyorum."

Vay be. Ayrıntıya girmenin yolu, dostum. Kendimi meşgul etmek ve ona devam etmesi için zaman tanımak için bir ısırık alıyorum. Devam etmiyor, ama o bir erkek, bu yüzden bunun uygun bir açıklama olduğunu düşündüğünden şüpheleniyorum.

"Uzun zamandır birlikte miydiniz?" "Ara sıra."

"Dizim zıplıyor, Kyle."

Gülüyor. Yüzünü kocaman bir gülümseme kaplıyor ve gözleri keyifle parlıyor. Muhtemelen aramızda en az bir metre tezgah olduğu içindir.

"Bakın, saygılı olmak istiyorum," diyor. "İkinize de." Tanrım, bu adam ve onuru. "Gençken çıkmıştık. Lisedeyken. Üniversite boyunca sallantıdaydı. Sonra birkaç yıllığına ülkeden ayrıldım. Londra'da işletme okudum ve ardından birkaç yılını işin uluslararası boyutunu öğrenerek geçirdim. Ailem öldüğünde ve ben Kerrigan'a bakmak için Philadelphia'ya geri döndüğümde, Margo benim yanımdaydı sanırım. Sanırım tekrar bir araya geleceğimize dair bir beklenti vardı ve öyle de oldu. Bir süreliğine."

Oh, Tanrım. Bu uzun süreli bir git-gel olayı. Ben onun ribaundu muyum?

"Ama aramızdaki ilişki yürümedi," diye devam ediyor. "Uzun bir süre önce bitti."

"Gerçekten bitti mi? Seni ondan uzak tutmuyor muyum? Bu bebek olmasaydı ona geri dönmeyecek miydin? Belki şimdi değil ama bir gün?"

"Hayır. Bitti. İki yıl oldu Daisy. Bitti artık. Bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini biliyordum ama geri dönülmez bir şekilde bittiğinin farkında olduğunu sanıyordum."

Tamam. Ama.

"Ne zaman yeni bir kadınla ortaya çıksan böyle mi davranıyor?"

Kyle rahatsız görünüyor, sanki tüm bunlar onun hoşuna gitmeyecek kadar çok şey paylaşıyormuş gibi. Genç bir kız yetiştirirken nasıl hayatta kaldığını merak ediyorum. Ben de genç bir kız oldum ve yirmi dört saat duyguların hakkında konuşmaktan başka bir şey değil.

"Hiç yeni kadın olmadı." Bunu söylerken bana bakmıyor, sandviçleri buzdolabına geri koyuyor.

Ne dedi?

"Başka nişanlı olmadı mı demek istiyorsun?" "Hayır, yani hiç kimse olmadı."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Sandviçim boğazıma kaçmasın diye öksürüyorum. Az önce Margo'dan ayrılalı iki yıl olduğunu söylemedi mi? Ben bir toparlanmayım, ama tembel hayvanlar bile bundan daha hızlı toparlanır.

"Seni yeniden doğmuş gibi bir bekaretle baştan mı çıkardım?"

"Hayır." Bu kadar. Tek kelime. Bahse girerim Kyle daha önce hiç hayatı boyunca bir kez *çok fazla bilgi edinmişti*.

"Tanrım, spermlerinin bu kadar istekli olmasına şaşmamalı."

Şimdi başını kaldırıp gözlerime bakıyor, dudaklarında bir sırıtma. O lanet sırıtış. Nasıl oluyor da kadınlar onun suratına oturmak için kendilerini parçalamıyor?

"Yani bir tür seks temizliği mi yapıyordun? Gerçekten çok katı bir şey mi? Sen çok başarılısın. Seninle tanışmadan önce penis diyetimde sadece dört ay dayanabildim ve sonra puf, diyet mahvoldu."

"Tam olarak kasıtlı değildi. Kerrigan'dan sorumlu olmak, onun nasıl bir kadın olmasını istediğimi değerlendirmemi sağladı. Nasıl bir kadın

Çocuklarımla annesi olmasını isteyeceğim bir kadın. Kırk yaşına dayanamayacağım biriyle uyanmak istemedim."

"Ama şimdi benimle sıkışıp kaldın. O kadar perhiz yap t ı n ve şimdi bana mahkumsun."

"Takılıp kalmadım." Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor ve yemin ederim gözleriyle beni beceriyor. Bana öyle baktığında aptal kalbim bir elek gibi akıyor.

"Ama biz sadece bir şansız," diye hatırlatıyorum ona. "Sen ve ben."

"Hmm," diye mırıldanıyor usulca. "Ya da belki evren bana tam da ihtiyacım olan kişiyi gönderdi."

Kalp. Su birikintisi. Yer.

"Teselli ödülü yerine bir ödül gibi mi?"

"Belki de." Bunu sessizce söylüyor, gözleri uzun, samimi bir an boyunca benimkilerde dinleniyor.

"Benden hoşlanıyor musun, Kyle?" Çok büyük bir soru soruyormuşum gibi hissediyorum, çünkü soruyorum. Çünkü o seviyor mu? Benden hoşlanıyor mu yoksa bu onun için sadece imaj ve onur meselesi mi? Şansım yaver gitmiş ve ikimiz için de iyi olabilecek bir şeye rastlamış olabilir miyim?

"Hoşlanıyorum."

"Yine de beni gerçekten tanımıyorsun. Yeniliğin etkisi geçince benden hoşlanmayabilirsin."

"Beni etkilemeye bu kadar az çalışman hoşuma gidiyor." "Sesim çok çekici geliyor."

"Kendini savunman hoşuma gidiyor. Kız kardeşin için en iyisini istemeni seviyorum. Heyecanlandığında ya da sinirlendiğinde ellerinle konuşmanı seviyorum. Arkanda kim varsa onun için kapıyı tutmanı seviyorum."

Tamam, vay canına. Düşündüğünden daha fazla dikkat ediyor.

"Büyükannemle tanıştıktan beş dakika sonra onu etkilemeni seviyorum. Ve çılgın hikayelerle onu ne kadar mutlu ettin."

Bu yeni bir şey.

"Her zaman kendin gibi olmanı seviyorum. Olmadığın biri gibi görünmeye çalışmıyorsun."

"Gerçekten mi? Yirmili yaşlarımla çoğunu çabalayarak geçirmişim gibi hissediyorum." "Benimle denemiyorsun."

"Hayır, ama seninle tanıştığım da kendimi gerçekten bırakmıştım."

Tezgâhın benim tarafımda bana katıldı ve yanıma oturdu. Ellerimi ellerinin arasına aldı ve gözlerimle buluştu. "Seninleyken nasıl hissettiğimi seviyorum."

Sonra beni öpüyor. Yumuşakça, dudaklarını dudaklarıma mükemmel bir şekilde bastırarak.

Sonra daha sert.

"Bu iyi mi?"

"Evet, Tanrım, evet. Beklediğin şey bu muydu? Bir çeşit davet mi?"

"1950'lerdeki gibi evlilik hakları bekleyip beklemeyeceğimi soran sendin. Seni zorlamak istemedim."

"Yani yoksunluk fetişin yok mu?"

"Hem de hiç yok." Hâlâ beni öpüyor ama şimdi gülümsüyor, bu daha da hoş hissettiriyor.

"Eğlenceli gerçek, Kyle. Hamile kadınlarda çok fazla hormon vardır, bu da bizi gerçekten azdırır. Ve ben zaten azgındım. Eğer yakında tekrar boşalmazsan ölebilirim."

"Sanırım sana yardım edebilirim."

Şükürler olsun.

"Ama önce sana bir şey söylemem gerek," diye ekliyor. Çünkü tabii ki bir 'ama' var. Her zaman vardır, değil mi?

"Ne?" Tabureye oturup kendimi hazırlayarak ona bakarken biraz iç çektim.

"Bayan Lascola bugün Bassett'e gitti. Dondurucuda yarım düzine dondurma var."

Hamile kalbim hızla çarpıyor. "Sorbe değil mi?" Tabureden kaymaya başlamışken soruyorum. "İyi olanlardan mı?"

"Doğum günü pastası, naneli çikolata parçacıklı, bitter çikolata parçacıklı, kurabiye hamuru, fıstık ezmesi girdabı ve tuzlu karamelli kraker. Doğru anlamış mıyım?" Yüzünde o alametifarıkası olan sırıtışı var ve ağzımdan çıkan şeyleri hatırlama yeteneğinden hem etkilendim hem de dehşete düştüm.

KYLE

"Zengin insanların özel jetlerle uçtuğunu sanırdım," diyor Daisy, gergin bir enerji olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde ayağını sallarken dizi zıplıyor. Philadelphia havaalanındayız ve Las Vegas uçağımızı bekliyoruz.

"Çevre için kötüler."

"Birinci sınıf çevre için de kötü mü? Çünkü ben bir keresinde birinci sınıfa alındım ve sana söyleyeyim, çok iyi geldi."

Sırıtiyorum, onunla eğleniyorum. "Karbon ayak iziniz konusunda ekonomi sınıfı ile birinci sınıf arasında bir fark göremiyorum ve Vegas'a birinci sınıfta yer ayırttığımı bilmek sizi mutlu edecektir."

"Güzel." Başını sallıyor, dizleri biraz daha zıplıyor. Nikâh memurunun önünde durduğumuzda evet diyecek mi merak ediyorum. Benimle evlenmeyi kabul etti ama belli ki gergin ve henüz uçağa bile binmedik. Bunu düşünmesi için ona daha fazla zaman vermeliyim ama istemiyorum.

Ben onu istiyorum. Benimle evlenmesini.

Evlilik sözleşmesi bir kavgaydı. Onunla değil, avukatımla. Ortaya koyduğum şartlar yüzünden onu neredeyse kovuyordum. Şartları Daisy'nin lehine agresif buldu. Ben karşı çıktım. Rakamlar utanç verici derecede düşüktü, her şey düşünüldüğünde. Ama onun kalabileceğini ya da gidebileceğini hissetmesini ve paranın bu konuda bir faktör olmamasını istiyorum. Özellikle de para henüz bilmediği bir şekilde işin içine girdiğinde.

"Salon güzelmiş," diye öneriyor, etrafımızdaki yeterince güzel bir executive club salonuna bakarak. "Karışım güzelmiş." İtişip kakışıyor

Kucağındaki kâsede atıştırmalık bir şeyler var. Kaseden bir badem seçiyor ve ağzına atıyor. Çiğniyor. İç çekiyor. Dizini zıplattıyor ve salona biraz daha göz gezdiriyor. Sonra panikle yukarı baktı. "Bayan Lascola bu hafta sonu Tubbs'la ilgilenecek mi?"

"Sadece iki geceliğine gideceğiz. Yeterli yiyeceklerle kendi başına da iyi olur ama evet, Bayan Lascola her gün gelip onu besleyecek." Çünkü kedi şımarık. Ayrıca tek seferde iki günlük mama konusunda ona güvenilemez. Ona otomatik bir besleyici alırdım ama evde olmadığım zamanlarda onu kontrol etmeyi tercih ederim.

"Oh." Başını sallıyor. "Daha önce hiç kedim olmamıştı." Ben de başımı sallıyorum.

"Ya da bir bebek," diye ekliyor. "Çok fazla bebek bakıcılığı yapmadım, bu daha çok Violet'in işiydi."

"Sen ne yapıyordun? Violet kendi işini yaparken?" "Ders dışı aktiviteler."

Kaşımı kaldırdım. Eminim öyledir. Ben de onlar hakkında bir şey duymak istemiyorum.

Bana gözlerini deviriyor ve gülüyor. "Öyle değil. Amigoluk, öğrenci gazetesi, öğrenci konseyi."

"Bana amigoluktan biraz daha bahset."

"Sapık."

"Lütfen bana internette bir yerlerde senin ve ponponlarının bir videosu olduğunu söyle."

"Peki." Gülümsüyor ve zıplayan dizi sabitlendi. "Son yılımda ulusal yarışmada üçüncü olmuştuk. Gerçekten büyük bir olaydı."

"Eminim öyledir. Kıyafetin sende kalmasına izin verdiler mi?"

"Tam bir ineksin. Hayır. Üniformalarımız okula ait.

Teslim etmek zorundasın yoksa mezun olmana izin vermezler."

"Yazık. Sence büyük bir bağış karşılığında tekrar serbest bırakırlar mı? Herkes için yeni üniformalar. Tüm okul için. Ponpon kızlar, atletizm, lakros, futbol, voleybol, yüzme takımı. Neye ihtiyaçları varsa."

Elini gözlerine kapatıyor ama başını hayır anlamında sallarken gülüyor. Birkaç dakika sonra uçağımıza biniyoruz, Daisy kalkıştan kısa bir süre sonra uyuyakalıyor.

Düğünümüz ertesi gün sabah 10'da. Hem son dakika müsaitliğinden hem de bu işi bir an önce halletme isteğimden dolayı. Sadece ikimiz ve nikah memuru, Daisy evet dedikten sonra son dakikada yapılan bir telefon görüşmesiyle her şey ayarlandı.

"Muhtemelen hayal ettiğin gibi değildir. Senin düğünün," diyorum, otele düğün mekânına doğru ilerlerken yüksek sesle düşünerek. Acaba bu işi birden fazla yönden berbat mı ediyorum? Bu av tüfeği Vegas düğünü için bana kızacak mı? Daisy geçen hafta konferansa giderken giydiği kıyafeti giymiş, ben de pantolon ve gömlek giymişim. Bu düğün masallarındaki gibi bir şey değil. Bundan daha fazlasını hak ediyor. Eminim bundan daha fazlasını istiyordur.

"Sorun değil." Sanki her şey çok kolaymış gibi elini sallıyor. "Düğünlerin hep biraz tuhaf olduğunu düşünmüşümdür zaten."

"Tuhaf mı? Nasıl yani?" Düğünlerin tuhaf olduğunu düşünen tek bir kadınla bile tanışmadım.

"Bilmem ki. Bu gerçekten samimi bir an" -gözleri benimkilere kaydı- "normal çiftler için, bizim için değil tabii ki."

Başımı sallayarak devam etmesini işaret ediyorum.

"Ve bu gerçekten özel anı yaşayan çifte bakan koca bir seyirci kitlesi var. Sizi bilmem ama ben özel anlarımda seyirci istemiyorum. Ben teşhirci değilim."

"Hmm." Ben de onu teşhirci olarak tanımlamazdım. Sosyal, evet. Dışa dönük mü? Kesinlikle. O bir duvar çiçeği değil. Ama yine de, gelinlikle, partiyle ve düğünlerle birlikte gelen tüm o saçmalıklarla ilgilenmiyor mu? Yoksa gerçek bir düğün olmadığı için mi? Kesinlikle.

"İstersen sonra da yapabiliriz. Bu sonbaharda. Ya da bebek doğduktan sonra. Ya da büyük bir resepsiyon. Tüm arkadaşlarını ve aileni davet edebilirsin."

Vegas en az karmaşık seçenek gibi görünüyordu. Philadelphia'daki adliyeye gitseydik kız kardeşim de orada olmak isterdi. Sonra büyükanne ve büyükbabam. Sonra Daisy kız kardeşini ve ailesini de çağırmak isteyecekti ve biz farkına bile varmadan düğün aylarca ertelenmiş olacaktı.

"Mantık evliliğimiz için mi?" Bana deliymişim gibi bakıyor. Bakıyor olabilirim. Eninde sonunda bizden "uygun" diye bahsetmeyi bırakacak. Ya bana aşık olduktan ya da cehenneme gitmemi söyledikten sonra.

"Hayır, ben iyiyim," diye ısrar ediyor. "Seyircileri doğum yaparken beni izlemeye davet edecek değilim. Ya da seks yaparken. Bana göre değil. Belki süper lüks bir bebek partisi yapabiliriz" diye düşünüyor. "Pembe ve mavi şekerlemelerle. Ve büyük bir pasta. Tamamen iğrenç bir şey yapabiliriz ve pasta kesimi cinsiyet açıklaması olabilir, ancak bebeğin cinsiyetini önceden bilmek istemiyorum. Yine de büyük katlı bir pasta istiyorum."

"Kendi partine ev sahipliği yapman gerektiğini sanmıyorum."

"Sorun değil." Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Kerrigan ve Violet'in düzenlediğini söyleriz. Ama parasını sen ödeyeceksin. Tabii ki."

"Memnuniyetle. Açıkçası," diye ekliyorum. "Tek istediğin bu mu?" "Evet." Omuz silkiyor. "Sorun değil."

Ve geleceğimiz için çınlayan bu onay ile, belirlenen yere vardık, nikâh memuru çiçeklerle dolu bir gölgelik altında bekliyordu. Bizim seçmediğimiz çiçekler. Özellikle bizim için olduğundan bile emin olmadığım çiçekler. Daisy'nin ilgisizliğini tekrar merak ediyorum. Bunu kalıcı olarak görmediği için olabilir mi?

"Demek bunu yapıyoruz," diyorum.

"Bunu yapacağız," diye kabul ediyor. Tüm bu çile konusunda biraz temkinli olsa da iyi görünüyor. Onu suçlayamam ama bu benim için önemli. Kulağa ne kadar arkaik gelse de, onun ve bebeğin iyiliği için doğru olanı yapmak istiyorum. En azından denemek istiyorum. Ayrıca, Daisy'den gerçekten hoşlanıyorum. Onunla ilişkimi bu şekilde yürütmeyi planlamamıştım ama en iyi planlar falan. Uyum sağlayabilirim.

Geleneksel yeminler. Koordinatör e-posta yoluyla ne istediğimizi sorduğunda bunları hiç düşünmemiştim. Kendi yeminimizi yazmayacağımızı biliyordum, ilişkimizin bu noktasında olmazdı. Bu yüzden aceleyle evet, geleneksel iyi olur diye kabul ettim.

Şimdi ağır geliyorlar. İyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar sevmeye ve onurlandırmaya söz vermek. Bu kadar ağır sözleri hak etmedik. Henüz hak etmedik.

Böyle önemli bir olay için mümkün olandan çok daha hızlı bitti. Üç dakika, belki dört? Daisy ve ben yeminlerimizi tekrarlarken bir otel çalışanı şahit olarak duruyor ve nikâh memuru bizi yasal olarak evli ilan ediyor. "Şimdi gelini öpebilirsin." Bitti. Resmi olarak.

"Teşekkür ederim." Daisy'yi yeni gelinim olarak öptükten hemen sonra mırıldandığım sözler bunlar. *Bu çılgınlıkta bana güvendiğin için teşekkür ederim.*

Bana göz kırpmıyor, kirpiklerini hızlı hızlı kırıştırıyor. Biraz şok olmuş görünüyor, kendi deyimiyle kısa 'özel an'ımızdan bunalmış. "Rica ederim?"

Ona bir öpücük daha konduruyorum, sonra geri çekilip elini tutuyorum. "Bunu kutlamalıyız. Ya da en azından yemek yemeliyiz. Brunch mı? Bir şeyler? Ne yapmak istersin?"

"Sanki beni hiç tanıımıyormuşsun gibi," diye takılıyor.

Kısa bir süre ona bakıyorum, sonra gülümsüyorum. "Oda servisi mi?"

"Var!" diye haykırıyor, geniş bir gülümsemeyle ayaklarının üzerinde zıplıyor. Bana onunla Boston'da bir kaldırımda karşılaşmamı hatırlatan bir gülümseme. Umut ve olasılıklarla dolu bir gülümseme. Bunun işe yarayabileceğine dair bana umut veren bir gülümseme.

DAISY

Hiç bir şey yapmaya karar verdiğinizde, bunun doğru şey olduğunu bildiğiniz halde, diğer insanların sizin deli olduğunuzu düşünebileceğini de biliyor musunuz? Peki, insanlara bir şey söyleme zamanı geldiğinde bunu yapamıyor musunuz? İstiyorsunuz, gerçekten istiyorsunuz, ama artık o şey çok büyük. Yüksek sesle söylemek için çok büyük. Yani o şeyi kafanızda tekrar tekrar düşünmeye devam ediyorsunuz ama bir türlü dudaklarınızdan geçiremiyorsunuz?

Evlendim

Kyle.

Ben

evlendim.

Sürpriz, evlendim!

Kız kardeşime söylemem gereken her şeyi söyleyeceğim. Gerçekten istiyorum. Her şeyden çok istiyorum ama onsuz kaçtığım için de kendimi biraz suçlu hissediyorum. Kaçmanın tanımının evlenmek için gizlice kaçmak olduğunu ve bunu yapmaya hakkı olan bir yetişkin olduğumu biliyorum. Ama o benim ikizim ve şimdi bu kelimeleri ağızımdan çıkarma fikri bana garip geliyor.

Açıkçası bebek kısmını başka bir güne saklayacağım.

Kyle ve ben kaçtık. Cuma akşamı Vegas'a uçtuk ve Cumartesi öğleden önce evlendik, Pazar akşamı Philly'ye döndük. Ve evet, evlilik sözleşmesi imzaladım.

Tüm bunlar kulağa hiç romantik gelmiyor mu? Aslında değildi. Harikaydı. Sadece ikimiz, bütün hafta sonu. Evlenmek, oda servisi sipariş etmek ve... bilirsiniz işte.

Konuştuk. Bütün hafta sonu konuştuk.

Şaka yapıyorum. Bütün hafta sonu çılgınca seks yaptık. Ve konuştuk. Ve yeni kocama vuruldum.

Ona aşık oluyorum. Hem de çok, ki bu benim açımdan aptalca. Kalbini asla bu kadar pervasızca vermemelisin, değil mi? Bir bekleme süresi olmalı. Bir kontrol ve denge sistemi. Artılar ve eksiler listesi.

Ama kalpler böyle çalışmaz. Ritmlerini hızlandıran her kim olursa olsun kendilerini ona atma eğilimindedirler. Mantık ya da sonuçları umursamazlar. Ya da kırılmayı.

Kalpler hevesli, umutlu ve saftır. Kalpler, her şeyi hatırlayan ve kalbinize kalp kırıklığı ve hayal kırıklığını hatırlatmak için çok istekli olan beyninizle sürekli bir irade savaşı içindeyken hafıza kaybıyla gelişir. Kyle'ın daha önce çok kolay bir şekilde terk ettiğini hatırlatmak için. Karışmış DNA'nız içinde hızla büyüyor olsa bile, onu aslında o kadar da iyi tanımadığınızı hatırlatmak için.

Ama her şey sırayla. Violet'e evlendiğimi söylemeliyim. Aklımı kaçırdığımı düşünecek ama bu benim kararım ve benim için doğru karar olduğunu düşünüyorum.

"Ben de tam seni aramak üzereydim," diyor telefonuma cevap verirken. "İkiz kazandı! Senden önce davrandım!"

"Yendin. Yaklaşık üç saniye farkla."

"Daha eve gelmedin mi?" Evde derken, kaldığı dairemden bahsediyorum. Onu benim evime gönderdiğim tur az önce sona erdi.

"Evet. Kanepende oturup gazozunu içiyorum."

"Güzel. Turun geri kalanı iyi geçti mi? Hayatta kaldın mı? Seni götürdüğüm için benden nefret etmiyor musun?" Oyalanıyorum. Yani, turun geri kalanının nasıl geçtiğini bilmek ve bana kızmadığından emin olmak istiyorum ama aynı zamanda oyalanıyorum. Zihnimde "*Tahmin et ne oldu? Kaçtım!*" sözlerini zihnimde *çalışıyorum*.

Tubbs yanımdaki kanepeye atlamak için o anı seçiyor. Ön patilerini kalçama koyup yanıma uzanırken kulaklarının arkasını kaşıyorum. Sanırım kediler duygusal açıdan sanıldığından daha destekleyici olabiliyor çünkü bu büyük tüylü bir güvenlik battaniyesi gibi.

"Hayatta kaldım. Muhtemelen benim için iyi bile oldu."

"Bunu itiraf etmek senin için zor oldu mu?" Artık oyalamıyorum. Kına yakıyorum. Onu o yolculuğa göndermenin iyi bir fikir olduğunu biliyordum. Sadece küçük bir tekmeye ihtiyacı vardı. Gördün mü? Gerçekten harika fikirlerim var. Ayrıca gezide o seksi İngiliz çocukla tanıştı ve tamamen kendine geldi. Aslında ben bir dahi olabilirim.

"Birazcık. Senden ne haber? Düşmanınla aranda neler oluyor?"

Evlendik. Evlendik. Evlendik. "Neden?" Çoktan korkmaya başlamıştım. "Ne duydun?"

"Ne duymuş olabilirim ki?" Violet bana deliymişim gibi tekrarlıyor. "Annemin bana seks hayatın hakkında bilgi vermesi mi gerekiyordu?"

"Haha. Hayır, sanırım değil." Kahretsin, ben de aileme evlendiğimi söylemeliyim. Kaçarak evlendiğinizi duyurmak için bir zaman aralığı var mı acaba? Elbette hemen duyurmanız beklenemez, haksız mıyım? Yani, birkaç gün sonra söyleyecekseniz neden kimseyi düşününüzü davet etmemek için onca zahmete giresiniz ki? Öyle değil mi? "Peki ya İngiliz sevgiliniz? Kaçtınız mı? Kaçtıysan kızmam. Sadece söylüyorum. Rastgele, bilgin olsun." Yani rastgele değil. Ama Violet da bu hafta kaçsa ne harika olurdu. O zaman sadece "İkiz kazandı!" demek zorunda kalırdım. Ben de! demem yeterli olurdu.

"Hayır," diyor Violet, sesi değişiyor. "Biz kesinlikle kaçmadık." Oh, kahretsin. Violet'ın sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyor. Yanlış giden neydi? Onunla son konuştuğumda ona neredeyse aşıkı.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum. O sadece... gitti."

Ben de o yollardan geçtim kardeşim.

"Ne demek gitti? Detaylandır."

"Turun son gecesinde beni terk etti. Son grup yemeğini kaçırdı ve sonra bir anda ortadan kayboldu. Bana bir söz vermiş gibi değildi ama ben... Aramızda bir şeyler olduğunu düşündüm, anlıyor musun? Büyük bir şey."

Evet, biliyorum.

"Ona e-posta gönderebilirsin," diye önerdim. "Tur programındaki iletişim bilgileri sende var, yani ulaşılamaz biri değil."

O yollardan geçtim.

"Siktir et onu!" Violet rastgele bir öfke patlamasıyla söylüyor. "Ona bir not bıraktım. Resepsiyona, onun bir pislik olduğunu bildiren."

"Violet, bırakmadın."

"Bıraktım!" Notundan bahsedince biraz neşelendi.

"Gerçekten de 'pislik' yerine 'göt herif' mi yazdın?" Violet çok sevimli. Kim onu sevmez ki?

"Sevdim. Pislik." "Pislik!"

Violet ciddileşene kadar ikimiz de gülüyoruz.

"Keşke beni kendisine aşık etmeseydi. Anlıyor musun? Sadece ateşli bir seks ve harika bir İngiliz aksanı olsaydı, belki bu kadar acıtmazdı. Ama sanki harika bir şey oluyormuş gibi hissettim. Daha büyük bir şey. Ve ona sen olmadığımı bile söyleyemedim."

"Doğru ya, hâlâ adının Daisy olduğunu sanıyor." Evet. Bu çok garip.

"Evet, öyle. Ama çılgınca olan ne biliyor musun? Sanki biliyor gibiydi, çünkü bana neredeyse hiç Daisy demedi. Ayrıca benim Daisy olduğumu tahmin edemeyeceğini söyledi ve ben de çok alındım, anlıyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum." Gerçekten bilmiyorum, çünkü Daisy benim adım ve bana iyi hizmet etti.

"Çünkü seni hep eğlenceli kardeş olarak hayal ettim. Ve belki de annem bana Daisy, sana da Violet adını verseydi, başından beri eğlenceli olan ben olurum."

Oh.

Eğlenceli kardeş benim, haksız değil.

Ama o iyi kardeş. Ben de ona bunu söylüyorum.

"Dinle Vi, bence senin her zaman Violet olman gerekiyordu ve benim de her zaman Daisy olmam gerekiyordu. Annem bana Mildred adını verebilirdi ve ben yine de başımı her türlü belaya sokabilirdim. Sana bir striptizci ismi verebilirlerdi ve sen yine de onur listesinde bir öğrenci olurdun. Bazı kaderlerle savaşılamazsınız. Ve her zaman içimde senden biraz daha olmasını diledim."

"Aynen. Belki de bu yüzden ikiziz, birbirimizi konfor alanlarımızın dışına itmek için."

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Hey, Daisy değilse sana ne diyordu?"

"Aşkım." Bunu söylerken iç geçiriyor. "Bana hep 'aşkım' derdi ve bu çok basmakalıp bir İngiliz adıydı ama beni gerçekten etkiledi."

"Yeterince adil."

"Eve ne zaman geliyorsun?"

Lanet olsun. Kalbinin kırılmasının hemen ardından sürpriz düğünümden bahsetmenin hiç sırası değil. Ona ne söyleyeceğimi düşünürken elimi Tubb'ın kürkünün güvenli battaniyesinde gezdiriyorum. 'Sanırım artık Philadelphia'da yaşıyorum' muhtemelen aradığım buz kırıcı değil. "Birkaç fırsatı araştırıyorum, bu yüzden sanırım biraz zaman alacak. Ama iyi haber şu ki, istediğin kadar benim evimde kalabilirsin! Bu arada iş arayışı nasıl gidiyor? Yeni bir ipucu var mı?" Bunu bir cevap olarak kabul edeceğini umarak dudağımı ısıyorum. Tubbs ve ben Violet'in cevap vermesini beklerken birbirimize bakıyoruz.

"Aslında, evet." Uzun bir süre duraksıyor ve ben de acaba bu haberi ondan zorla mı öğreneceğim yoksa o hâlâ sırlarımı benden öğrenmeye mi çalışıyor diye merak ediyorum. "Londra'da bir röportajım var," diyor sonunda.

"Londra mı? Londra, İngiltere mi? Okyanusun öbür ucunda, Violet!"

Paniğe kapıldım. Londra'ya gitmesini istemiyorum! Birbirimize bağlı olmadığımızdan değil, ülkenin öbür ucundaki üniversitelere gittik ama başka bir kıtaya mı? Ya ona ihtiyacım olursa?

Ama bekle. İstediğim bu değil miydi? Violet'in hayatını yaşamasını ve benim için endişelenmemesini? Bu hamileliği ondan özellikle saklamadım mı, önce bir iş bulup taşınmasını ve böylece bana bakmaya çalışırken kendini tutmamasını ummadım mı?

Sakladım.

Ve hâlâ Violet için bunları istiyorum.

"Bana Londra'dan bahset," diye ısrar ederken kendime Philadelphia'dan Londra'ya uçuşun yedi saatten fazla olamayacağını hatırlatıyorum. Ve yeni kocamın parası var, böylece uluslararası bir uçuşu karşılayabilirim. Tamam, bu kulağa gerçekten servet avcısı gibi geldi ama

Mesele şu ki, ipoteği ödemek için benim yardımına ihtiyacı yok. İpoteği olduğundan bile emin değilim.

Evlilik sözleşmesi aslında bunu açıklıyor. Yaşam masrafları Kyle tarafından ödenecek. Çocuk yetiştirme masrafları Kyle tarafından ödenecek. Tıbbi masraflar, Kyle. Aile seyahatleri, Kyle. Bu da bana ödeyecek pek bir şey bırakmıyor, yani tüm gelirim Violet'i ziyaret etmek için uluslararası uçak biletlerine harcamak istersem, bunu yapmakta özgürüm.

Eğer boşanırsak bir KINGS mağazası almayacağım, bu kadarını söyleyebilirim. Evlilik yılı başına üç milyon dolar alırım. Üç milyon dolar. Yıl başına. Yıl başına. Ve bunu hala evliyken alıyorum. Kyle bunun kendi fonlarıma erişimim olsun diye olduğunu söyledi. Ayrıca daha büyük meblağlar da var - bahsetmek için çok büyük - her on yılda bir.

Ona istemediğimi söyledim. Ona bunun beni iğrenç hissettirdiğini söyledim, sanki her şey bir alışverişmiş gibi. Kyle, hiçbir şeyi kabul etmediğim bir evlilik sözleşmesi imzalarsam bunun mahkemede asla geçerli olmayacağını, bu yüzden bunun ikimizi de koruduğunu söyledi. Ayrıca bir gün fikrimi değiştirebileceğimi ve değiştirmezssem, parayı bir spor çantasına koyup çekip gidebileceğimi söyledi.

Sanırım bunu şaka olarak söylemişti ama geçerli bir nokta.

Ayrıca bunun benim için bir güvenlik ağı olduğunu, böylece istemezsem asla onunla kalmak zorunda kalmayacağımı ve daha fazlasını istemem gerektiğini söyledi. Bunu söylerken biraz rahatsız görünüyordu ve tüm bunların benim için olduğu kadar onun için de tuhaf olup olmadığını merak ettim. O kadar çok paranız olduğunu düşünün ki, bir ayrılık durumunda başka birine ne kadar vereceğinizi önceden belirlemeniz gerekiyor çünkü bunu yapmazsanız kendinizi bir dava geçidine açmış olursunuz.

Bu çok garip.

Altına blog gelirim ya da Honda Civic'im yarisını alamayacağını yazdım. Bu onu gülümsetti ama kabul etti.

Mesele şu ki, Londra'ya uçmayı karşılayabilirim, bu yüzden Violet'in istediği buysa, onu destekleyeceğim.

Ayrıca, ben de kötüye gidiyorum. Daha yeni bir mülakattan bahsetti ve ben şimdiden zihinsel olarak onun yerini değiştirdim ve ilk düzine seyahatimi planladım.

"İş Sutton International'da" diyor, az önce istifa ettiğim tur şirketinin ana şirketinin adını vererek. "Onların

Londra ofisleri. Tasarım ve geliştirme alanında, yani işi alırsam Avrupa pazarında işlettikleri otelleri yenileyen ve yeniden tasarlayan ekiple birlikte çalışacağım."

"Tam sana göre!" Mükemmelin de ötesinde. Bu Violet için rüya gibi bir iş olurdu. Tarihi mülkleri seviyor. Tasarımı seviyor ve her zaman bir İngiliz hayranı olmuştu.

Violet, "Ayrıca önümüzdeki hafta için yerel bir görüşme daha ayarladım," diyor. "İyi bir şirketle. Benim için uygun ve daha önce kazandığımdan daha fazla para."

"Ama burası Londra değil," diye ekliyorum.

"Londra değil." İç çekerek onaylıyor. "Ama bilemiyorum. Londra'nın pahalılığı herkesin malumu. Oraya gerçekten tek başıma taşınabilir miyim? Başka bir ülkeye? Bu delilik olur. Bu yerel iş daha güvenli bir seçim. Daha mantıklı bir seçim."

"Violet, beni dinle. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Güvenli olmayı siktir et. Londra'daki o görüşmeye gideceksin. Eğer iş teklifi alırsan, kabul edersin. Gerisini sen halledersin, her zaman halledersin. İşler yolunda gitmezse ben her zaman yanında olacağım. Yaşayacak bir yer bulacaksın. Tüm paranı harcayacağın küçük bir daire ama sorun olmayacak çünkü Londra'da olacaksın ve en iyi hayatını yaşayacaksın."

"Evet, oldukça harika olurdu, değil mi?" Violet bana hayalperest davranıyor ve eski binaların yanından geçip şüpheli arnavut kaldırımlarında uzun yürüyüşler hayal ettiğini biliyorum, ama bu onu mutlu ediyor ve bu da beni mutlu ediyor.

Violet bir süre durakladıktan sonra "Jennings Londra'da yaşıyor," diyor. "Bu röportaj için arandığımda aramızda hâlâ bir şeyler olduğunu düşünüyordum ama şimdi olmadığını öğrenince yelkenlerimi suya indirdim. Anlıyor musun?"

"Jennings'i sikeyim."

Violet hiç ironi yapmadan, "Yaptım," diye yanıtlıyor. "Sorun da bu zaten."

"Seni seviyorum, sen benim makarnamsın." "Sen de benim peynirimsin. Ben de seni seviyorum."

DAISY

Artık öğle yemeği yiyen bir bayanım.

Şaka yapıyorum. Kyle'ın ev ofisini kendi ofisim olarak devraldım ve oradan çalışıyorum. Ama aynı zamanda öğle yemeği de yiyorum, çünkü kendiniz için çalışmak, programı sizin belirlediğiniz anlamına geliyor ve ayrıca bazen bu öğle yemekleri iş yemeği oluyor.

Bazen de yeni baldızınızla öğle yemeği. Bugünkü gibi. Kerrigan kaçtığımızı biliyor çünkü benim aksime Kyle korkak değil. Aileme de söyleyeceğim. Gelecek hafta Violet'in Londra'daki görüşmesinden sonra. Şu anda düğün bombasını patlatarak dikkatini dağıtamam.

Bu kabalık olur. Bu konuda hepimiz hemfikiriz, değil mi?

Kerrigan'ın henüz bilmediği şey ise teyze olacağı, bunu daha uzun süre saklayamayacağım çünkü karnım biraz şişti. Dar giysiler giymeyerek şişliği hâlâ gizleyebiliyorum ama orada. Çıplakken çok belli oluyor. Daha önce hiç hamile kalmadım, bu yüzden bunu ölçecek bir şeyim yok ama yemin ederim bir gecede oldu. Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren bir süre boyunca karnımda hamileliğime dair hiçbir belirti yoktu, ki sanırım bebek yaban mersini büyüklüğündeyken bu normal. Şimdi şeftali-limon-elma bölgesine doğru ilerlediğimiz için artık gizli kalmıyor.

Kyle bu işin içinde. Hem de çok.

Dün gece eve geldiğinde banyo aynasında yumru yansımanı inceliyordum, bu da hızla banyosunu ilk kez vaftiz ettiğimiz anın tekrarına dönüştü. Ben, çıplak ve

tezgahın üzerine eğilmişti. O, hala işten giyinik, sanki birbirimizi uzun zamandır görmemişiz gibi bana vuruyordu. Sonra birlikte duş aldık ve takıntılı bir şekilde ellerini yumrunun her yerinde gezdirdi. Göğüslerimdeki hassasiyet de kayboldu, sanırım resmen ikinci üç aylık döneme girdim.

Önümüzdeki hafta Philadelphia'daki yeni kadın doğum uzmanımla bir doktor randevum var. Çok kısa sürede çok fazla değişiklik oldu ama sanırım bu normal. Normal gibi. Hayat çoğu zaman böyle işler. Bir yıl boyunca Groundhog Days yaşayabilirsin ve sonra bam, her şey bir an da değişir.

Kapı çalıyor, ama ben cevap vermek için koşarken kilit dönüyor ve Kerrigan kafasını içeri sokuyor.

"Hiiii," diye sesleniyor, hala kapının arkasında yarı gizli bir şekilde.

"Ne yapıyorsun? İçeri gel." Kapıya ulaşıyorum ve o fuayeye adım atarken arkasından kapatıyorum. Zili neden çaldığından emin değilim, okulda olmadığı zamanlarda burada yaşıyor.

"İçeri girmenin güvenli olup olmadığını bilmiyordum," diye açıklıyor. "Yanlışlıkla ikinizi terapi yaparken görmek istemedim. Terapiyi karşılayamayacağımdan değil ama terapist sihirbaz değil ve iyileşme de garanti değil, neden riske atayım ki?"

"İş gününün ortasındayız. Kyle işte." Güldüm ama haklı olabilirdi. Her yerde yeni evlilerle sevişiyorduk ve açıkçası şu ana kadar onun burada yarı zamanlı olarak yaşadığını unutmuştum.

Kerrigan kelimeyi uzatarak, "Elbette," diye kabul eder, "ama sizin neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum. Öğlen yemeği için eve gelmiş olabilir. Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum." Kerrigan başını sallıyor, at kuyruğu neşeyle sallanıyor.

"Yeterince makul. Sanırım kapıyı açmadan önce zili çalmanın bir zararı olmaz."

"Önceden ararım," diyor Kerrigan ve beni mutfağa kadar takip ediyor.

Tubbs mutfağın karşısındaki kanepelerden birinde güneş ışığının altında uzanıyor. Geldiğimizde başını kaldırıp esniyor, sonra dramatik bir şekilde geriniyor ve yüksek bir sesle kanepeden atlıyor. ve Kerrigan'ın bacaklarının arasına girmek için yürüdü.

"Gitmeden önce Tubbs ile takılmak ister misin?" Kedinizi ziyaret ederken görgü kurallarının ne olduğundan emin olmadığım için soruyorum. "Kendi evini hiç almamanı ve onu da yanında götürmeni umuyorum çünkü şimdiden çok iyi dost olduk. Ben çalışırken benimle takılıyor ve şekerleme konusunda gerçekten yargılayıcı değil."

"Tubbs'ı neden yanıma alayım ki? O benim kedim değil." Yine mi bu? "O zaman bu kedi kime ait?"

"Kyle," diye yanıtıyor Kerrigan kolayca, sanki çok açıkmiş gibi. "Sana onun benim kedim olduğunu söylemeye çalıştı mı?"

"Söyledi."

"Hayır, onun kedisi." Kerrigan eğilip on yedi kiloluk Tubbs'ı kucağına alıyor ve onu kocaman, şişko bir bebek gibi kucaklıyor. "Kyle onu ofisinin yanındaki bir çöp konteynerinde bulmuş ve eve getirmiş. Cılızdı ve pireleri vardı ve Kyle o zamandan beri onun benim kedim olduğunu ima ediyor ama aslında değil. Kyle'ın kurtarma kompleksi gibi bir şeyi var."

"Cılız mıydı?" Neden bilmiyorum ama Tubbs'ın hep bu kadar iri olduğunu hayal etmişim.

"Çok sıska. Ve adı McGee. Şişmanlayınca Kyle ona Tubbs demeye başladı. Çünkü Kyle onu aşırı besliyor."

Kyle beni de aşırı besliyor. Acaba ben de bir kurtarma projesi miyim?

Dur bir dakika. Tubbs'ın ince olduğunu söyledi! "Yani Tubbs'ın şişman olduğunun farkında mı?"

Kerrigan bana garip garip bakıyor. "Bence herkes Tubbs'ın şişman olduğunu farkında. Üzgünüm McGee," diyor ve onu küçük burnundan öpüyor. Turuncunun içinden geçen beyaz bir çizgi var ve çok öpülesi.

Evden çıkıyoruz ve Kerrigan'la birlikte olmanın bu kadar kolay olması beni rahatlatıyor. Bu Kyle olmadan ilk gezintimiz ve hiç de garip değil. Aslında bu onun fikriydi, ki bu çok tatlı. Kyle'ın evinden sadece yarım blok ötedeki bir otelde ikindi çayı içmek istedi, biz de oraya gittik. Birkaç dakika sonra yemek odasını açık verandaya bağlayan büyük boy cam kapılardan ışık alan yemyeşil bir yemek odasında oturuyoruz.

"Peki Kyle başka ne tür kurtarma çalışmaları yaptı?" Önümüzde dumanı tüten çay bardaklarımız olduğunda soruyorum. Onun için Yasemin ve bir

Benim için kafeinsiz papatya çayı.

"Başlangıç olarak ben," diye cevaplıyor çayına bir parça şeker eklerken. Bir kaşıkla fincanın içinde döndürüyor, küp şekerin parçalanmasından memnun o l d u ğ u n d a bana bakıyor.

"Sen mi?" Buna şaşırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ailelerimiz öldüğünde benim için geri geldi. Kardeşim olduğu için garip görüldüğünü biliyorum ama benden çok daha büyük olduğu için birbirimizi çok az tanıyorduk. Ben doğduğumda o on altı yaşındaydı, ben iki yaşıma geldiğimde o üniversiteye gidiyordu. Ailemle birlikte onunla aynı evde yaşadığımıza dair bir anım bile yok."

"Oh, vay canına." Hiç böyle düşünmemiştim. Aralarında büyük bir yaş farkı olduğunu fark etmiştim ama bunun pratikte ne anlama geldiğini düşünmemiştim. "Sadece ikiniz varsınız," diye açıkladım, bir açıklama istemekten kaçınarak.

"Evet, ben bir oops bebeğiydim." Yine de bir tane öneriyor. "Ama sanırım ailelerimiz bu konuda mutluydu. Annem her zaman daha fazla bebek istediklerini ama Kyle'dan sonra doğurganlık sorunları yaşadığını ve onun onlar için son olacağını düşündüklerini söyledi. Sonra bam, onu büyütmeyi neredeyse bitirmişler ve ben geldim."

Sanırım bebekler ne zaman uygun olurlarsa o zaman ortaya çıkıyorlar.

Tıpkı benim taşıdığım gibi.

"Yani çok yakın değildik. Ben küçükken onu yılda belki birkaç kez görürdüm. Üniversitedeydi, sonra yüksek lisans yaptı, sonra İngiltere'de ve sanırım bir noktada Asya'da çalışıyordu. Yani o sadece ara sıra tatillerde ya da görüntülü sohbet yoluyla gördüğüm gizemli ağabeyimdi ve ben çocuktum, nereden olduğuna pek dikkat etmiyordum.

"Sonra ailemiz öldü ve o geri geldi. Her şey biraz bulanık, ama beni büyükanne ve büyükbabama bırakacak ya da yatılı okula gönderecek kadar uzun süre durabilir ve hayatına devam edebilirdi. Ama öyle yapmadı. Benimle birlikte eve geri taşındı ve orada kaldı. Sonunda bir daire satın aldı ve oraya taşındık, çünkü ev biraz büyüktü ve sadece ikimiz için üzücüydü. Yine de hala bizde. Neden hala bizde olduğundan bile emin değilim, sadece bazen oraya gidip onları hatırlamak istiyorum. Bay ve Bayan Lascola mülkte yaşıyor ve evi yönetiyorlar.

Evet..." Sanki o zamanı hatırlamak zormuş gibi sözünü kesiyor. Anlaşılır bir şekilde.

"Çok üzgünüm, çok zor olmalı. Aileni bu kadar genç yaşta kaybetmek."

"Evet." Kendini neşelenmeye zorlamadan önce kısa bir süre için alt dudağını ısıyor. "Ama Kyle hem bir kardeş hem de bonus bir baba gibi." Şimdi gülümsüyor ve bu sefer zoraki değil. "Aksi takdirde asla bu kadar yakın olamazdık, yani bu da var."

"Yani iyi bir bonus baba mı oldu?" Neden sorduğumdan emin değilim, öyle olduğu oldukça açık görünüyor. Kyle'ın başlangıçta düşündüğüm gibi biri olmadığı çok açık. Kyle ilk başta penis diyetine girdiğimde istediğimi iddia ettiğim türden bir adam olabilir.

"Öyle." Başını sallıyor. "Aşırı korumacı ama çoğunlukla adil. Ergenlik yılları zordu çünkü tüm arkadaşlarım ona aşıktı." Gözlerini deviriyor. "İğrenç, değil mi?"

On altı yaşında olduğumu ve arkadaşlarımdan birinin babasının Kyle'a benzediğini hayal ediyorum. "Çok iğrenç." Bu bir yalan olsa da başımı sallıyorum. On altı yaşımıdayken ben de ona deli gibi bakardım.

Masaya üç katlı bir tepsi içinde minik sandviçler ve çörekler konuyor. Yumurta salatasına benzeyen bir tanesinden kendime yardım ediyorum. Hiçbir zaman ikindi çayı seven biri olmadım ama cazibesini görebiliyorum.

"Bana Margo'dan bahset," diye rica ediyorum. Muhtemelen yapmamalıydım ama onu çok merak ediyorum. Kyle'ı bu kadar çok istiyorsa onunla nasıl birlikte olamadığını anlamıyorum. Zor biri bile değil. Bildiğim kadarıyla.

"Ah, Margo. Geçmişlerinin çoğu ben daha küçük bir çocukken başladı." Kerrigan ağzına bir parça çörek atmadan önce burnunu kırıstırıyor.

Tarih. Bu kelimedenden nefret ediyorum. Çok yüklü. Ama gelecekte daha iyi sanırım.

"Sonra Kyle Philly'ye döndüğünde tekrar bir araya geldiler," diye devam ediyor. "Kyle çok etrafındaydı, yardım ediyordu ama sanırım Margo'nun ilgiye çok ihtiyacı vardı."

"Nasıl yani?"

Kerrigan etrafımıza bakıyor ve sesini alçaltarak eğiliyor. Aslında yanımızda oturan kimse yok, bu yüzden biraz gereksiz görünüyor. "Margo'nun Kyle'ı aldattığı söyleniyor. Wyatt'la."

Oh.

"Sokakta mı?" Kaşlarımı kaldırıp soruyorum.

"Güzel. Ailenin arka bahçesinden gelen haberlere göre Margo, Kyle'ı aldatmış. Wyatt'la. Gerçi bu uzun zaman önceydi," diye ekliyor. "Lisedeki ilk yılımdaydı, o kadarını hatırlıyorum."

Sanki lise birinci sınıf yıllar önceymiş gibi söylüyor, oysa iki yıl önceydi. Duygular söz konusu olduğunda uzun bir zaman değil. Duygular, ergen bir çocuğun yatak odasındaki koku gibi kalıcıdır.

"Dürüst olmak gerekirse, bu kısmen benim hatam olabilir. Ben olmasaydım belki hâlâ birlikte olurlardı."

"Nasıl yani?" Kaşlarımı çatıyorum, Kyle ve Margo arasında yaşananların onun hatası olabileceğini düşünmesi beni şaşırtıyor.

"Bir genç kız yetiştirmiyor olsaydı Margo'ya ayıracak daha fazla zamanı olurdu, biliyorsun değil mi?"

Belki, ama bunu hayal bile edemiyorum. Margo Kyle'ı aldattıysa terk edilmeyi hak etmiştir.

Ama aynı zamanda ona aşık olmakla aptallık edip etmediğimi de merak ediyorum. Eğer onun tarafından bir onur duygusuyla birlikte olmaya zorlanmasaydık, birlikte olabilir miydik? Margo'yla ya da gerçekten birlikte olmak zorunda hissetmediği herhangi biriyle tekrar birlikte olabilir miydi? Kız kardeşine bakmak için hayatını altüst etti, elbette aynı şeyi bebeği için de yapardı.

Kerrigan sanki endişelendiğim şey buymuş gibi, "Eninde sonunda onu unutacaktır," diye ekliyor. Aslında endişelenmiyordum ama bunu da listeye ekleyeceğim.

"Onun için mi çalışıyor? Aynı ofiste mi?" İşte şimdi meraklı oldum. Dava et beni.

"Oh." Kerrigan alakasız bir şeymiş gibi omuz silkiyor. "Şey, evet. Ama pazarlamada, sanırım? Şirket ofisinde binlerce çalışan var. İş yerinde birbirleriyle hiçbir ilgileri yok. Hiçten de az."

Bu biraz yatıştırıcı. Kerrigan'ın haklı olduğu bir nokta var, bu kadar çok çalışan bir arada olunca muhtemelen birbirlerini hiç görmüyorlar bile.

"Ne iş yapıyorsunuz? Kyle seyahatle ilgili bir şey yaptığınızdan bahsetmişti?" "Sayılır. Son birkaç yıldır Sutton Travel için tur rehberliği yapıyordum, ama kısa süre önce o işten istifa ettim. Her ayın en az yarısı seyahat etmek zorunda kalıyordum ve artık... artık evli olduğum için pek pratik değil." *Artık hamile* olduğumu söylemiyorum.

"Sevdin mi?"

"Sevdim." Bir an için hüzünlendim, güzel zamanları hatırladım. Eninde sonunda o işten ayrılmak her zaman planlarım arasındaydı, bu yüzden bu konuda tamamen kederli değilim. "Ayrıca yıllardır bir seyahat blogu açıyorum ve bu kendi başına tam zamanlı bir iş haline geldi, bu yüzden artık sadece buna odaklanacağım."

"Eğlenceli! Seyahat etmeyi çok severim. Ailemle birlikte çok seyahat ederdim. Kyle ile o kadar değil ama Noel tatilinde hep bir yerlere gideriz. Genellikle kayak yapmaya..." Aniden durur, çilekli küçük bir tarttan bir ısırık almak üzeredir. "Tabii ki zorunda değiliz," diyor sanki işlerin biraz değiştiğini yeni fark etmiş gibi. "Belki kayak yapmaktan ya da kışın seyahat etmekten nefret ediyorsundur."

"Aslında hiç kayak yapmadım. Ama nefret etsem bile sen ve Kyle kayak yaparken kulübede bir fincan sıcak kakao yudumlayarak beklemekten mutluluk duyardım. Kulağa eğlenceli gelen her şeye açığım."

Tanrım, benim de bir üvey kızım var sayılır. Bu şimdiye kadar nasıl aklıma gelmedi? Kerrigan'ın hevesli ve endişeli yüzüne bakarken büyük bir sorumluluk hissediyorum. Acaba Kyle bunu tek başına üstlenirken nasıl hissediyordu? Artık on sekiz yaşında, yani bir yetişkin. O daha çocukken neler hissettiğini bir düşünsene? Ama o hala bir çocuk, gerçekten. Kendimi on sekiz yaşında düşünüyorum ve ailem olmasaydı nasıl hissedeceğimi hayal ediyorum.

Kaybolmuş hissederdim.

Bu Noel çok hamile olacağım. Şubat'ta doğuracağım, yani Aralık'ta Tubbs-McGee kadar olacağım. Benim için kesinlikle kayak yok, ama Aralık ayını yine de uçarak geçirebilirim sanırım. Alt dudağımı kemiriyorum ve Kerrigan'a hepimizin kayağa gidebileceğini ya da yeni gelenekler yapabileceğimizi söylerken bunu daha sonra araştırmak için aklıma bir not alıyorum. Biraz rahatlıyor ve bu yemeğin onun için kısmen bunun için olup olmadığını merak ediyorum. Beni anlamak, bu yeni aile dinamiğinde nerede durduğunu görmek.

Çilekli tartı bitirdiğinde "Philadelphia'dan seyahat hakkında nasıl blog yazacaksın?" diye soruyor.

Güzel soru. Planımın berbat olduğuna ve sonunda yalınayak ve hamile bir ev kadını olacağıma dair anlık bir tedirginlik yaşıyorum. Milyon dolarlık bir apartman dairesinde. Çok fena, değil mi?

Ama bu bloga çok emek verdim ve benim için çok şey ifade ediyor.

"Şey..." Planlarımı anlatırken parmaklarımı önümde birleştiriyorum. "Neyse ki Kuzeydoğu benim için çok büyük. Blogun odağını Kuzeydoğu aktivitelerine kaydırabilirim, örneğin kayak yapmak gibi. Ya da New York'ta bir Broadway gösterisi izlemek. Ya da Vermont'a hafta sonu gezileri. Philadelphia'ya birkaç saatlik mesafede sonsuz bir malzeme kaynağı var. Gelirim büyük bir kısmı da Instagram'daki sponsorlu paylaşımlardan geliyor ve bu kitleyi pek çok farklı yolla büyütebilirim. Bir yolunu bulacağım."

"Harika," diye yanıtlıyor Kerrigan. "İstersen yardım edebilirim. Ben okulda olmadıgımda ve Kyle meşgul olduğunda ya da her neyse."

"Çok sevinirim."

"Kyle'ın seni bulmasına çok sevindim. Sanırım seni asla bulamayacağından endişeleniyordu ve şimdi buradasın."

"İşte buradayım," diye kabul ediyorum. Çok romantik biri. Onun yaşındayken bikkındım ve aptal gibi davranıyordum. Üniversite partilerinde çok fazla içiyor, zamanıma değmeyen erkeklerle takılıyordum. Kendimi, Violet'e her zaman yaptığım gibi, ona yaramazlık yapmanın tüm yollarını öğretmek yerine, onun içindeki bu tatlılığı beslemek isterken buluyorum.

Gözlerimin önünde bir anneye mi dönüşüyorum yoksa sadece büyüyor muyum bilmiyorum. Ya da her ikisi de.

DAISY

Kocamın ofisini gözetleyeceğim. Bunu planlamamıştım, pek sayılmaz. Önceden planlanmış bir gözetleme değildi, sadece kendimi onun ofisinin karşısında buldum.

Hayır,
gerçekten.
Gerçekten

Kendi işime bakıyordum, 18. caddede yürüyordum, elimde fotoğraf makinesi, ilgimi çeken her şeyin fotoğrafını çekmeye niyetliydim. Love Park'a gitmeyi, Instagram için fotoğraf çekerek birkaç saat geçirmeyi ve yakındaki kafeleri araştırmayı planlıyordum. Ancak döneceğim kavşağa geldiğimde kafamı kaldırdım ve Kyle'ın ofisinin tam karşımda olduğunu fark ettim. Yolumun dışında sayılmazdı. Bir çeşit tesadüf gibi görünüyordu, değil mi? Ayaklarım öyle düşündü çünkü dönüşümü yapmadım. Bunun yerine caddenin karşısına geçtim ve kendimi girişinde büyük harflerle KINGSTON, altında da onun yarısı büyüklüğünde harflerle INCORPORATED yazan bir gökdelenin önünde buldum. Sanırım geceleri arkadan aydınlatılıyorlar ve muhtemelen düşecek olsalar bir TIR'ı ezecek kadar ağırlar.

Düşecek gibi göründüklerinden değil. Güvenli ve kalıcı görünüyorlar. Yazı tipi ince, şık büyük harflerle güvenilir ve güvenilir diye bağlıyor.

Bir yazı tipinin tüm bunları yapabileceğini biliyor muydunuz? Blogum için doğru yazı tipini seçmek ç o k zamanımı aldı. "Seyahat tavsiyelerini benden alın, eğlenceliyim ama ciddiym" yazan bir tane. Yanlış yazı tipi ve

İnsanlar, ekonomik bir kız hafta sonu veya Vermont'ta çiftlerin saklanabileceği bir yer için öneriler yerine bahar tatili fırsatları hakkında bir şeyler okumayı bekler. Yanlış yazı karakteri ve markanız boka s a r a r .

Girişi iki otomatik kapı seti çevreliyor ve bana en yakın olandan tuvalet kağıdı ve bir kutu La Croix almak için KINGS'e girerken yaptığım gibi kolaylıkla geçiyorum.

Kısa bir süre sonra bir süpermarkete girmediğimi ve Kyle'ı on ikinci koridorda bulamayacağımı fark ediyorum.

Aptal, adımlarım yavaşlayıp dururken kendimi azarlıyorum.

Arkamı dönüp gidecektim ama lobi beklediğinizden daha küçük. İleride bir resepsiyon masası ve arkasında üç çalışan var. Biri birini içeri alıyor, diğer ikisi de beklentiyle bana bakıyor.

Bu yoldan daha önce geçtiğimi hissediyorum. Resepsiyonist masasına doğru kısaca gülümsüyorum, sonra yoldan çekiliyorum ve cep telefonumu çıkarıyorum.

Lobideyim. Meşgul müsünüz?

Harika, Daisy, tek kelimeyle harika. Tabii ki meşgul. Çalışıyor. Çalışıyor. Parmaklarım ona unutmamasını söylemek için tuş takımının üzerinde geziniyor ama o çoktan yazmaya başladı. Metin baloncuğunu izliyorum.

Koca McBaby-Daddy: Toplantıda.

Birisi seni almaya geliyor. Sakın gitme.

Daisy: Tamam.

Telefonumu cebime koyuyorum ve duvardaki bir grup eski fotoğrafı titizlikle incelerken birkaç dakika boyunca parmaklarımı oynatıyorum.

Şirket tarihi türünden fotoğraflar. Willow Grove'da 1965 yılında açılan ilk mağazanın siyah-beyaz eski bir fotoğrafı var. İki yıl önce Boise, Idaho'da açılan beş bininci mağazanın bir başka fotoğrafı. Kyle bu fotoğrafta, yanında büyükbabasıyla birlikte mağazanın önünde duruyor. Acaba bu bebeğin bir gün aile şirketine çalışmasını bekleyecek mi? Ya istemezlerse? Kerrigan geçen yaz burada staj yaptığından bahsetmişti. Acaba kuzeni de burada mı çalışıyor? Fahişe olduğumu ima eden. Wyatt. Ya bu bebek aslan terbiyecisi ya da doktor olmak isterse?

"Bayan Kingston?"

Dönüyorum ve ilk kez birinin bana Bayan Kingston diye hitap ettiğini fark ediyorum ve sanırım yanıt vermediğim için iki kez söylemek zorunda kaldılar. Oops. Benim yaşlarımda genç bir adam. Kendisini Kyle'ın asistanı James olarak tanıtıyor ve birkaç dakika içinde beni Kyle'ın ofisine götürüyor. Yaklaştığımızda kapı açıldı ve Kyle küçük bir grubu dışarı çıkardıktan sonra elini bana doğru uzatarak beni yanına çağırdı.

Kyle kapıyı arkamızdan kapatırken James ona, "Yirmi iki dakika içinde Clemens'ten gelen grupta bir toplantının var," diyor. Haha. Yirmi iki dakika. James'in bu kadar titiz olmasına bayılıyorum. Asansörde Kyle'ın çalışılacak bir pislik olup olmadığını söylemesini istediğimde, "Sakin ol, ben ispiyoncu değilim" diyene kadar bana hileli bir soruymuş gibi geniş gözlerle baktı. Sonra ikimiz de kahkahayı patlattık.

"Ne oldu? Her şey yolunda mı?" Kyle gözlerini üzerimde gezdiriyor, gerginlik mükemmel kaşlarını gölgeliyor.

"Evet, her şey yolunda. Sadece buralardaydım." Kahretsin, muhtemelen bebekte bir sorun olduğunu düşünerek o insanları aceleyle ofisinden çıkardı. "Özür dilerim, bölmek istememiştim. Öylece uğramamalıydım." Kendimi aptal gibi hissederek ofisine bir göz attım. Kafelerde çalışmaya ve herkesin iş gününün ortasında rahatsız edilebileceğini düşünmeye alışmıştım. Kyle yedi bininci KINGS mağazasını açmak gibi işlerle uğraşırken ben öylece uğrayamam. Eş bulma konusunda berbatım. "Gitmeliyim. Muhtemelen her mağazanın kedi kumu için ayırması gereken metrekare gibi önemli bir şeyi yarıda kestim." Elimi sallıyorum

Bir şekilde Kyle'ın kravatını parmak uçlarımla okşamamla sonuçlanan çok kötü seçimlerim için teslim ol.

Takım elbise ve kravatlara karşı gerçek bir ilgim var. Daha önce hiç sevmezdim ama sanırım bebek ilgi alanlarımı genetik olarak değiştiriyor ve artık sorumluluk ve güvenlik beni tahrik ediyor. Sanırım yuva kuruyorum. Bazı kadınların yeni bir bebeğin gelişini beklerken çılgınca temizlik yaptıklarını ve yemek hazırladıklarını duymuştum, ama bence benim yuva yapma versiyonum yeni yaşam seçimlerinden heyecan duymak. Kyle gibi.

"Hükümetin sunduğu vergi teşvikleriyle ilgili bir toplantıydı, ama aslında programın üzerinde ilerliyordu, bu yüzden endişelenmeyin."

*Hmm, vergi teşvikleri kulağa seksi geliyor, kravatımı okşarken kendi kendime düşünüyorum. Gördün mü? Vergilerin seksi bir tarafı yok. Hem de hiç. Mantıklı benliğimin derinliklerinde bir yerlerde bunu hala biliyorum, ama bunu bebek-yuva-hormonları benliğime açıklamaya çalışıyorum çünkü o kız bunun seksi olduğunu düşünüyor. Dün gece ben uyurken ondan *Forbes*'tan bir makaleyi yüksek sesle okumasını istedim. Ciddi olup olmadığını sorduğunda, bebek için olduğunu, böylece onun sesini tanıyacağını söyledim. Ama bu bir yalandı. Benim içindi. Hamilelik özlemim Kyle'ın sıkıcı şeyler hakkında konuşmasını dinlemek.*

"Doğru. Bir sonraki toplantınıza kadar sadece 21 dakikanız var." Tanrı aşkına, mırıldanmaya yaklaşmış olabilirim.

"Daisy, buraya beni baştan çıkarmaya mı geldin?" Kyle'ın sesi seksi ve alçak ve her yerime heyecan gönderiyor.

"Bekle." Gözlerim benimle dalga geçip geçmediğini anlamak için havaya kalkıyor. "Böyle bir seçenek var mı?"

Gülümsüyor ama sanki beni hayal kırıklığına uğratmak üzere olduğu için üzgünmüş gibi. Kyle'ın gerçekten güzel kirpikleri olduğundan bahsetmiş miydim? Çünkü öyle. Umarım bebek de o kirpiklerden alır.

"Olurdu ama kötü haberlerim var. Bu kapı kilitlenmiyor." Bunu beni kapıya doğru bastırıp öperken bile söylüyor. Dizlerimin bağı çözüldü. Dudaklarıma yumuşak öpücükler konduruyor, sonra kulağımın arkasındaki o noktadan boynuma doğru iniyor. Köprücük kemiğimde sıcak dudaklar ve boynumda nefesinin sıcaklığı.

"Sen neden bahsediyorsun?" Sızlanıyorum. "Nasıl olur da kilitli bir ofisin olmaz? Sen önemlisin. Önemli belgeleriniz, dosyalarınız ve kilitlenmesi gereken şeyler olmalı."

Neden bu konuyu açtı ki? Siktiğimin sataşması.

"Hmm, hayır. Pek sayılmaz. Her şey dijital ya da yasal." Dudaklarıma doğru ilerliyor ve elleri gömleğimin altından kalçalarımın doğru ilerliyor. Sıcak parmakları tenime değiyor ve bu hiç adil değil.

"Belki de tam burada, bu kapıya karşı yapabiliriz ve sonra biri içeri girmeye çalışırsa 'işgal edildi' ya da başka bir şey diye bağırıp kapıyı iterek kapatabilirsin?"

"Daisy," diyor, sanki bu saçma bir öneriymiş gibi sesinde hafif bir kahkaha var.

"Ne?" Parmaklarım kravatın altına dalmış, gömleğinin bir düğmesinin etrafında dönüyor, avuç içim karın kaslarına dayanmış.

"Kilit konusunda takılıyordum."

Oh, Tanrıya şükür. Umarım bu şu anlama geliyordur: "Soyun ve masama geç."

Aman Tanrım. Tamam. Sanırım bunun nereye gittiğini sevdim. Gözlerimi kırıştıyorum, yetişmeye çalışıyorum ama Kyle kirli modunda ve görünüşe göre çok uzun sürüyorum.

"Yirmi dakikamız kaldı Daisy. Sana masama gel dediğimde, masamda olmanı bekliyorum. Anladın mı?" Kapının kilidini çevirdi ve masasının arkasındaki sandalyeye oturmak için etrafımdan dolaştı. Önündeki yüzeyi okşuyor, yan taraftaki kapalı bir dizüstü bilgisayar ve birkaç serseri kalem dışında boş.

Kot pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını çekerken babetlerimi ayağıma geçiriyorum, sonra da kalçalarımın üzerinde kaydırmak için duruyorum. Birinin içeriyi görüp göremeyeceğini merak ederek neredeyse tavandan tabana pencerelere bakıyorum ama Kyle bana yansıtıcı olduklarını söylüyor, ben de ona güvenip pantolonumu tekmeleyerek kurtarıyorum. Gömleğim ve iç çamaşırlarım hızla peşimden geliyor, kapıdan sandalyesine kadar bir giysi izi.

Masanın kendi tarafında ona katılıyorum, onunla masa arasında kayıyorum ve çıplak kıcımlı yüzeye kaldırıyorum. Kyle sanki dağınık bir öğle yemeği yemeye hazırlanıyormuş gibi kravatını omzunun üzerinden atıyor ve oh, kahretsin, şimdi bunun nereye gittiğini anlıyorum. Hâlâ giyinik olduğu gerçeği beni uyarmalıydı ama kendi soyunmam, pencereler ve onun ofisinde ilk kez bulunmam yüzünden dikkatim dağılmıştı.

Yüzüm kızardı. Kızardığımı biliyorum. Ama dinle, floresan ışık ve gün ortasında oral seks şaka değil. Alt dudağımı ısıyorum. Kyle sırtıyor.

"Arkana yaslan, dirseklerini masaya koy." Sesi boğuk, mizah ya da alaydan eser yok, ben de söyleneni yapıyorum.

"Dünyanın en şanslı erkeği ben değil miyim?" diye mırıldanıyor Kyle, dili dışarı çıkıp dudağını ısırtıyor ve aman Tanrım, bana bir şeyler yapmayı düşündüğünü bildiğim halde dilini öyle ısırmasını izlemekten neredeyse boşalıyordum. Sandalyesini kaydırıyor, bacaklarımı yerden kaldırıyor ve ayaklarımı kolçaklarına yerleştiriyor. Sonra dizlerimi dışarı doğru itiyor, böylece mümkün olan en onursuz şekilde önünde yayılıyor.

Bacaklarımın arasından bana baktığında sırtıyordu.

İnliyorum, başım geriye eğik ve gözlerim tavanda, başparmaklarını kullanarak beni iyice açıyor ve dilini klitorisimde ileri geri hareket ettiriyor.

Oh. Benim. Kyle. Tepemdeki aydınlatmaya göz kırptıyorum ve klitorisimi dudaklarının arasında emerken nefes alıyorum. Kutsal evet. Dudakları ve diliyle benimle uğraşırken çenesinin bana doğru hareket ettiğini hissedebiliyorum ve bu çok, çok berbat ve kirli. Başımı sağa eğip caddenin karşısındaki çatıdan yansıyan güneşi izliyorum, sonra odağımı tekrar bacaklarımın arasındaki Kyle'a çeviriyorum.

İnekler ateşlidir. Bu, bir barın tuvaletinde ya da bir arabanın arka koltuğunda hissedilmekten çok daha ateşli. Çok daha yaramaz. Hoşuma gitti.

Diliyle ve dudaklarıyla hızlıca çalışıyor ve sonunda iki parmağı tam olarak bükülüyor. Evet, işte bu kadar. Oh, Tanrım, evet. Sessiz kalmak için elimden geleni yapıyorum, ayaklarım kolçaklardan düşüp masanın kenarından sallanırken ağızımdan bir dizi miyavlamadan başka bir şey çıkmıyor. Bu sırada Kyle ceketinin iç cebinden bir mendil çıkarıyor ve sakince ağızını siliyor.

Oh, lanet olsun.

Kocam pis bir sapık. Mendili olduğunu bile bilmiyordum. Kim hala yanında mendil taşır ki? Altmış yaşın altında kimse taşımaz, değil mi? Ama ben ilgileniyorum. Hem de çok. Tekrar katlıyor,

Cebine geri koyarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Yine de sol yanağındaki gamzenin tam olarak ortaya çıktığı kesin.

Hâlâ masasının kenarına tünemiş halde dik oturmama yardım ediyor ve beni öpüyor. Kapı çalınırken kemerini tutmaya çalışıyorum.

"Zamanım kalmadı." Kyle göz kırıyor. "Giyinmek isteyebilirsin."

Aman Tanrım. Masasının kenarına tırmanıyorum ve anne babası eve yeni gelmiş bir ergenden daha hızlı giyiniyorum. Külot, sütyen, kot, gömlek. Her şey üzerimde. Hiçbir şey ters değil. Nefes ver.

"Buraya gel." Kyle bana gülümsüyor, iki parmağıyla beni yanına çağırıyor. Masasına dönüyorum ve o ayağa kalkarken masaya yaslanıyorum. Parmaklarıyla saçlarımı düzeltiyor ve gömleğimin yakasını ayarlıyor. Sonra beni öpüyor ve sanırım onu seviyorum.

Ben bir aptalım. Daha çok erken. Aşık oldum. Onunla evliyim ve bebeğine hamileyim. Tabii ki *duygularım* var. Muhtemelen onun da duyguları vardır. Normal duygular, hoşlanma duygusu gibi. Kravatına bakıyorum. Hiç kırışmamış. *Sadece nefes al, Daisy.*

"Bu binada kreş var mı?" Kyle'ın dahili telefonu James'in Clemens grubunu yeniden planlaması gerekip gerekmediğini öğrenmek istemesiyle çalarken soruyorum. Kyle bir düğmeye dokunarak iki dakika içinde hazır olacağını söylüyor.

"Tabii ki," diye cevaplıyor işi bitince. "Neden?" Bunu kaşlarını çatarak soruyor, sanki ne demek istediğimi anlamamış gibi. Beni ofisinin kapısına kadar götürüyor, eli dirseğimde. Bu muhtemelen sinir bozucu olmalı ama bana sürekli dokunmasından hoşlanıyorum.

"Sadece gelecek için planlar yapıyorum, çünkü artık bir planlamacıyım. Seni ofiste ziyaret ettiğimde James dışında birinin bebeğe bakabileceğinden emin olmak istedim. James'in bunu yapamayacağından değil, sadece bunun çok açık olacağını düşündüm, sence de öyle değil mi?" Gülümsüyorum, geleceğe dair öngörülerimden çok memnunum. Sanırım Kyle'ın ofisinde öğle yemeği yemeye Plan O diyeceğim. Kendimi gerçekten toparladığımı hissediyorum.

"Bir dadımız olacak, bu yüzden bebeği evde onunla bırakmanızın muhtemel olduğunu düşünüyorum.

şipşak."

"Bekle. Dadı mı tutuyoruz?" Bebeği yardım almadan büyütebileceğim konusunda bana güvenmiyor mu? Ona bakmadan çantamı omzuma atıp kayışını ayarlıyorum.

"Bebeği kontrol edemeyeceğim bir sürü çalışanı olan bir kreşe bırakmaktansa, özel bir yatılı dadıyı tercih ederim, yani evet."

"Yatılı mı?" Bu da ne demek oluyor? Ve dadı neden bir kız? Belki de bir erkek dadı istiyordumdur.

"Hmm, şey, bizim birimiz gerçekten yeterince büyük değil. Dadıya binamızda ayrı bir daire tutacağım. Ya da banliyöde daha büyük bir yer tutabiliriz. Hangisini tercih edersen."

"Oh."

Ben 'oh' dediğimde bir eli kapı kolundaydı. Durdu ve arkasını döndü. "Oh' ne demek Daisy?"

"Bebeğe tek başıma bakmam konusunda bana güvenmiyor musun?" Tanrım. Ona Violet da gelmediği sürece kimsenin beni bebek bakıcılığı için işe almayacağını söylemedim bile.

"Bir bebeğe bakma konusunda endişeli misin?" Kaşlarını çatıyor, sanki tüm bu alışverişten kafası karışmış gibi.

"Hayır. Yani evet. Ama normal miktarda endişeliyim. Kendi bebeğime bakmak için bir yardımcıya ihtiyacım yok. Bebek gelmeden önce o kitabı okumayı bitireceğim, böylece ne yaptığımı bileceğim." Ayrıca kız kardeşim muhtemelen en az bir hafta ziyaret edecek ve ne yaptığını kesinlikle biliyor. O her zaman bilir.

"Ah," diyor ve kelime seçimi için ona yan gözle bakıyorum. "Daisy." Nefes veriyor ve kapıya bakıyor. "Senin yeteneksiz olduğunu ima etmiyordum. Çalışırken çocuk bakımına ihtiyacımız olacağını ima ediyordum. İkimizin de. Hepsi bu kadar. İstersen bu konuyu daha sonra konuşabiliriz."

Oh. Bu adil, hatta cömertçe. Ayrıca iş gününün ortasında orgazm olmuşken kariyerimden bahsetmesi de çok hoştu. Ama yine de içimde küçük bir şüphe var. Onu samimi olup olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyor muyum? Yoksa beni, bebeğini benim şüpheli çocuk yetiştirme becerilerimden korumak için evlenmek zorunda kaldığı serseri bir eş olarak mı görüyor?

KYLE

"Sanırım karıma aşık oluyorum." Bu sözleri yüksek sesle söyleyerek kendimi şaşırtıyorum. Kaldırımlara çarpan adımların ve büyük bir şehrin uyanışının gündelik seslerinin eşlik ettiği göreceli sessizlikte asılı kalıyorlar.

Luke ve ben Schuylkill Nehri boyunca sabah erken saatlerde yaptığımız yarı düzenli koşularımızdan birindeyiz. Eşi ve çocuklarıyla birlikte benimkinin yanındaki binada oturuyor. Genellikle haftada birkaç sabah ya açık havada koşarak ya da onun binasındaki veya benimkiindeki spor salonunda birlikte egzersiz yapmayı sıkıştırmayı başarıyoruz.

"Kulağa karmaşık geliyor," diye mırıldanıyor Luke sonunda, alaycı bir ses tonuyla. Bana yan gözle bakmasını da kaçırmıyorum.

"Kapa çeneni. Karmaşık zaten."

"Eşler her zaman öyledir."

"Aramızdaki şey çok kolay. Bu kadar kolay olamaz, değil mi?"

"Kyle, onunla tanıştığın anda onun için deli oluyordun. Bunu bana kendin söyledin."

"Biliyorum. Öyleydim. Öyleyim."

"Bu ne sıklıkla olur? Herhangi biri için? İster bir randevuda, ister bir iş arkadaşında ya da çöplükte bulduğunuz bir kedide olsun, birbirinize uyduğunuz biriyle tanışmanız? O kadar sık olmaz, çünkü nadirdir. Sanki ilişkiye bir sayı turuyla başlamışsınız gibi. Tadını çıkarın."

"Pek de iyi bir başlangıç sayılmazdı. Onu hamile bıraktım ve numarasını almadan ayrıldım."

"Öyle yaptın." Luke'un sanki benim hayatım onun için bir eğlence kaynağıymış gibi gülümsediğini görmek için ona bakıyorum.

"Oh, siktir git. Kısa bir süre önce bir kızı hamile bıraktığını hatırlıyor gibiyim."

"Senin hakkında konuştuğumuzu sanıyordum?" Yolumuzun kesişeceği bir bisikletliye yol vermek için ikimiz de sağa doğru hareket ediyoruz.

"Evet, evet."

"Dinle, kolay olanın tadını çıkar. Çünkü önünde zor yıllar var. Çocuklar her şeyi değiştirir. Hamilelik hormonlarıyla beslenen seks delisi bir balayı döneminin ortasındasın. Her şey kolay olmalı."

"Hiçbir şey o kadar değişemez," diye gözlemliyorum. Şimdi Luke'a yan gözle bakma sırası bende. "Sen ve Sophie her on iki ila on sekiz ayda bir çocuk sahibi oluyorsunuz, Tanrı aşkına. Erkek çocuk falan mı deniyorsunuz?"

"Hayır. Eğer bir erkek çocuk isteseydik, laboratuvarıma bir örnek gönderir, tüm Y kromozomlarını ayırmak için bir akış sitometrisi yapmalarını sağlar ve sonra Sophie'nin intraservikal inseminasyon için ofisime uğramasını sağlardım. Çok kolay."

"Kendini duyabiliyorsun, değil mi?"

"Erkek çocuk istiyorsak bir bardağın içine boşalabileceğimi ve sonra da karımı hindi gibi kızartabileceğimi söylememi mi tercih ederdin?"

"Haklısın."

"Eğer olursa bir erkek çocuk iyi olur. Ya da yarım düzine kızımız olabilir. Umurumda değil."

"Aman Tanrım. Altı tane mi istiyorsun? Daha iki ay önce üçüncüyü yaptınız."

"Ben açgözlüyüm." Omuz silkiyor. "Sophie bana siktir olup gitmemi ve vazektomi yaptırmamı söylemeden önce alabildiğim kadar alacağım."

Sessizce koşuyoruz. Her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolmuş, koşunun tadını çıkarırken, yaklaşık yarım mil kadar.

"Sana bir şey sormama izin ver. Profesyonel olarak," diye ekledim, sonra keşke sözümü geri alabilseydim dedim. Kahretsin, beni çok fena azarlayacak.

"Elbette."

"Hamilelikte cinsel dürtü. Bu gerçek bir şey mi? Çünkü Daisy-" diye kestirip atıyorum. "Siktir, boş ver."

Luke sanki bu normal bir konuşmaymış gibi, "Oh, bu gerçek," diye cevap veriyor. Belki onun için öyledir ama bir doktor randevusu sırasında bu konuyu açıp da karısı hâlâ onunla konuşurken çıkan birini hayal bile edemiyorum. "Artan kan akışı. Progesteron ve östrojen üretimi arttı. Tamamen normal. Sadece ayak uydurmaya çalışın."

Şaka yapmıyorum. Daisy'nin dün gece beni seks için uyandırdığına eminim. Tubbs'ın kıl yumağı yutmasından endişelendiğini iddia etti ama Tubbs şezlongda mışıl mışıl uyuyordu, o yüzden bunu uydurduğuna eminim. Acaba bebek yüzünden cinselliğe bu kadar muhtaç olmasaydı benden bu kadar hoşlanır mıydı? Ve evet, bunu asla yüksek sesle söylememek için hemen zihnime bir not alıyorum ki beni çözmeye çalışmasın. Haklı olarak.

Luke, "Her hamileliğin farklı olduğunu ve bir sonrakinde aynı ilgi alanlarına sahip olabileceğini veya olmayabileceğini aklınızda bulundurun," diye ekliyor. "Sadece onu takip edin."

Bir sonraki mi? Hay sikeyim. Bundan sonra aramızda ne olacak bilmiyorum. Bunların hepsi çok yeni. Beklenmedik. Ve neredeyse onu hızlı bir düğüne zorluyordum. Şu anda kuluçkada olana bir kardeş yaratamadan çok önce tüm bunlar yüzüme patlayabilir.

"Beni mağara adamı gibi hissettiriyor. Bu hamilelik. Şu lanet şişlik. Sanki tohumumu ektiğim için kendimle gurur duyuyormuşum gibi. Ve ona karşı çok sahiplenici hissediyorum. Bu berbat bir şey, değil mi? Terapiye gitmeliyim. Bana bir tavsiye verebilir misin?"

Luke hiç vakit kaybetmeden "Tamamen normal," diye beni temin ediyor. "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

Bunun üzerinde yarım mil daha düşünüyorum. Rastgele hamile kadınları cinsel olarak çekici bulduğumdan değil. Sadece Daisy. Işıl ışıl parlıyor. İnanılmaz kokuyor ve içinde büyüyen bebeğimiz yüzünden vücudunun değişimini izlemek beni cehennem gibi sertleştirmiyorsa lanet olsun. O çok güzel ve bunu mahvedersem kendimi asla affetmeyeceğim.

"Bazen bana güvendiğinden emin olamıyorum," diye itiraf ediyorum. Adilden de öte olsa bu beni rahatsız ediyor.

"Neden güvensin ki?"

"Teşekkürler. Minnettarım."

"Kyle, o kaç yaşında? Yirmi altı mı? Bu da seninle tanışmadan önce on yıl boyunca onu hayal kırıklığına uğratan erkeklerle karşılaştığı anlamına geliyor. Sonra sen onu hamile bıraktın, takip ettin, Philly'ye sürükledin ve onunla evlendin."

"Tam olarak öyle değildi," diye araya giriyorum.

"Demek istediğimi anladın. Eğer Beyaz Atlı Prens'le tanışmış olsaydı, sen ortaya çıktığında müsait olmazdı. Hayal kırıklığı konusunda çok tecrübesi var ve sana güvenini borçlu değil, bunu kazanmalısın."

"Biliyorum. Evlilik sözleşmesinde aşk yoktu, biliyor musun? Benimle sadece bebek için birlikte olmasından endişeleniyorum."

"Seninle sadece bebek için birlikte."

"Teşekkürler."

"Seninle paran için birlikte olmasından daha iyi bir sebep."

"Bu sabah sana vurmaya devam ediyor." Nehir boyunca normal rotamızı tamamladık ve şimdi Spruce'da daha yavaş bir tempoda koşarak Rittenhouse'a doğru geri dönüyoruz.

"Biraz sıra dışı şeyler yapıyorsun ama onun için deli oluyorsun. Ve sizi birlikte gördüm, seninle olma fikrinden hoşlanmıyor gibi görünmüyor." Ona bir bakış attım ve o da güldü. "Eğer uğraşırsan gerisi çorap sökücü gibi gelir."

Önce yüzüme patlamazsa tabii. "Ona her şeyi anlattın mı?"

"Hayır," diye tersliyorum, ona doğru bir bakış atarak. 21'deki trafik ışıklarında durmuştuk, ben de ona döndüm. "Karmaşık olduğunu biliyorsun. Ve bunun ona karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok."

"Bunu biliyorum. Ama evli bir adam olarak söylüyorum, o bu şekilde düşünmeyebilir. Sadece konuş onunla."

"Konuşacağım." Işık yeşile döndü ve tekrar harekete geçtik, 21. Caddeyi geçip kendi evlerimize doğru ilerliyoruz.

"Çok fazla bekleme. Başkası söylemeden önce ona söyle, Kyle."

"Söyleyeceğim." Ünlü son sözler.

DAISY

Kyle ile evlilik hayatına alıştım sayılır. Yani tamam, bir hafta oldu. Ama iyi bir hafta. İşler iyi gidiyor.

Ve işler daha da iyiye gitmek üzere, çünkü Violet'ten bir telefon aldım ve eminim bana Londra'daki iş görüşmesinde başarılı olduğunu söyleyecek, bu da sonunda ona yalan söylemeyi bırakabileceğim anlamına geliyor. Aslında yalan söylemedim, değil mi? Sadece birçok bilgiyi atladım. Bununla devam edelim. Ayrıca onu düğünüme davet etmedim. Ama bu bir kaçmaktı, biri beni gelmiş geçmiş en kötü kız kardeş olarak aday göstermeden önce hepimiz bunu aklımızda tutalım. Nefes veriyorum ve çağrıya cevap veriyorum.

"Violet! Nasıl geçti? İş aldın mı? Londra'ya mı taşınyorsun? Bana her şeyi anlat!" Ben böyle merhaba derim. İkiz olduğunuzda bazen formaliteleri atlarsınız.

"Daisy!" Violet telefona doğru gülüyor ve ben onun sesini şimdiden duyabiliyorum. Mutlu, onu çok uzun zamandır duymadığım kadar mutlu.

"İş aldın!" O kadar heyecanlıyım ki Tubbs-McGee ile paylaştığım kanepede zıplıyorum. Bu hareket onu uyandırıyor ve esniyor, sonra patisiyle uzanıp başını kaşımamı istiyor.

"İstedim! Ama geri çevirdim."

"Violet, bu da ne?" Moral desteği için Tubbs-McGee'ye bakıyorum çünkü bu da ne? Tubbs-McGee küçümseyerek yavaşça göz kırpmıyor çünkü o benim tarafımda.

"Açıklayabilirim! Her şey yolunda. Hatta harika. Bekle, nereden başlayayım?" Onu çok net hayal edebiliyorum. Dizlerini zıplattığından eminim ya da

Bu hikâyeye nereden başlaması gerektiğine karar vermek için daireler çiziyordu.

Sonunda aceleyle, "Daisy, sana söylemem gereken önemli bir şey var," diyor ve sonunda kocaman bir nefes veriyor.

"Tamam. Anlat bakalım."

"Sanırım kovulacaksın."

"Neyden?" Cidden, neden bahsediyor ki? Tubbs-McGee'yi kulaklarının arkasından kaşıdım ve kanepede arkama yaslandım.

"Ne demek neyden? Sutton Travel'daki işinden!"

"Ah, şu." Tanrım, eskiden orada çalıştığımı çoktan unutmuşum. "Çoktan istifa ettim. Ayrıca, umurumda değil. Şimdi Londra'daki mükemmel bir işi neden reddettiğine odaklanabilir miyiz?"

"Daisy!"

"Ne?"

"İstifa ettim de ne demek? Harika bir işti. Madem bırakacaktın neden o turda seni taklit etmemi istedin?" Onu şimdi çok net bir şekilde hayal edebiliyorum. Muhtemelen gözlerini kısmış ve neyin peşinde olduğumu düşünürken alt dudağını ısırmış. Bu, aşına olduğum bir bakış.

"Violet, tüm bunların senin bir iş görüşmesi için Londra'ya uçmanla ve sonra da bunu geri çevirmenle ne ilgisi olduğuna odaklanabilir miyiz?"

"Bildiğin gibi, görüşme Sutton Travel ile yapılacaktı."

"Aman Tanrım, Violet. Ne yaptın sen? İyi olma ihtiyacın seni o kadar mı rahatsız etti ki görüşmenin ortasında ne yaptığımızı itiraf ettin? Kimsenin haberi yoktu! Mükemmel bir ikiz değiştirmeydi." Ugh. Bazen sabrımı zorluyor.

"Hayır, yapmadım" diye karşılık veriyor, sanki ispiyonlama fikri ona çok saldırgan geliyormuş gibi. Elimde çocukluğumuzdan aksini kanıtlayacak bir avuç örnek var. "Gezide tanıştığım adamın Sutton Travel'ın sahibi olan ana şirketin CEO'su olduğu ortaya çıktı."

Bir an için bunun kafama dank etmesine izin verdim. Aslında bu duyduğum en komik şeydi ama Violet'ın bunu duymaya hazır olduğundan emin değilim. Yani, cidden. İhtimaller nedir? Tek yumurta ikizimle yer değiştirdiğim bir seyahatte şirketin CEO'sunun *Undercover Boss*'a dönüşmesi mi? Gülmemeye çalışıyorum.

"Tamam. Yani şirket ofisinde iş görüşmesi yaparken onunla karşılaştınız?" Aman Tanrım, kendimi çok kötü hissediyorum. Onun mükemmel işini tamamen mahvettim. Bir dakika, işi aldığını ve geri çevirdiğini söyledi, değil mi?

"Hayır, görüşmemi yarıda kesti ve evlenme teklif etti. Nişanlandım!" diye bağıyor telefonda.

"Ben de nişanlandım!" İtiraf etmeliyim ki, bu iş benim için çok iyi gidiyor.

Vay be.

"Nişanlandın mı? Kiminle?"

"Ben evliyim!" Telefona ciyak ciyak bağıyorum çünkü bu noktada kırılabilirim.

"Bekle, ne?"

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter. Senin haberlerinden bahsediyoruz. Bana her şeyi anlat! İş görüşmene geldi ve evlenme mi teklif etti? Edemem. Baygınlık geçiriyorum." Beni görmemesine rağmen göğsümü sıkıyorum çünkü gerçekten de bu duyduğum en bayıltıcı şey ve ben bu hikâye için buradayım. "Yüzüğü var mıydı? Diz çöktü mü?"

"Aslında deforme olmuş bir ataçla evlenme teklif etti." İç çekiyor, hülyalı bir şekilde.

"Kes şunu."

"Bekle, bekle. dikkatimi dağıtma . Hadi geri yukarı buraya. Sen

Evli misin?"

"Evliyim."

Detayları anlatmamı beklerken uzun bir duraksama oldu. Doldurmadım.

"Bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

"Bir anda oldu, tamam mı? Tam da Jennings tarafından hayaletleştirilmenin ortasında, yani zamanlama berbattı. Bunu yüzüne vurmak istemedim."

"Evlilikler öylece olmaz Daisy. İki hafta önce kimseyle çıkmıyordun bile!"

"Çıkmıyordum sayılır." Pek sayılmaz ama o zamana kadar tanışmıştık ve beni hamile bırakmıştı.

"Kim? Tanıdığım biri mi?"

"Sana her şeyi anlatacağım. Ama önce sen. Bana Jennings'ten ve ataç yüzüğünden bahset!"

"Daisy," diye adımı söylüyor. "Hamile misin?"

"Pffft," diye mırıldandım telefonda. Direkt konuya girmenin yolu. "Bu çok kaba, Violet. Hamile misin?"

"Hayır!"

"Evet." Tubbs-McGee'nin tüylerini parmaklarımın arasında düzeltiyorum ve tepkiyi bekliyorum.

"Aman Tanrım, Daisy. Şu anda neler oluyor? Bir çeşit beden dışı deneyim mi yaşıyorum? Bu bir rüya mı? Zaman değişikliğinin beni bu kadar etkilediğini düşünmemiştim ama belki de halüsinasyon görüyordumdur."

"Dramatik olma. Halüsinasyon görmüyorsun. Evliyim ve hamileyim. Sürpriz!" Beni görmemesine rağmen parmaklarımla sürprizi ekliyorum.

"Daisy, ne yaptın sen?"

"Ne demek ne yaptım? Bana nişanlı olduğunu söyledin ve ben senin hayat tercihlerini sorgulamıyorum. Sheesh."

"Açıkla kendini. Sen bana her şeyi anlatana kadar nişanımla ilgili tek bir ayrıntı bile vermeyeceğim."

"Vay canına. Tam bir top atıcı, Vi." Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak duraklıyorum. "Adı Kyle. Birkaç ay önce, turlar arasında geçirdiğim bir hafta sonunda tanıştık. Ve... bazı şeyler oldu."

"Tek gecelik bir ilişkiden hamile mi kaldın?"

"Çok yargılayıcı konuşuyorsun, Violet."

"Özür dilerim. Ben sadece-" Devam etmeden önce bir an için sözünü kesti. "Bunu yapmak zorunda değilsin, tek söylediğim bu. Eğer yardıma ihtiyacın olursa, ben yanıdayım."

"Öyle olduğunu biliyorum ve bunun için seni seviyorum. Ama ben iyiyim. Ben... mutluyum.

Bunun benim ve bebek için doğru karar olduğunu düşünüyorum." "Onu seviyor musun?"

Sözleri karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Asıl soru bu, değil mi?

"İstiyorum," diye yavaşça cevap veriyorum. "Ama yapmalı mıyım emin değilim. Her şey çok yeni. Onu bu kadar çabuk sevmek pervasızca geliyor ama evet, onun için deli oluyorum."

"Tamam. O zaman önemli olan tek şey bu, değil mi? Ama ihtiyacın olursa her zaman yanında olduğumu biliyorsun. Hem de hiç. Ayrıca anlaşılan o ki

Jennings'in bir konak evi var, yani istediğin zaman gelebilir ve istediğin kadar kalabilirsin!"

"Mews evi de ne demek?"

Violet, sanki İngiliz konutlarına olan ilgisizliğim onun için anlaşılmaz bir şeymiş gibi nefes veriyor. "Arabalar icat edilmeden önce evlerin arkasına inşa edilen ve üzerinde yaşam alanları olan ahırlar. Kesinlikle gelmiş geçmiş en büyüleyici şeylerdir ve Jennings'te de bir tane var!" Neredeyse sevinçten çığlık atacaktı.

"Aman Tanrım. B planımın bebeğimle birlikte bir ahırda yaşamak olması gerektiğini mi söylüyorsun? Bu gerçekten saldırgan, Violet."

"Saçmalama. At garajının üstünde koca bir daire var. Ahır demek istedim. Yani garaj. Artık garaj deniyor çünkü Londra'da kimse at arabasını ulaşım aracı olarak kullanmıyor. Ne yazık."

"Gerçekten yazık," diye katılıyorum, alaycı bir şekilde.

"Yine de yeniden modellenmesi gerekiyor. Tüm evin ihtiyacı var ama ziyaret etmekten korkmayın! Harap falan değil. Sadece çok çok eski."

"İngiltere gibi."

"Biliyorum, değil mi?" diye onaylıyor, ama bunu nefes nefese, hülyalı bir sesle yapıyor çünkü eski binalar onu gerçekten etkiliyor. "Ama her neyse, iki yatak odalı bir daire var ve istediğin zaman gelebilirsin. Ne kadar istersen! Jennings'in umurunda bile olmaz. Ve yapabileceğin tüm blogları bir düşün!"

"Beni kovan adam misafirhanesinde kalmamı sorun etmeyecek mi?" Gülümsüyorum çünkü açıkçası tüm bunlar bana komik geliyor. Ayrıca bunun Violet'i biraz kızdıracağını da biliyorum.

"İstifa ettiğini söylemiştin!"

"Evet, evet. Ama ya istifa etmeseydim, Violet? O zaman beni kovacaktı. Kendi sevgili kız kardeşini."

"Bir otobüs dolusu turisti sahte bir tur rehberiyle geziye gönderdin," diyor sertçe. "Muhtemelen suç duyurusunda bulunmadığı için şanslıyız."

"Yeterince adil. Bana eski patronumun patronunun patronunun patronuyla olan nişanından bahset. Mutlu musun? Ve neden işi geri çevirdin?"

"Delicesine mutluyum. İşi geri çevirdim çünkü nişanlım için çalışmak istemiyorum, bu bana garip geliyor. Aslında, onun annesi benim bağlı olacağım departmanın başında, bu da bana ekstra bir tuhaflık katmanı ekleyebilirdi. Burada sadece kendi işimi bulmak istiyorum."

"Annesinin patronu mu?"

Violet gülüyor. "Sayılır, evet."

"Garip," diye şarkı söylüyorum.

"Muhtemelen. Bu bir aile şirketi, bu yüzden şirket ofisinde çalışan ve dünyanın dört bir yanına yayılmış bir dizi akraba var. Las Vegas'ta yeni bir kumarhanenin başında bir kuzeni var."

"Oh, hangisi? Ben de Vegas'ta kaçıyordum."

"Hardy har har. Bensiz evlendiğine hâlâ inanamıyorum." "Özür dilerim!" Ona söyledim ve öyleyim. Ama aynı zamanda, bu doğru seçimdi.

koşullar için. Benim için. Ayrıca, ben hiçbir zaman büyük bir düğün kızı olmadım. Biz çocukken Violet haftada en az bir kez Barbie'lerini evlendirirdi. Benimkiler tatile gider ve banyo lavabomuzda yeniden yaratılan egzotik yerlerde çıplak yüzerek çok zaman geçirirlerdi.

"Adı Windsor, ama henüz açılmadı."

"Ben gördüm! Önünden geçtik. Ne zaman açılacak? Neredeyse bitmiş görünüyordu."

"Yakında! Sanırım birkaç ay içinde. Büyük açılışa gideceğimizden eminim. Sen ve kocan bizimle orada buluşmalısınız!"

Kocam. Onun bu sözleri söylediğini duymak delilik. O büyük açılış gerçekleştiğinde çift olarak ne durumda olacağımızı merak ediyorum.

"Oh, bekle, ne kadar hamilesin? O kadar ilerlemiş olamazsın. Seni daha birkaç hafta önce gördüm."

"On dört haftalık. O yüzden büyük açılışı yedinci ayıma denk getirmeye çalışın ki ben de gelip ışıltılı bir hamile elbisesiyle paytak paytak yürüyebileyim."

"Talebimi ileticeğim."

"Lütfen yap." Violet mutlu olduğu için telefonda sırıtiyorum. "Seni seviyorum Violet. Sen benim patlamış mısırsın."

"Seni daha çok seviyorum. Sen de benim ekstra tereyağlı sosumsun."

Telefonu kapattık ve ben yüzümü Tubbs-McGee'nin tüyelerine gömdüm. Belki, sadece belki her şey yoluna girecek diye düşünüyorum. Herkes için.

DAISY

"Haftaya doktor randevum var." Kyle ile yatakta uzanıyorum. Tubbs-McGee, Tubbs-McGee'den başka kimsenin kullanmadığı şezlongun üzerinde, ki bu da bana onun gerçekten süslü bir kedi yatağı olup olmadığını merak ettiriyor. Yatakta kitap okuduğumuz ve onun için ışığı kapatmayı reddettiğimiz için çok kızgın. Bir sürü iç çekiş ve miyavlama yaptı ve dev tüylü patileriyle Kyle'ın iPad'ini elinden almaya çalıştı. Sonra istediği olmayınca somurtarak şezlonga geçti ve şimdi sanki her öğleden sonra gün ışığında sekiz saat kestirmeyi başaramıyormuş gibi bize ters ters bakıyor.

Kyle başını hafifçe bana doğru çevirerek dikkatini iPad'inden uzaklaştırıyor.

"Eğer gitmek istiyorsan," diye devam ediyorum. "İstemiyorsan da önemli değil. Gitmek zorunda değilsin. Kuzeninin tavsiye ettiği yeni kadın doğum uzmanıyla ilk randevum ve on altı haftalık randevuda ne olursa olsun, ki muhtemelen hiçbir şey olmaz. Eğer meşgulsen önemli değil. Az önce son randevudaydın. Boş ver."

Nefes alıyorum çünkü tüm bunları nefes almadan söyledim, çünkü belki de bu benim için itiraf etmek istediğimden daha büyük bir mesele. Belki bunu tek başıma yapmamak da benim için itiraf etmek istediğimden daha önemlidir.

"Ben gitmek istiyorum."

"Tamam." Dikkatimi tekrar kendi iPad'ime veriyorum.

"Eğer sakıncası yoksa."

"Benim için sakıncası yok."

"Bebek şimdiden parmağını emiyor olabilir," diyor Kyle bir süre sonra.

"Ne? Orada ne yaptığını nereden biliyorsun?" Bir elimi minik yumruğumun üzerine koyup ovuyorum. Nedenini bilmiyorum, bir cin değil ki çıkıp dilek dileyeyim ya da başparmağımı emip emmediğini teyit edeyim.

"Kitabı aldım."

Kyle'a göz kırpıyorum, iPad'ine ve tekrar yüzüne bakıyorum. "Ne kitabı?"

"*Bebek Beklerken Sizi Neler Bekler?* Bana kitap okumamı söylemiştin."

"Aman Tanrım."

"Ne? Sana aptalca sorular sormamak için araştırma yapıyorum."

"Evet, ama o kitap vücudumun başına gelen utanç verici şeylerle dolu."

Sırıttıyor. Sırıttıyor amına koyayım.

"Luke tavsiye etti. Oldukça kapsamlı olduğunu söyledi."

"Seksi kuzenin neden jinekolog olmak zorunda ki? Bu çok garip."

"O evli."

"Evet, tamam mı?" Bunun konuyla ne alakası var emin değilim ama olsun.

"Sadece söylüyorum."

"Seksi olduğunu söylediğim için mi?" Benimle dalga mı geçiyor? "Kıskandın mı? Sen de seksisin, bu bir yarışma değil. Ayrıca, ben hamileyim. Dışarıda erkek arıyor değilim."

Sırıttıma.

"Okuman gereken bir erkek versiyonu yok mu?"

"Bilmiyorum." iPad'i komodinin üzerine bırakıp bana doğru dönüyor ve elini karnımın üzerine koyuyor. "Senin edindiğin bilgilerin aynısını edinmek istedim."

"Muhtemelen benden öndesin, seni aşırı başarılı inek."

"Dokuzuncu bölümdeyim."

"Dokuz! Ugh. Ben hala yedideyim. Neden bütün bunları bilmek zorundasın ki? Tek yapman gereken beni hastaneye bırakmak ve hazır olduğumuzda seni arayacağım."

Yan dönüyor, bir eli hâlâ benim karnımın üzerinde, diğeri başını destekliyor. "Seni hastaneye bırakacağımı ve doğum bittiğinde geri geleceğimi mi sanıyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Ugh, bilmiyorum." Yastıklara uzandım. "Sadece benim terlemem, ıkmam ve homurdanmam arasında geçen sonsuz saatler olacak. Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum."

"Seni her zaman terlerken, ıknırken ve homurdanırken görmeme izin veriyorsun." Bunu söylerken gülümsüyor, gözleri kararıyor ve karnımdaki eli biraz daha aşağı kayıyor.

"Aman Tanrım." Bunu az önce söylemedi. Ellerimle gözlerimi kapatıyorum.

"Daisy, sen oğlumu ya da kızımı doğururken benim bekleme odasında 1950'lerde *I Love Lucy'nin* bir bölümü gibi volta atmamı bekleyemezsin."

"Bu 1950'lerin görücü usulü evliliğini öneren sendin. Ya da her ne yapıyorsak," diye ekliyorum, çünkü o sessiz.

"Evet," diyor sonunda, ama yatarken giydiğim dev tişörtün (onun) altına uzanıyor ve külotumu kalçalarımın altına kaydırıyor, bu yüzden sanırım konuşmamız bitti, ki bu iyi çünkü aman Tanrım, külotumu diliyle değiştirdi. Kalçalarımın arasına uzanmış, şiş karnımın üzerinden bana bakıyor ve başparmaklarıyla beni ayırıp dudaklarının arasında klitorisimi emerken doğrudan göz teması kuruyor. Yüce Tanrım.

"1950'lerde başka ne popülerdi biliyor musun Daisy?"

Açık hava sineması mı? Hula çemberleri? Cunnilingus? Tanrım, az önce dizimi büktü ve bacaklarımı daha da açtı. "Ne?" diye sordum. Kelimeyi zar zor çıkararak soruyorum.

"İkiz yataklar," diyor lezzetli bir sırıtışla.

"Berbat bir fikir," diye ekliyorum. "Bahse girerim o zavallı kadınların kadınlık organlarına hiç spontane bir dil değmemiştir."

"Hmm, muhtemelen hayır. Gömleğini çıkar." "Neden hep çıplak olan ben oluyorum?"

"Çünkü sana bakmayı seviyorum. Şimdi sus ve çalışmama izin ver." "İş ahlakına hayranım. Ben de bundan bahsetmek istiyordum."

"Hmm-hmm," diye mırıldanıyor. Ama dudaklarıyla başka bir şeyle meşgul olduğu için boğuk bir ses. Kyle'la ilgili olan şey, bunu yaparken gerçekten rahat olması. Gerçekten... gerçekten... rahat. Bir parmağını eklediğinde nefesim kesiliyor ve ellerimle çarşafı kavırıyorum. Beni parmağıyla çeviriyor, çeviriyor, çeviriyor. Alay ediyor. Eziyet ediyor. Oynuyor.

Diğer eli karnıma doğru kayıyor. Yavaşça, sanki acelesi yokmuş ve beni memnun etmek onun lanet işiymiş gibi dokunuyor. Parmakları göğsüme ulaşıp sıkana kadar tenimde geziniyor. Titriyorum, çok iyi hissettiriyor. Almaktan başka bir şey yapmadığım halde göğsüm kabarıyor. Deneyimliyorum. Zevk alıyorum.

Elleri sürekli hareket halinde. Uzanabildiği her yeri yumuşatıyor, okşuyor, alay ediyor. Ağzı da sürekli hareket halinde. Yalama, emme, ben uçurumun kenarına gelene kadar ısırma. Ben oraya gelene kadar durmayacağını biliyorum, orgazm olana kadar bacaklarımın arasında kamp kuracak ve dürüst olmak gerekirse bu konuda endişelenmemek çok özgürleştirici. Sıkılmadan ya da çenesi ağrımaya başlamadan önce orgazm olmak için baskı hissetmemek. Bu yüzden rahatlıyorum ve oluşumun tadını çıkarıyorum. Islak ve kayganım ve Kyle yüksek sesle hevesli ve ne kadar istekli olduğunu bilsem bile, ne kadar ıslak olduğumu duyabildiğimde biraz kızarıyorum.

Ve sonra oradaydım... tam orada. "Oh, Tanrım." Sırtım kamburlaşıyor ve onu boğmaktan korkuyorum ama titriyorum ve bu çok fazla ve kıpırdanmak istiyorum ama Kyle kalçamı koluna doluyor, böylece hareketsiz kalıyorum ve beni sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren bir yükselişe zorluyor ve aman Tanrım. "Kyle," diye nefes verirken onun adını soluyorum. "KyleKyleKyle." *Seni seviyorum*, diye düşünüyorum kendi kendime. "Bunu sevdim," diye yüksek sesle söylüyorum. "Hem de çok." Orgazmım gözümü kör etmişti, şimdi bir şey söylemenin zamanı değil, değil mi? Dudakları hâlâ benimle ıslakken ve yanıma uzanmak için yatağa tırmanırken olmaz. İyi bir oral seks bir kadının tüm mantıklı düşüncelerini kaybetmesine neden olabilir, ta ki geri alamayacağı şeyleri ağzından kaçıran kadar.

Ama hayatım boyunca hiç kimse bana bunu yaparken Kyle'la olduğum kadar rahat olmamıştım. Daha önce hiç hoşlanmadığımı söylemiyorum, saçmalamayalım. Ama aramızdaki dinamikte farklı olan bir şey var. Daha kolay. Daha iyi.

Berbat durumdayım. Kocama aşığım.

"Benimle çıplak ol." Yatarken giydiği yumuşak örgü pijama altlarını çekiştiriyorum, kollarım bu işi tek başıma yapacak kadar uzun olmasa da kalçalarının üzerinden geçirmeye çalışıyorum. Aletini serbest bırakacak kadar uzağa götürüyorum ve sonra ellerimi üzerine koymaya hevesli bir şekilde kavriyorum. Daha yeni boşaldığımı biliyorum ama şimdiden daha fazlasını istiyorum. Onun uzun ve sert aletini içimde hissetmek istiyorum. Bunun için acı çekiyorum, vücudum istekli ve arzulu. Boş ve muhtaç. Tanrım, bu hamilelik beni gerçekten küçük bir nemfoman haline getirdi. Bunun normal olduğunu bilecek kadar hamilelik kitaplarını okudum, biraz şanslı olsam da çünkü bulantılarla dolu sefil bir hamilelik de geçirebilirdim. Ama harika hissediyorum. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar azgın ama harika. "Ben de bakmayı seviyorum, biliyorsun."

Kyle gülüyor ve pantolonunu indiriyor, ben de bir elimi göğsünde gezdirirken diğer elimle sikini tekrar yumrukluyorum. Haftada birkaç kez ağırlık antrenmanıya dönüşümlü olarak koştuğunu biliyorum ve bu belli oluyor. Genelde o işe gittikten sonra spor salonuna giderim ama sırf gizlenmek için ona katılmaya başlayabilirim çünkü ben spor yaparken onu izlemek, tepemdeki televizyonda haberleri izlemekten çok daha iyi bir seçenek.

Ben onu yumruklarken o beni öpüyor. Dudaklarında hâlâ benim tadım var ve bu çok ilkel ve iğrenç ve ben buna bayılıyorum.

"Seni bulduğumda yeniden doğmuş bir bakire olmanı seviyorum," diyorum öpücüklerimin arasında.

"Ben tam olarak öyle demezdim." Öpüşürken gülümsüyor. "Ama seni azdırıyorsa ne mutlu bana."

"Ben açgözlüyüm. Seni kendim için istiyorum." Bunun gerçeğe çok yakın olup olmadığını merak ediyorum ama kendime engel olamıyorum. Bu doğru.

"Ben varım," diye cevap veriyor ve bir an için nefes almayı bırakıyorum. Sahi mi? Gerçekten sahip miyim?

Onu ağzıma almak niyetiyle yataktan aşağı kaymaya başlıyorum ama o beni durduruyor.

"İçine boşalmak istiyorum."

"Oh, güzel." Tekrar ayağa kalktım ve dudaklarından öptüm. "Aynı şeyi istiyoruz."

"Sür beni." Kalçama dokunuyor. "Böylece sana bakabilirim."

"Sapık."

"Sadece sana ayak uydurmaya çalışıyorum." Göz kırıyor ve bu resmileşiyor.

Yatakta göz kırpmak yeni favori şeyim.

Dudağımı ısıyorum ve ona yaslanarak oturuyorum. Sonra sikini avuçluyorum ve evet, o izlerken kendimi üzerine indiriyorum. Ve işte istediğim o his. Basınç, gerilme, dolgunluk.

"Çok güzelsin," diyor, gözleri kararıyor. İçimde kaya gibi sertleşmişti, bu yüzden beni çekici bulduğundan tam olarak şüphe etmiyorum, ama yine de bunu duymak güzel. Ama bundan da öte, görmek güzel. Çünkü aramızda olan diğer her şeyden emin olmasam bile yüzündeki arzu çok açık.

Kendimi onun üzerinde sallıyorum. Böyle derine oturmuş ve birleşmiş, inanılmaz hissettiriyor. Kimi kandırıyorum ki? Henüz inanılmaz hissettirmeyen bir pozisyon denemedik. Öne doğru eğiliyorum, böylece kalçalarımın her zıplayışında klitorisime sürtünebiliyorum. Kyle meme uçlarımdan birini dudaklarının arasında emiyor ve kıcımlı avuçluyor ve beş dakikadan kısa sürede boşalabilecek tek boynuzlu bir kadın olabileceğimi hissediyorum ama bekliyorum, çünkü beklemek daha da iyi. Sonra Kyle'ın parmağı aşağıya kayıyor ve içeri bastırmadan önce göt deliğimi parmaklıyor ve oh, kahretsin-

"Hayır, hayır, hayır," diye nefes alıyorum, başım göğsüne düşüyor ve vücudumun her yeri geriliyor.

Kyle duraklıyor. "Dur anlamında mı hayır, yoksa sikimin her yerine boşalacaksın anlamında mı hayır?"

"İkincisi," diye çıkmayı başarıyorum ve sonra ben ona binmeye devam ederken kötü parmağı daha derine bastırıyor, basınç artıyor ve artıyor ve muhtemelen bu kadar çabuk tekrar gelemem. Ama boşalıyorum, sikinin ve parmağının etrafında spazmlar halinde sıkılaşıyorum, nefesim düzensiz.

Kendime geldiğimde tekrar doğruluyorum, bencil bir orgazm istifçisine dönüşmeden önce beni öldürse bile sonunda onu boşaltmaya niyetliyim.

Başparmağını yalıyor, ben izlerken dili pedin üzerinde geziniyor, garip bir şekilde bu basit hareketten büyüleniyor. Sonra onu aramıza bırakıyor ve klitorisimi ovma için kullanıyor. Vay canına, bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim ve onu izlerken neredeyse yeminimi bozup boşalacaktım. Beni onunla manipüle etmeden önce başparmağını ıslatıyor.

daha kaygan olması. Bilmiyorum ama bana bir şeyler yapıyor. Şimdi içime girip çıkarken kendini izliyor, ben de kendimi sabitliyorum, destek için boştaki elini tutuyorum ve kendimi ona doğru kaydırıyorum, yukarı ve aşağı, her dışa doğru vuruşta kendimi onun etrafında sıkıyorum. Yaklaştığında kontrolü ele alıyor, belimi kavırıyor ve alttan içime girerken beni yukarı ve aşağı kaldırarak hızı kontrol ediyor. Sonra boşalıyor, içime boşalırken üç düzensiz itişte bitiriyor ve Tanrı yardımcım olsun, ben de tekrar boşalıyorum.

Tamamen doymuş bir şekilde göğsüne yığılıyorum. Kalbinin altımda attığını duyabiliyorum ve parmaklarımı göğsünde gezdirerek anın tadını çıkarıyorum. "Karnım Tubbs-McGee kadar olduğunda da bunu benimle yapmak isteyecek misin?" Tırnaklarımı hafifçe tenine geçiriyorum, fısıltı yumuşaklığında.

Kyle parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve ben mırıldanmak istiyorum, bu çok iyi hissettiriyor. "Seksin doğumu teşvik ettiğine inanıldığını okumuştum ve gerçek doğuma yardımcı olamayacağıma göre, seni oraya götürmek için üzerime düşeni yapmaktan mutluluk duyacağım."

"Çok fazla okuyorsun." Ona yan gözle bakıyorum ama yüzüm hâlâ göğsüne dayalı olduğu için göremiyorum.

"Mevcut çalışmalar sınırlı, ancak vücudunuz hazırsa rahim kasılmalarının doğumu başlatmaya yardımcı olabileceği düşünülüyor."

"Sen tuhaf birisin."

"Spermin, rahim ağzını inceltip genişletmeye ve **kasılmaları** hızlandırmaya yardımcı olan bir tür yağ asidi içerdiği düşünülüyor."

"Bunu uyduruyorsun." Şu anda gerçek mi? Ona bakabilmek için başımı kaldırıyorum. "Kuzeninle koşularınızda konuştuğunuz şey bu mu?" Yüzümdeki dehşeti gizleyemediğimden eminim.

"Hayır, sana söyledim, bazı makaleler okudum. İnternette bulduğum birkaç tıbbi çalışma," diye ekliyor sanki bu normalmiş gibi. "Dürüst olmak gerekirse, sonuçlar en iyi ihtimalle yetersizdi. Önemli olan zararlı olduğunun düşünülmemesi, yani neye ihtiyacın varsa. Senin için buradayım."

Bu sefer yan gözümü kaçırmıyor.

"Öncelikle, şimdiye kadar gördüğüm en büyük kedi boyutundayken beni becermek isteyip istemediğini sormadım, isteyip istemediğini sordum.

Arada büyük fark var."

"Tabii ki isterim," diye cevap veriyor, sanki kalın kafalı olan benmişim gibi.

"Her şeyden önce, ağzından çıkan bir sonraki kelime 'Bebeğim, asla Tubbs-McGee kadar şişman olamayacaksın' olmalıydı. Aslında, ileride referans olsun diye söylüyorum, eğer sana şişman görünüp görünmediğimi sorarsam, vereceğin tek uygun yanıt hayır demek ve bu soru karşısında o kadar şaşırmış görünmelisin ki geriye doğru zıplamalı ya da nefes nefese kalmalısın."

"Oh, hadi ama. Sana hiç bebeğim demedim. Ve o seni duyabiliyor." Tubbs-McGee'nin lambanın engellemesine ve cinsel buluşmamızın gürültüsüne rağmen sonunda uykuya dalmaya razı olduğu şezlongun yönünü işaret ediyor.

"Her şeyden önce, sen gerçekten bir ineksin." Kyle'ın üzerinden kalkıp yatağın kendi tarafıma geçmeden önce ona bir yastıkla vuruyorum. Orada hemen ters yöne bakacak şekilde uzandım. O isteyken iPad'ine bakıp başka neleri araştırmakla meşgul olduğunu görmek için aklıma bir not alıyorum ama kafamda 'araştırma' kelimesi büyük, kötü ve kaba bir kelime gibi beliriyor. Araştırma. Pislik. Ya ben bir ev büyüklüğündeyken sürekli seks yapmak istiyorsam ve o sadece beni yatıştırıyorsa? Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikri yok. Bekle, muhtemelen biliyordur. Çünkü araştırdı. Duvara dik dik bakıyorum ve kendimle mantık yürütmeye çalışıyorum çünkü hormonal olarak karamsar olduğumdan neredeyse eminim. Ama gerçekten, ya vajinamdan bir insan doğurduktan sonra beni itici bulursa? Ya benimle sadece Bay İyi Adam olduğu için evlendiyse ve başka türlü benimle asla evlenmezse? Ya Tubbs-McGee bebekten nefret ederse?

"Üç kez orgazm olduktan sonra yatağa kızgın girmen mümkün değil," diyor Kyle ışığa vururken, sesi eğleniyormuş gibi çıkıyor.

"Dene bakalım."

İç çekiyor. "Sorun değil. Ben de ruh hali değişimleri hakkında okumuştum-"

"Yemin ederim seni öldüreceğim." Gerçek dışı. Şimdi de orgazm heyecanımı mahvediyor.

DAISY

Tam bir hafta sonra Kyle'ın iPad'ine bakmayı hatırlıyorum. Tamam, kendi kendime hatırlamıyorum. Hatırlıyorum çünkü gelen mesajlarla vızıldıyor ve beni deli gibi rahatsız ediyor. Unuttuğum için hamilelik beynini suçluyorum. Hamilelik beyni gerçek bir şey, biliyorum çünkü araştırdım. Ayrıca kitapta da okumuştum.

Kyle'ın ev ofisinde Tubbs-McGee ile çalışırken bir uğultu duydum. Bu garip olurdu çünkü daha önce hiç duymamıştım ama Kyle dün gece bana iPad'inde bir şey gösteriyordu, o yüzden sesi açıp bırakmış olmalı.

Bu iyi bir şey, çünkü arama geçmişine göz atıp dijital kütüphanesini kontrol ederek hangi hamilelik kitaplarını satın aldığını görmek istediğimi hatırlattı. Tüm bu hamilelik bilgisi konusunda ondan bir adım önde olmam gerekiyor çünkü... aslında bir nedenim yok. Ben bir kızım ve bunları bilmem gerekir diyeceğim ama sanırım bu cinsiyet ayrımcılığı olur ve onun da bu konuda bilgili olmaması için hiçbir neden yok. Kyle bilgiyi seviyor, öğrendim. Yine de bebeği taşıyan benim, bu yüzden biraz üstünlük sağlamam adil olur.

Sırtarak komodinin üstündeki iPad'i alıyorum ve yatağın kenarına oturuyorum. Kapağı çevirip açıyorum ama iPad kilitli. Lanet olsun. Yine de iyi denemeydi. Belki kilidi açtıktan sonra dikkatini dağıtabilir ve sonra bir göz atabilirim. Yeni planımdan memnun, ses düğmesini kapalı konuma getiriyorum ve tam kapatıp komodinin üzerine geri atacakken kilit ekranında bir mesaj beliriyor, sessiz

Bu sefer. Duyduğum sesin nedeni buydu, gelen mesajlar. Telefonuna senkronize edilmiş olmalılar.

Mesaj Margo'dan.

Seni özledim.

Beynim neye baktığımı tam olarak anlayamadan kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Elimle işaret ediyorum ama kilit ekranında yanıp sönerken bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Telefonum bunu yapıyor, kilitliken bana mesajlar yanıp sönüyor, ancak cevap vermek veya metnin ilk birkaç satırından fazlasını görmek için kilidi açmanız gerekiyor.

Sonra bir tane daha çıkıyor.

Seninle vakit geçirmek çok güzeldi. Bir daha ne zaman yapabiliriz?

Tamam. Sakinleşelim ve onun ne kadar yalancı olduğunu hatırlayalım. Yalan söylüyor, yalan söylediğini biliyorum. Ve Kyle'ın cevap mesajlarını göremiyorum, eğer varsa. Onun onu özlemesi, onun da onu özlediği anlamına gelmez. Değil mi? Ama... neden ona böyle mesajlar gönderebileceğini düşünüyor ki? Uzun zamandır ayrıydılar. Bir aydır evliyiz. Neden şimdi ona böyle mesajlar gönderiyor?

Göndermeyi hiç bırakmadıysa tabii?

Ve "seninle vakit geçirmek" de ne demek oluyor?

Başka bir mesaj.

Saat kaçta?

Belki de bunları beni kızdırmak için gönderiyordur? Ama bunları gördüğümü de bilemez, değil mi? Tabii Kyle'ı iPad'inde mesajların görüldüğünü bilecek kadar iyi hatırlamıyorsa. Ve benim görme ihtimalime karşı bunları gönderecek kadar korkunç biri mi?

Hayır. Bu çok aptalca Daisy. Buna izin verme. Etme. Kaç tane pislikle çıktın? Çok fazla. Bunun tanıdık gelmesi için yeterli. Daha iyisini bilmeye yetecek kadar.

Tubbs-McGee beni yatak odasına kadar takip etti ve ayaklarımın dibinde miyavlıyor, küçük turuncu yüzünde endişe okunuyor. Fark ettim ki ruh hallerini anlamakta çok iyi. Benim aksime. Bu konuda berbatım çünkü gafil avlanmış hissediyorum.

Bir mesaj daha.

Mükemmel! XO!

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak ağızımdan derin bir nefes alıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Hiç mantıklı değil. Hiç mantıklı değil. Onun tarafında değilim. *Sakin ol. Bu doğru olamaz. Ağlama Daisy.*

Kendimi hasta hissediyorum. Mide bulantısı değil, ben buna iğrenç his diyorum. Bilirsiniz işte. Vücudunuz bir şeylerin yolunda gitmediğine dair ezici bir hisle dolup taşıduğında, endişeli ya da kaygılı olduğunuzda ve bunu tam olarak açıklayamadığınızda, o iğrenç katın omuzlarınızda ağır bir kış parkası gibi asılı olduğunu hissedersiniz.

Tubbs-McGee tekrar miyavlıyor ve baldırıma kafa atıyor, sonra da bacağımı pençeliyor. Kıçım yere değene kadar yataktan kayıyorum ve beni rahatlatmak için kucağıma sürünmesine izin veriyorum. Acaba Kyle'la ayrılırsak kedisini alabilir miyim? Muhtemelen göz gezdirdiğim o aptal ön sözleşmede bir yerlerde belirtilmiştir. Onunla evli kalmam için bana yılda üç milyon dolar teklif etmesine şaşmamalı. Onun saçmalıklarına katlanmamın bedelinin bu olduğunu düşünüyor olmalı.

Mesele şu ki, parayı o kadar da önemsemiyorum. Görünüşe göre berbat bir zenginim, çünkü gerçekten hiçbir şey istemiyorum. Kyle'ın aptal kredi kartını hiçbir şey için kullanmadım. Çoğunlukla prensiplerimden dolayı ama aynı zamanda hiçbir şeye ihtiyacım yok. Yani dürüst olmak gerekirse, parasını ve kamuoyundaki imajını siktir edip gidebilir.

Aşırı tepki mi veriyorum? *Yüzüğü hatırla, Daisy. Parmağında duran ve Margo'nun kendisinin olduğunu iddia ettiği yüzüğü. O koca bir yalandı, şimdi ne yapıyorsa o da öyle olabilir. Onun nasıl*

hissettiriyor. Bu hamileliğe ne kadar yatırım yaptığını unutma. Tubbs-McGee'yi kucağımdan indirip ayağa kalkıyorum. Kyle'a kendim mesaj atacağım. Ya da onu arayacağım. Ya da ne bileyim, belki de ofisine gidip bir ziyarette bulunurum. Yani gerçekten, ofisi sadece yedi blok ötede, bari uğrayayım. Üzerimdekilere bakıyorum -yoga pantolonu ve Kyle'ın sweatshirt'ü- ve hızlıca üzerimi değiştirmem gerektiğine karar veriyorum. Geçen hafta aldığım normalden bir beden büyük kot pantolonu giyiyorum çünkü bir beden büyüğü hamile pantolonundan daha iyi bir fikir gibi görünüyordu

-Sonra da kendi tişörtlerimden birini giyiyorum. Aynada kendimi incelerken henüz o kadar da belli etmediğime karar veriyorum. Örneğin, eğer görme probleminiz varsa hamile olduğumu kesinlikle anlamazsınız. Görme sorununuz yoksa öğle yemeğinde gerçekten büyük bir burrito yediğimi düşünebilirsiniz. Ki sanabilirim, çünkü neredeyse öğle yemeği vakti. Belki Kyle'ın bana katılacak vakti bile olur, beni bu yükselen histeriden kurtardıktan sonra.

Evet. Muhtemelen olacak olan bu.

Fotoğraf makinemi ve çantamı alıp dışarı çıktım. Sadece Instagram'ı için fotoğraf çeken ve yanlışlıkla kocasının ofisine giren bir kız.

DAISY

Yemin ederim, tamamen normal ve makul bir hızda yürüdüm. Yine de on dakikadan kısa bir sürede kendimi Kingston Enterprises'ın dışında buldum.

Tamam, evet, o yedi blok boyunca hamile kışımı acele ettirdim. 18^{inci} cadde ile JFK'nin köşesine geldiğimde durdum. Durmak derken, aklım başıma geldi ve geri döndüm demek istemiyorum. Lobiye girdiğimde nefes nefese kalmış bir deli gibi görünmemek için nefesimi tutmak için duruyorum.

Kendimi sakinleştirirken mümkün olduğunca dikkat çekmeden ve son yarım saatte olan her şeyi bir kez daha aklımdan geçiriyorum. Sonra onu gördüm. Kyle'ı. Çifte kapılar sallanıyor ve ön kapıdan çıkıp kaldırımında bekleyen bir şehir arabasına doğru ilerliyor. Sonra onu görüyorum. Margo'yu. Adam kapıyı açıp arabanın içine girerken ona bakıp gülümsüyor. O da onu takip ediyor ve kapı kapanıyor.

Oh.

Benim.

Lanet

olsun.

Tanrım.

18^{inci} cadde tek yönlü ve benim baktığım yönün tersine ilerliyor, bu yüzden Kyle'ın beni fark edecek kadar uzun süre kafasını kaldırması ihtimaline karşı dramatik bir şekilde yolumdan çekilmeme gerek yok. Fark edeceğinden değil.

Bu yüzden sokağın köşesinde durup arabanın öne doğru çekilmesini ve flaşörlerini yakıp köşeden sola dönmesini izliyorum.

Kyle'la aramız çok iyi. Bu hiç mantıklı değil. Beynimin mantıklı kısmı bunu biliyor, değil mi? Yoksa boktan davranışlara o kadar alışmışım ki, bir kolaylaştırıcı mı oldum? Onu temize çıkarmak için olayların onun versiyonunu duymak için çaresiz miyim? Ama bu kadarını hak ediyor, değil mi?

Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Daisy: Bugün öğle yemeği için müsait misin?

Saniyeler içinde cevap veriyor, mesaj balonu hemen beliriyor.

***Koca McBaby-Daddy: Olmaz. Toplantıdayım.
Evde misin? Orada kal, buradan çıkar çıkmaz o
tarafa gideceğim. Seni görmem lazım.***

Ekrana göz kırpıyorum. Belki yeterince uzun süre göz kırparsam yalanlar yığını bir anlam kazanır. Bir toplantıda değil. Eski kız arkadaşıyla bir şehir arabasının arkasında. Sabahı onu hâlâ ne kadar çok istediğini mesaj atarak geçirmiş.

Mesele şu ki, ben hiçbir zaman Kyle'ın seçimi olmadım. O Margo'yu seçti, en azından bir zamanlar. O aldatana kadar birlikteydiler. Sonra ben ortaya çıktım ve o da beni hamile bırakıp evlendi. Gerçekten birlikte olmak istediği kişi Margo iken, o sadece kaderin ona verdiği el ile mi yetiniyordu? Ya da ben olmayan herhangi biri?

İyi bir adam istediğimi söylediğimi biliyorum, zaten penis diyetinin amacı da buydu. Pislikleri sistemimden temizlemek ve sonsuza dek sürececek bir erkek bulmak için. Ama iyi bir adamı varsayılan olarak kazanmak istemedim. Beni seçen birini istiyordum. Bensiz yaşayamayacak birini. Benimle yetinen birini değil.

Bir peri masalı arıyordum, ama ne olmuş yani? Herkes öyle değil mi? Kimse yerleşmeyi hayal etmez.

Siktir et onu.

Kyle benim için bir çözüm değil. Ben ona aşığım ve eğer o da aynı şekilde hissetmiyorsa, bu benim için yeterli değil.

Gerçi benim isteklerim pekâlâ yersiz olabilir çünkü mesajların, yalanların ve ikisinin bir yerlere gitmesinin üzerine 'seni görmem gerek' demek Kyle'ın bana aşık olduğu anlamına gelmiyor.

Kyle'ın eski sevgilisini geri istediğini gösteriyor. Ya da başka bir şey. Belki de ne anlama geldiklerini bilmiyorum ama bu Kyle ve benim sonsuza dek mutlu olmamız anlamına gelmiyor.

Kyle'ın mesajına cevap vermedim. Bunun yerine dönüp eve doğru yürümeye başlıyorum, çok daha yavaş bir tempoda ve oraya yürüdüğümünden çok daha ağır bir kalple. Hormonal mi davranıyorum? Bu kadar önemli bir konuda kendimi sorgulamam çok saçma. Ve çok açık görünen bir şey. Nişanlısı kılığında hayatına girdiğimde belki biraz kötü bir başlangıç yaptık ama o zamandan beri her şey yolunda gidiyor. Sorunsuz olmaktan da öte, daha önce kimsenin benim için göstermediği bir çaba gösterdi.

Beni haftada en az bir kez randevulara götürür. En sevdiğim dondurmaların buzlukta olmasını sağlar. Doktor randevularında bana eşlik ediyor ve daha geçen gece, gecenin bir yarısı bacağımda çok kötü bir ağrı olduğunda baldırımı ovdu. Her zaman günümün nasıl geçtiğini soruyor ve bana asla işimin aptalca ya da onunkinden daha önemsiz olduğunu hissettirmiyor. Ki gerçekçi olmak gerekirse, öyle. Ben kendi işimi yapıyorum. O ise binlerce ve binlerce çalışanı istihdam ediyor. Bu, maaş çekleri için ona güvenen pek çok aile demek. Bu da yaptığım işle ilgilenmesini benim için daha da şaşırtıcı kılıyor.

Kız kardeşiyle olan ilişkisini seviyorum. Her ay büyükannesiyile kahvaltı için zaman ayırmasını ve kuzeniyle vakit geçirmesini de. İşini ve gelecek planlarını ciddiye almasını seviyorum.

Ama aynı zamanda bana yalan söyledi.

Kendim için üzüldüğüm bir granola barına ihtiyacım var. Ya da muhtemelen bir paket fıstık ezmesi. Hayır, Kyle'ın sakladığı tüm dondurma

yeterince kötü. Yanında derin düşünen fıstık ezmesi olan bir granola bar alacağım. Eve dönerken CVS'ye girebilmek için Chestnut'a saporum. Kyle'ın evi, aslında benim değil. Ugh. Bir tür hamilelik ruh hali salınımı mı yaşıyorum yoksa bu gerçekten oluyor mu? Granola bar seçeneklerini incelerken başparmağımı nişan yüzüğümün kayışına sürüyorum. Sonra iki paket fıstık ezmesi alıp kasaya götürüyorum. Önümde biri var, bu yüzden beklerken dergi kapaklarını okuyorum. Kardashian'lardan birinin yeni bir ürün serisi, en iyi giyinen sayısı ve birinin bebek milyarderi var.

Bekliyorum. Gözlerim tekrar *MoneyWeek*'in kapağına kayıyor çünkü bu Kyle'ın bir fotoğrafı.

Büyük bir başlıkta "Amerika'nın En Güçlü CEO'su" ve daha küçük bir başlıkta "Milyar Dolarlık Bebek" yazıyor.

Neye baktığımı bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor. Bir huzursuzluk damlası omurgamdan yukarı süzülüyor ve son bir saatin genel iğrenç hissine ekleniyor.

Dergiyi standından çıkarıp diğer eşyalarımınla birlikte tezgâha bırakıyorum, ödemek ve oradan uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum ki neye baktığımı anlayabileyim.

Dergiyi açmadan önce eve geri dönmeyi başarıyorum. Çünkü gerçek bir dergiyi okumak ve yürümek telefonla olduğundan daha da zor.

Fıstık ezmeli bir fincanı yırtarcasına açmadan önce mutfak tezgahına kadar geliyorum, ama daha dudaklarıma götüremeden fıstık ezmeli fincana olan ilgimi kaybediyorum.

Amerika'nın en zengin bekarı evlendi ve-

Tamam, bekle. En zengin mi? Hadi ama. Eminim Kyle Kingston'dan daha zengin bir sürü bekar vardır.

Değil mi?

Telefonumu açtım ve Google'da "Kyle Kingston net değeri"ni arattım. Bunu neden daha önce hiç yapmadım? Muhtemelen çok garip olduğu için. Neden bunu araştırmış olabilirim ki? Zengin olduğunu biliyorum, büyükbabası KINGS'i kurdu, Tanrı aşkına. Ama şirket bu, değil mi? Eminim tüm o para şirkete bağlı ve tek varis o bile değil ve büyükbabası hala yaşıyor, yani-

Oh, lanet olsun.

Zengin olduğunu biliyordum, aptal değilim. Milyonlarca ve milyonlarca dolar zengin.

Onun dışında.

Daha çok otuz dört nokta yedi milyar dolar gibi. Fıstık ezmeli fincanımı bırakıyorum ve dergiyi kanepeye götürüyorum çünkü oturmam gerekiyor.

Otuz dört nokta yedi. Bu kadar büyük düşünmeyi bilmiyorum. Yani bir milyar dolar. Çarpı otuz dört. Belki de yanılıyorlar? Yani gerçekten, Wikipedia ne biliyor ki? *Forbes*'da da aynı bilgi ve bir makale var. Babası öldüğünde servetinin yarısı ona miras kalmış ve oradan büyümüş. William Kingston'ın ölümünden önce servetinin büyük bir kısmını şirketteki hisseleri aracılığıyla iki oğluna dağıttığı bir vakıfla ilgili bir şey. Ama sonra Kyle'ın babası vefat etti ve o ilk miras Kyle'ın eline otuz yaşına gelmeden geçmiş oldu.

Bu da Kerrigan'ın da benzer bir değeri olduğu anlamına geliyor. Ve büyükbabaları öldüğünde daha fazla miras alacaklar. Tanrım, bu çok hastalıklı. Ve Kerrigan'ın okulda yanında bir şoför bulundurmasıyla ilgili tüm o konuşmalar? "Şoför" kelimesinin "koruma" anlamına geldiğinden eminim. Bu da başka bir zaman ya da yerde seksi olurdu. *Odaklan, Daisy*.

Kendisinden bile daha değerli bir amcası var. William Kingston'ın yaşayan oğlu ve Wyatt'ın babası. Ailesi hâlâ hayatta olduğu için nispeten fakir olan Wyatt'ın serveti internette şu anda bile iki milyar olarak tahmin ediliyor. Zavallı küçük zengin çocuklar.

Telefonum çalarken dergiye geri dönüyorum. Yine Kyle'dı, çünkü son mesajını görmezden gelmiştim. Bunu da görmezden geliyorum. Geçen yıl yer aldığı milyarder bekârlar listesinden bahseden makaleyi tarıyorum. Böyle şeyleri kim uyduruyor? Ve ben neden hiçbirini okumadım? Kyle bir aktör ya da müzisyen olsaydı muhtemelen daha iyi kavrayabilirdim ama iş dünyasını hiç takip etmedim.

Çifte yakın kaynaklar bize özel bir törenle evlendiklerini söyledi-

Çifte ugh! Hangi kaynaklar?

-Ve gelecek yılın başlarında ilk çocuklarını bekliyorlar.

Cidden, hangi kaynaklar? Ultrason fotoğrafı da istiyorlar mı?

Yeni bebeğin değerinin bir milyar dolar olduğu tahmin ediliyor.

Bu da ne demek oluyor? Bebeklerin net bir değeri yoktur, bu çok saçma. Sanırım bebek eninde sonunda Kyle'ın parasını miras alacak ama bu garanti değil. Kyle hepsini bir kedi kurtarma grubuna bağışlayıp çocuğa sıfır bırakabilir. Açıkçası öyle de yapmalı, çünkü o kadar paraya sahip olacak bir çocuğu nasıl olur da kendini beğenmiş küçük bir sersem olarak yetiştirmezsiniz?

Daha önce sıkı sıkıya korunan bir aile sırrı olarak, KINGS'in kurucusu William Kingston tarafından daha önce belirlenen bir vakfın şartları kamuoyuna açıklandı. William Kingston'ın ilk torununa, on sekiz yaşına kadar güven içinde tutulmak üzere bir milyar dolar miras kalacaktır. İşte burada işler ilginçleşiyor-

Zaten ilgimi çekiyordu, MoneyWeek, çünkü kendi hayatımda neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yok.

-Kingston'ın müstakbel varisi aynı zamanda şirketin hissedarlarından biri. İçiniz rahat olsun, minik yavrunun yakın zamanda yönetim kurulu toplantılarına katılması beklenmiyor. Kingston Enterprises'in gelecekteki bir milyon hissesi, bebek yirmi beş yaşına gelene kadar mevcut KINGS CEO'su Kyle Kingston'ın yetenekli ellerinde ve kontrolünde kalacak.

Bir milyon hisse mi? Bebek de mi hissedar? Bu çılgınlık.

Bay Kingston, varisi yirmi beş yaşına gelene kadar bir milyon hissenin oy hakkını da kontrol edecek ve bu da Bay Kingston'a, şirketi götürmek istediği yön konusunda yönetim kuruluyla girdiği uzun mücadelenin ardından Kingston Enterprises'in şaşırtıcı, tartışmasız ve süresiz kontrolünü sağlayacak.

Makale bunun ne anlama geldiğini anlatıyor. Sıkıcı bir iş saçmalığı, ama ne demek istediğini anladım. Bu bebek Kyle için çok kârlı olacak. Kârlı ve akıllıca bir iş hamlesi. Kyle'dan şirketle ilgili bazı ek alıntılar var, ancak bunlar daha eski bir röportajdan alınmış gibi görünüyor. Eğer ifadeleri doğru okuyorsam, bu yazı için kendisiyle röportaj yapılmamış. Tabii anonim kaynak o değilse.

Birden kendimi kuluçka makinesi gibi hissettim. Bilgisiz bir kuluçka makinesi gibi.

Tüm bunlar bir tuzak mıydı? Bir bebeğe mi ihtiyacı vardı? Bilerek mi hatalı prezervatif kullandı? Ya bana hiç ihtiyacı yoksa? Ya bebek doğar doğmaz beni terk edip velayet için benimle savaşırsa?

En büyük pislikle mi evlendim?

Koca McBaby-Daddy: Neredesin? Lütfen cevap ver.

Neredeyim ben? Kesinlikle burada değilsin. Dergiyi bir kenara fırlatıp koltuktan kalkıyorum. Philadelphia'ya getirdiğim el çantasını beş dakikadan kısa bir sürede gerçekten önemseydiğim tek şeylerle doldurdum. Elektronik eşyalar. Doğum öncesi vitaminleri. İlk başta paketlediğim kıyafetlerin çoğu artık uymuyor. En sevdiğim birkaç parçayı içine attım ve gerisini boş ver dedim. Şimdi şükrediyorum ki henüz evimi toplamaya başlamamıştım, çünkü hala ihtiyacım olduğu ortaya çıktı.

Kyle'a rastladım ve sik diyetimi bozdum çünkü o benim kriptonitimdi - ateşli bir pislik. Ve çok daha fazlası olduğu ortaya çıktığında şanslı olduğumu düşündüm. Evrenin sik diyetimi, diyet başladığında tam da bulmayı hedeflediğim tipte bir erkekle ödüllendirdiğini düşündüm. Sorumluluk sahibi. Aile odaklı. Sevecen. Yatakta iyi.

İyi adamımı bulduğumu sanmıştım. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda kendi egomu bile biraz okşuyordum. Sik diyeti işe yaramıştı! İşe yaradı! Mükemmel erkeği bulmuştum! Ama gerçekten çalışmadım, değil mi? Ortak noktalarım olan erkekler bulmadım ve bir yetişkin gibi çıkmadım. Doğru kişiyi bulmak için bitmek bilmeyen berbat randevulara çıkmadım. Kyle'a rastladım, hamile kaldım ve şanslı olduğumu düşündüm. Beyaz atlı prensimin gerçekten beyaz atlı prens olduğunu. Ama değildi. O Pisliklerin Kralı.

Tubbs-McGee'ye veda ediyorum ve itiraf ediyorum, ağlıyorum. Onu götürmeyi düşünüyorum ama bu kötü bir fikir gibi görünüyor. Çünkü on yedi kiloluk bir kediye havaalanında nasıl taşıyacağımdan ve onunla uçağa binmeme izin verip vermeyeceklerinden emin değilim.

Sonra ön kapıdan çıkıyorum.

DAISY

Havaalanına giderken yağmur yağmaya başladı - belki de uygundur. Havaalanına yaklaşırken taksi şoförü hangi havayolu şirketine ait olduğunu sorana kadar biletimin olmadığını fark etmiyorum. *Çok mu dikkatin dağıldı, Daisy?*

"Amerikalı," dedim ona. Oradan başlasam iyi olur. Önümüzdeki birkaç saat içinde Chicago'ya giden bir uçakta yer bulacağıma eminim. İçeri girdiğimde kalkış tablosunu tarıyorum ve kırk beş dakika içinde kalkacak bir uçak buluyorum. Daha da iyisi, önümde bir temsilciyle konuşmak için bekleyen sadece birkaç kişi var.

On dakika sonra O'Hare'e tek yönlü bir uçuş ayarladım. Her zaman son dakika tek yönlü uçuşların aşırı pahalı olduğunu düşünmüştümdür, bu yüzden küçük bir kindarlık eylemi olarak ödeme yapmak için Kyle'ın kredi kartını çıkardım. Dört yüz dolardı. Güvenlikten geçerken bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Dört yüz ya da iki bin, normal bir insan için beş sent ya da çeyreklik gibi bir şey. Benim içinse. Birinci sınıf almalıydım, sanırım çok geç kaldım. Gerçi fark etmezdi. Kyle'a altmış beş sente mal olacaktı.

Birinci grup uçağa binerken kapıma varıyorum, bu yüzden kapımın karşısındaki gazete bayiiinde durup *MoneyWeek*'in bir kopyasını daha alıyorum, böylece eve dönerken tekrar okuyarak kendime işkence edebilirim - benimkini Kyle'ın kanepesinde unutmuşum. Bir şişe de su alıyorum ve uçağa binerken Kyle'ın kredi kartını çöp kutusuna atıyorum.

Kalkıştan kısa bir süre sonra uykuya dalıyorum, uçağın hareketi beni yeni doğmuş bir bebek gibi uyutuyor. Tüm yolculuk boyunca uykuya dalıp çıkıyorum.

Uçuş, zihnim kargaşa içinde. Kyle'la geçirdiğim zamanın parçaları uyanırken her düşüncemi işgal ediyordu.

Yeni kadın doğum uzmanımla ilk randevumuz geçen haftaydı. Bir dizi ultrason fotoğrafı ve kalp atışlarını dinlemek için bir fırsat daha yakaladığımız için yüzümüz gülüyordu. Tıpkı normal bir çift gibi.

O gün çok mutluydum. Kyle randevuda bana katılmak için işten ayrılmıştı ve o akşam bana bir hediye ile sürpriz yaptı. Ona haftalar önce bahsettiğim uzay kedisi battaniyesi, cinsiyet ayrımı gözetmeyen gri renkte ve sarı kenarlıklı olarak özel sipariş edilmişti. Astronot kaskını takan kedi de tıpkı Tubbs gibi şişman ve turuncuydu.

Yani, bayıldım. Haksız mıyım?

Umarım Tubbs-McGee bunu kullanabilir.

Beni bebek tatiline götürmek istediğinden bahsetmişti. Sırıtarak bunun insanların yaptığı bir şey olduğunu söylerken sol yanağındaki gamze parladı. Sanki bebek bekleyen normal bir çiftmişiz gibi.

Ama sonra mesajları da hatırlıyorum. Ve en başta beni terk ettiği gerçeğini. Bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey olmadığını düşündüğünde -bebek yok- arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gitti.

Zihnim çelişkili anılardan oluşan büyük bir karmakarışık ve bu hamilelikte yaşadığım tüm olaylar beni yakalıyor gibi hissediyorum ve yorgunum. Bıkkınlık verecek kadar yorgunum. Violet'tan saklamak, Kyle'ı bulmak. Kyle'a söylemek, Kyle'la evlenmek. Violet'a söylemek. Rahmimin içinde nar büyüklüğünde bir insan büyütme. Çok şey yaptım.

Uçuş, hava koşulları nedeniyle O'Hare'in etrafında dönerek fazladan kırk beş dakika sürdü. Görünüşe göre yağmur Philadelphia'dan beni takip etmiş ve Chicago'da tam teşekküllü bir fırtınaya dönüşmüş. Uçak daireler çizerken uykuya dalıp çıkmaya devam ediyorum, bebek yerine bir kedi yavrusu doğurmak gibi bir sürü tuhaf rüya görüyorum. Bana Tubbs'ı hatırlatan ve beni daha da üzen turuncu bir kedi yavrusu.

Sonunda indik ve beni Naperville'e götürmek için neredeyse uçak biletim kadar tutan bir taksiye bindim. Şaka yapıyorum. Hava fırtınalı ve iş çıkış saatinde indiğim için yolculuk sonsuza kadar sürüyor. Taksi tuhaf kokuyor ve

Huysuzum ve sadece evde olmak istiyorum. Kendi yatağımda, C planına odaklanabileceğim bir yerde.

Yalnız kalmak.

Sorun değil, plan hep buydu. Sadece Kyle'a haber verip eve dönmek niyetindeydim. Önceden de sorun olmazdı. Kyle'ın beni kendisine aşık etmesi çok boktan.

Sonunda tökezleyerek daireme giriyorum ve çantamı kapının iki adım ötesine bırakarak rahat bir nefes alıyorum. Violet en son buradaydı, bu yüzden ev temiz, ama buzdolabına hızlıca bir göz atmak bana ikimizin de daha erken döneceğimizi düşündüğümüzü hatırlatıyor. Meyve kutusunda birkaç tane çok eski elma ve yarım galon son kullanma tarihi geçmiş süt. Bununla daha sonra ilgilenmeye karar veriyorum ve buzdolabını kapatıyorum. Bayan Lascola'yı ve yiyeceklerin buzdolabına sihirli bir şekilde gelişini özleyeceğim.

Her şeyi çıkarıp uzun, sıcak bir duş aldıktan sonra yatağa giriyorum. Sanırım eninde sonunda Kyle'la uğraşmak zorunda kalacağım - biz evliyiz. En azından şimdilik. Ama bu bekleyebilir. Bana bazı evraklar gönderebilir ya da zengin insanlar ayrıldıklarında ne yapıyorlarsa onu yapabilir. Görünüşün iyiliği için muhtemelen bebek doğana kadar oyalamak isteyecektir ve ayrıca gelecekteki şirket hisseleriyle dünya hakimiyetini planlamakla çok meşgul.

Huysuzum, açım ve yorgunum ama bu raundu yorgunluk kazanacak çünkü şimdiden uyuklamaya başladım.

KYLE

Bütün gece araba kullandım.

Eve dönüp onun kaçtığını fark ettiğimde, Chicago'daki hava durumu nedeniyle Chicago'ya olan tüm uçuşlar iptal edilmişti. Yani seçenekler on iki saatlik bir araba yolculuğu ya da sabaha kadar bekleyip havanın düzelmesini ummaktı. On iki saat beni ona sabahtan önce ulaştıracaktı, o yüzden araba kullanacaktım.

İşleri berbat etmeye alışık değilim.

Ve sıçtım.

Bunu düşünmek için on iki saatim var çünkü Daisy telefonuna cevap vermiyor. Dairemdeki kanıtlara bakarak olanları bir araya getirebilirim. Terk edilmiş fıstık ezmesi kapları ve kanepenin üzerinde duran *MoneyWeek*'ın bir kopyası. Bavulu gitmiş. Bu ve sonunda ona verdiğim kredi kartını Chicago'ya uçak bileti almak için kullanmış.

Ben bir aptalım ama onun şu anda düşündüğü hiçbir şeyden suçlu değilim.

Yine de çok fazla şeyi atladığım için suçluyum. Asla iyi bir fikir değil, Luke bu konuda haklıydı.

Sabahın dördünden hemen önce apartmanına varıyorum. Saçma bir saat ve en azından güneş doğana kadar arabamda oturup kapısına bakmayı düşünüyorum ama bunu yapamam. Onu görmem gerekiyor. Bunu düzeltmem gerek. Onun iyi olduğunu bilmeliyim.

Ayrıca, bu onun yapacağı bir şey değil. Genelde hiçbir konuda dramatik değildir, bu da bana gerçekten, gerçekten sıçtığımı söylüyor.

Bir kapı zili var ve gecenin bir yarısı bunu yaptığım için üzgün bir şekilde zili çalıyorum ama geleceğimi biliyor olmalı. Mücadele etmeden beni bırakıp gitmesine asla izin vermeyeceğimi anlamış olmalı.

Hayır, sik kafalı, kendimi azarlıyorum. Farkında değil çünkü sen o kelimeleri hiç söylemedin.

Onu hissedebilmem için üç zil çalması ve birkaç dakika geçmesi gerekiyor, kapının diğer tarafında olduğu ve gözetleme deliğinden bana baktığı kesin. Parmak eklemlerimle kapıya vuruyorum. "Daisy, aç-"

Kapı açılıyor.

Üzerinde büyük boy bir sweatshirt, bacakları çıplak. Saçları uykudan dağılmış ve gözleri yorgun.

"Burada ne yapıyorsun?" Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Kusura bakma, geç oldu. Daha yeni geldim. Chicago uçuşları iptal edildi, ben de arabayla gelmek zorunda kaldım, yoksa daha erken gelirdim."

Başını yana eğerek bana göz kırptı. "Philadelphia'dan mı geldin?"

"Elbette."

Biraz daha bakıyor.

"Daisy, içeri gelebilir miyim? Lütfen?" İzin vereceğinden emin görünmeyince ekliyorum. Omuz silkip geri çekiliyor ve kapıyı takip etmem için aralık bırakıyor.

"Margo nerede?"

"Margo mu? Margo'nun bu işle ne alakası var?" Tabii... tabii Margo'nun gönderdiği mesajları görmediyse. iPad'im. Hay sikeyim. "Düşündüğün gibi değil."

"Ne mi düşünüyorum?" diye meydan okuyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırmış.

"Sanırım bana gönderdiği mesajların bir kısmını gördün ve benim yalancı, aldatan bir orospu çocuğu olduğumu düşünüyorsun, ama benim mesajlarımın yarısını görebilseydin böyle düşünmezdin. İstersen görebilirsin." Telefonumu cebimden çıkarıp kilidini açıyorum, sonra telefonu ona uzatmaya çalışıyorum ama bir adım geri çekilmiş ve bana sanki eğlence olsun diye kedi yavrularını boğuyormuşum gibi bakıyor.

"Bir avuç mu? Birbirinize sürekli mesaj mı atıyorsunuz?"

"Daisy, hayır." Nefes veriyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. İşler kötü gidiyor.

"Dün seni onunla arabaya binerken gördüm. Sözde bir toplantıdayken." Sessizce söylüyor, gözleri temkinli.

"Eğer bunu gördüysen, arabada zaten iki avukat ve insan kaynaklarından bir temsilci olduğunu görmek için bir dakika geç gelmişsin demektir. Gitmesine izin vermek için onu tesis dışındaki bir ofise götürdük."

"Gitmesine izin vermek mi?"

"Margo dün kovuldu ya da teknik olarak konuşursak, daha büyük bir karmaşayı önlemek için kıdem tazminatı almayı ve istifa etmeyi kabul etti."

Bana göz kırptı, şaşırmıştı.

"Dünkü mesajlar ondan gelen ilk istenmeyen ve uygunsuz mesajlar değildi. Geçmişte onu görmezden geldim, çünkü birlikte geçmişimiz ve şirketteki pozisyonum nedeniyle işler biraz karıştı. Ancak siz devreye girdiğinizde durumu insan kaynaklarına ilettim ve onun için bir çıkış paketi hazırlama sürecine başladık."

"Bütün gece araba mı kullandın?" Görünüşe göre az önce söylediklerimi görmezden geliyor ve buna geri dönüyor.

"Evet. Elbette. Sana ulaşmak için ne gerekiyorsa yaptım."

"Sadece arayabilirdin. Eğer telefonum açık olsaydı." Kollarını açmış, parmağındaki evlilik yüzüğünü oynatıyor. Hâlâ taktığını görünce rahatladım.

"Katılıyorum. Ama yine de seni almaya gelirdim."

Bana bakmadan başını sallıyor. Dikkati dağılmış ya da henüz bana inanmaya hazır değilmiş gibi görünüyor. "Ben ortaya çıktığımda neden durumu tırmandırdın?"

"Çünkü sen benim karımsın ve onun sana bu şekilde saygısızlık etmesine izin veremezdim."

"Doğru." Sanki yanlış bir şey söylemişim gibi bana bakıyor.

"Sana aşığım Daisy. Boston'da kaldırımda sana aşık bir ergen gibi aşık oldum ve bu beni dehşete düşürüyor, bunu bilmelisin."

"Beni seviyor musun?" Başını yana eğmiş, ben yerde k a n l a r içinde kıvrılırken sanki tüm bunlar onun için çok ilginçmiş gibi beni inceliyor.

"Tabii ki seni seviyorum. Senin için deli oluyorum." "Hmm," diye mırıldanıyor.

"Daisy, beni seviyor musun? Beni... sevebilir misin?"

"Tuhaf bir şirket devralma planı için bir varis kazanmak amacıyla mı beni hamile bıraktın?"

"Tanrım, hayır. Özür dilerim, bunu sana daha önce anlatmalıydım."

"Yani bunu biliyordun?"

"Biliyordum. Ama benim için hiçbir zaman önemli olmadı." "Ta ki hamile olduğum ortaya çıkana kadar."

"Hayır, kastettiğim bu değildi. Benim için hiçbir zaman önemli olmadı çünkü sırf şirket hissesi kazanmak için asla çocuk sahibi olmayacaktım. Bu çok saçma. Bunu yapmak isteseydim uzun zaman önce evlenirdim. Hisselere ihtiyacım yok, Daisy. Olsaydı bile bunu asla yapmazdım."

"*MoneyWeek* onlara ihtiyacın olduğunu düşünüyor gibi."

"*MoneyWeek* dergi satmaya çalışıyor. Ve o haber için benimle röportaj yapılmadı, yoksa onları doğru yola getirirdim. Margo'yu şirketten çıkarma toplantısından on dakika öncesine kadar haberim bile yoktu ve dürüst olmak gerekirse, o gün gazete bayilerine çıkan bir finans dergisini okuma şansınızın düşük olduğunu düşündüm, yoksa Margo toplantısını yeniden planlar ve doğrudan size gelirdim."

"Hmmm." Tekrar.

"Hisselere ihtiyacım yok Daisy. Sana söz veriyorum. Yönetim kurulu benim iş planımla uyumlu ve kimse şirketin CEO'su olarak benim rolüme meydan okumuyor. Her ikisini de yapmakta gerçekten çıkarı olan tek kişi Wyatt olurdu ve o da yönetim kurulu toplantılarına ya da aslında işe gelecek kadar bile umursamıyor. Açıkçası şirkette bir işi olduğundan bile emin değilim."

"Yok mu? Kendi başına ne yapıyor?"

"Kim bilir? Sanırım mirasıyla yaşıyor ve hayatın tadını çıkarıyor."

"Onun için ne güzel."

"Bu da bir şeydir," diyorum, asi kuzenimi tartışmakla gerçekten ilgilenmiyorum. "Daisy, bütün bunları bebeğimi doğurman için seni tuzağa düşürmek için planladığıma inanamazsın. Senin deyimimle bir şirket planı için. Buna inanamazsın. Sana karşı ne hissettiğimi göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Peki. Belki planlamadın. Ama sen eline geçenle yetinen o onurlu adamlardan birisin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Başımdan beri bana aşık olduğunu söylüyorsun ama beni terk ettin. Kameramı çaldın ve beni bir otel odasında bıraktın. Birlikte olmamızın tek nedeni hamile olmam ve senin izini bulmam."

"Bu tam olarak doğru değil. Seni aradım. Haftalarca. Seni bulmak için koca bir dedektif ekibi tuttum. Elimde fazla bir şey yokken Daisy adında muhteşem bir esmer bulmak için ne kadar uğraştıklarını bilmek istediğimden bile emin değilim. Nerede çalıştığını bile bilmiyordum, sadece seyahatle ilgili olduğunu biliyordum. Bunun gerçekleşmesi için güvenlik kayıtlarının yasadışı yollardan elde edilmiş olabileceğini düşünüyorum. Ama seni buldular."

"Ama önce ben seni buldum," diye itiraz ediyor.

"Hayır, yapmadın." Başımı salladım. "Blog konferansı. Kim olduğunu öğrendikten sonra konuşmacı olarak davet edilmeni ve masraflarının karşılanmasını sağladım. Sonra da bana gelmen için dua ettim. Bunun, dengesiz bir sapık gibi kapıda belirip senden bir şans daha istememden biraz daha organik görünebileceğini düşündüm. Etkinliğin kurumsal sponsoruyduk. Ortaya çıkacaktım ve tesadüfen seninle karşılaşacaktım." Nefes veriyorum. Tanrım, sesim kendime bile ezik geliyor. "Seni bulmalarından o lanet olaya kadar geçen iki hafta içinde blogunun tamamını üç kez okudum." Başımı sallıyorum

-Bu noktada ona özlem duymak biraz üzücü bir hareketti, ancak blog bir kişi olarak onun hakkında çok fazla fikir verdi, seyahatlerinin ve sevdiği ve sevmediği şeylerin dört yıllık bir geçmişi. Ne kadar da sapığım.

"Ve sonra büyükbabanın emeklilik partisinde ortaya çıkarak seni şaşırttım."

"Ve sonra büyükbabamın emeklilik partisinde ortaya çıktığında beni çok kötü bir döngüye soktun. Nişanlım olarak," diye hatırlatıyorum ona. "O anda ne düşüneceğimi bilemedim. Seni ertesi hafta göreceğimi sanıyordum. Konferans davetini kabul etmiştin ve geleceğinden emindim. Eğer yapmadıysan, B planım seninle doğrudan iletişime geçmekti, ne kadar sapıkça bir fikir gibi görünse de. Partiye vardığımda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

Bir nişanlím olduğunu keşfet. Seni. Aileme benimle nişanlı olduğu yalanını söylerken aradığım kadın."

"Ah, doğru. O kısmı unutmuşum." Dudağını ısıırıyor ve sanırım burada bir şansım olabilir.

"O gün kameranı çaldım ve ayrıldım çünkü panikledim. Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Yatakta o fotoğrafımızı çektin ve dürüst olmak gerekirse... Biraz paranoyaklaştım. Sadece silecektim, ama kamerayı nasıl çalıştıracağımı bulamadım. Uçağıma da geç kalmıştım, çünkü Kerrigan'ın lise mezuniyeti o öğleden sonraydı. Aptallık ettim."

"Ve sen de öylece gittin."

"Pişman oldum. Havaalanının yarısında pişman oldum, aşırı tepki verdiğimi ve benim uygunsuz bir fotoğrafımı satmaya ya da yayınlamaya çalışmadığını biliyordum. Oteli aradım ve odaya bağlanmak istedim ama telefonu açmadın. Çoktan gitmiştiniz. Bir sonraki aramamda avukatımı aradım ve ondan seni bulması için bir ekip tutmasına öncülük etmesini istedim."

"Ne kadar da beyaz atlı prenssiniz."

"Tek ipucum cam bir ayakkabı yerine kilitli bir kamera."

"Benimle onur duyduğun için birlikte olmadığına söz ver. Bebek için mi? Çünkü sen Bay Aile Değerleri'sin. Doğru şeyi yapmaktan zevk aldığın için mi?"

"Daisy. Lütfen. Benim zaten dört tane annem var. Şeref konusunda endişelenseydim ilkiyle evlenirdim."

"Ne?" Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı, ifadesi telaşlıydı.

"Sakin ol, şaka yapıyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve önünde diz çökmeden önce ellerini tutuyorum. "Daisy Kingston, lütfen karım olma onurunu bana bahşeder misin? Her şeyi yanlış yaptığımı biliyorum ve sana nasıl hissettiğimi çok daha önce anlatmalıyım. Ve büyükbabamın ben daha doğmadan önce kurduğu tamamen çılgınca güveni de açıklamalıyım ama seni seviyorum. Ve umarım bu yeterlidir çünkü sensiz yaşamak istemiyorum. Tek bir gün bile."

"Aman Tanrım." Ellerinden birini benimkinden çekip karnının üzerine koyuyor, gözleri kocaman.

"Ne oldu? İyi misin?"

"Ben iyiyim." Gölüyor. "Bebek tekmeledi. Yani, sanırım bu bir tekmeydi. Daha önce hiç böyle bir gaz hissetmemiştim, o yüzden oldukça eminim." Tekrar gülüyor, bu dönüm noktasına hayret ederken yüzünde bir sevinç ifadesi beliriyor. "Muhtemelen bunu hissedemezsin," diyor bana, elimi tutup karnındaki bir noktanın üzerinde düzleştirerek.

Haklı. Hissedemiyorum. Ama elini elimin üzerinde hissetmek ve yüzündeki mutluluk ifadesi hoşuma gidiyor.

Bana dönüp bakıyor, sanırım bir an için neden önünde diz çöktüğümü unutmuş.

"Evet. Evet, seninle evli kalacağım, Kyle Kingston."

DAISY

"Kahretsin, seni bebek tatiline ikna etmeme izin verdiğin için çok mutluyum," diyor Kyle yatakta yanımdan.

"Şu fotoğraflara bakmayı kes, seni sapık."

Kyle beni yaklaşık sekiz hafta önce -yedi aylık hamileyken- bebek tatili yapmaya ikna etti. Bize bir Hawaii adasında kendi havuzu ve plajı olan özel bir ev kiraladı ve ben de bikini giydim. Doğru duydunuz. Hamile bikinisi. Bikini. Benimle birlikte görüntülerin tadını çıkar.

Kyle bunun seksi olduğunu düşündü ve benim bir sürü fotoğrafımı çekti, onları karıştırmayı çok seviyor. Hoşuna gitmesine sevindim. Bebek doğduktan sonra ben görevde değilken ona mastürbasyon yapabileceği bir şey verecek. Ki bu asla olmayacak. Kusura bakma, şu an çok sinirli ve şirretim.

"Başka bir seyahate çıkmalıyız," diye öneriyorum, "çünkü bu bebek yakın zamanda gelmeyecek. Çünkü bir zürafa bebeğine gebeyim ve on beş ay gibi bir süre kuluçkada kalıyorlar, bu yüzden zamanımızı en iyi şekilde değerlendirebiliriz. Londra'daki kız kardeşimi ziyaret edelim."

"Harika bir fikir. Bunu bebek doğduktan sonra yaparız. Bebekler teknik olarak iki günlük olduktan sonra uçabilir ama bence seyahate çıkmadan önce ikinize de altı hafta vermeliyiz."

"Neden şimdi gidemiyoruz? Tek yaptığım gün aşırı doktora gitmek çünkü yüz haftalık hamileyim."

"Gün aşırı değil," diyor Kyle sakince. Hâlâ telefonundaki fotoğrafları karıştırıyor, yüzünde küçük bir gülümseme var.

"Bahse girerim Tubbs büyüklüğünde bir bebek doğuracağım. On yedi kiloluk bir bebek."

Dürüst olmak gerekirse, o kedinin sadece on yedi kilo olduğuna inanamıyorum. Hamileliğimin yarısına geldiğimde on yedi kilo almıştım ve Kyle'ın on yedi kilonun neye benzediği konusunda bana yalan söylediğine ikna olarak Tubbs-McGee'yi tartıya benimle birlikte çıkması için zorladım. Kyle tartının ortasında içeri girdi, ben sutyen ve külotla, banyomuzdaki tartının üzerinde on altı nokta sekiz kiloluk turuncu tüylerle duruyordum.

Bunun benden daha komik olduğunu düşündü.

"Doktor, dört gün önceki son randevunuzda bebeğin ölçümlerinin normal olduğunu söyledi." Ben yataktan kalkıp ana yatak odası için aldığımız küçük beşiği incelerken Kyle telefonunu komodinin üzerine bırakıyor. Şu anda Tubbs- McGee tarafından kullanılıyor. Mışıl mışıl uyuyor. Onu kontrol etmek için eğildiğimde biraz horladığına yemin edebilirim.

"Senin bedeninde yaşamadığı sürece neyin normal büyüklükte neyin süper büyüklükte olduğuna sen karar veremezsin."

"Yeterince adil."

"Başka bir beşik almalıyız." "Neden?"

"Çünkü Tubbs bunu seviyor." Neden bu kadar kalın kafalı olduğunu merak ederek başımı kaldırıyorum. "İkisinin de aynı beşiğe sığacağını sanmıyorum, Kyle."

"Uh-huh." Yavaşça başını sallıyor.

"Bunu yarın yapmamız gerekiyor. Zaten geciktim ve bebek her an gelebilir. Bunu nereden almıştık, hatırlıyor musun? Sence yarın bir tane daha doğum yaptırabilir miyiz?"

"Eminim yapabiliriz," diye onaylıyor Kyle yumuşak bir sesle. "Ya da koridorun on metre aşağısındaki çocuk odasında bulunan beşiği kullanabiliriz."

"Yatağın senin tarafından otuz beş adım, benim tarafımdan kırk iki adım. Saydım."

"Tamam."

"Belki de taraf değiştirmeliyiz."

"Sen nasıl istersen. şimdi yana geçmeme ister misin?"

"Ama beşik yatağın benim tarafında," diye itiraz ediyorum. Annelik neden bu kadar zor?

"Kedinin kullandığı beşik," diye işaret ediyor Kyle.

"Doğru." şşte bu yüzden onunla evlendim. Mantıklı ve planlama konusunda iyi. "Evet, şimdi değiştirmeliyiz."

"Tamam."

Kyle yana kaymak yerine ayağa kalkıyor ve beşiğin yanında bana katılıyor. Gururlu ebeveynler gibi birlikte Tubbs-McGee'ye bakıyoruz.

"Harika bir anne olacaksın."

"Biliyorum," diye alay ediyorum. "Bu konuda hiç endişelenmiyorum."

"Yeni bebeğin gelişiyle kendini dışlanmış hissetmesin diye Tubbs'a bir hediye aldın."

"Bu tamamen normal bir davranış. Sana söylediğim gibi *orap*'ı okudun mu?" Beverly Cleary'nin, insanının yeni bebeği geldiğinde kendini dışlanmış hisseden bir kedi hakkındaki ocuk kitabına atıfta bulunarak sordum. Okuduğumda ağlamıştım. Kendimi savunmam gerekirse, bebek için büyüyen kütüphanemizde kitaba rastladığımda üçüncü trimesterdeydim ve bebeğin odasında bir organizasyon çılgınlığı içindeydim. Bu yüzden bir ara verdim ve kitabı Tubbs-McGee'ye yüksek sesle okudum ve kitapta çok dramatik bir olay örgüsü vardı. Hamile kadınlar için değil, yedi yaşındaki çocuklar için yazılmış bir olay rgs. "Yaptın mı? Hâlâ yaralarım var Kyle."

"Yaptım. Tubbs'ın kendini dışlanmış hissetmemesini sağlayacağız, söz veriyorum." "Tamam."

Kyle elimi tutuyor ve beni yatağa doğru götürüyor, bunu yaparken enseme bir öpücük konduruyor. "İstersen her zaman o tamamen asılsız doğum başlatma yöntemlerinden bazılarını uygulayabiliriz."

Bunu sanki iki gece önce bu teoriyi test etmemişiz gibi söylüyor. Ama tabii, neden olmasın? Yemin ederim bende bir sorun var. Biliyorum, biliyorum, bazı kadınların hamileliğin son dönemlerinde cinsel dürtülerinin artması tamamen normal. Ama aynı zamanda bazı kadınların hamileliğin son dönemlerinde seksle ilgili hiçbir şey istememesi de normaldir.

Oyunun bu kadar ilerlemiş bir döneminde Kyle'a bu kadar ilgi duyduğum için azınlıkta kalmaktan korkuyordum. İnternetin tek cevabı "Elbette yapabilirsin!" gibi saçmalıklardı. Bak, internet, *yapabilir* miyim diye sormadım. Bunu istemenin normal olup olmadığını sordum.

Her neyse.

Kocam da araştırmasını yaptı ve geç hamilelik için var olduğu bilinen tüm cinsel pozisyonları denedik.

Şu anki favorim banyo tezgahının üzerine eğilmiş hali. Bana yeniden bir araya gelmemizi hatırlatıyor, hala kavganın ortasındayken beni banyo tezgahının üzerine vurduğu zamanı. Onu hala öldürmek istediğim zamanları. Şimdi onu öldürmek istediğimden değil, ama yine de benim için gerçekten mutlu bir anı.

Daha sonra birlikte duş alıyoruz çünkü doğuma girip hastaneye gitmeden önce duş almaya vaktim olmayacağı ve doğumhaneye seks sonrası dağınık bir şekilde girmek zorunda kalacağım konusunda paranoyak oldum. Ne yani? Sanki kimse bunu düşünmüyor mu? Düşünmeliler.

Keşke size işe yaradığını ve Kellan Hayden Kingston'ın sadece birkaç saat sonra doğduğunu söyleyebilseydim ama bu yalan olurdu. Ortaya çıkana kadar beş gün daha geçti, takip eden varsa neredeyse iki hafta gecikti. Kyle sadece on gün olduğunu söyledi, ben de ona midesine bir karpuz bağlayıp on gün boyunca taşımamasını ve bir daha 'sadece' kelimesini kullanmadan önce bana geri dönmesini söyledim.

Neyse ki Kellan 3 kilo değildi. Yedi kilo, iki ons ve hepsini kendim yaptım, doğal olarak. Şaka yapıyorum. Epidural yaptırdım ve Kyle sürekli elimi tuttu. Bekleme odasında 1950'lerin kocası gibi davranarak beklemesine gerek olmadığına karar verdim çünkü yirmi birinci yüzyılın muhteşem kocası olarak yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Onun orada olması harikaydı. Doğumhanede nasıl yardımcı olunacağını araştırdığından eminim çünkü tam bir uzmandı. Dikkatimi dağıttı, bana buz parçaları yedirdi ve ayaklarımı ovdu. Ve gerçekten işe koyulma zamanı geldiğinde beni öptü ve "Seni seviyorum Daisy" dedi. Sonra elini ne kadar sıkarsam sıkayım hiç şikâyet etmeden elimi tuttu. Nefes alış verişlerimi düzene sokmama yardım etti ve sonra her şey bitti.

Hayır, pek sayılmaz. Yani, o zamanlar o kadar basit değildi. Saatlerce terledim, ıkındım ve acı çektim.

nasıl hayatta kaldığını merak ediyorum. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, zor kısımları geçiştirmek ve önemli olana odaklanmak kolay. Kellan. O mükemmel ve ben ona aşığım. Henüz erken ama şu ana kadar kolay bir bebek oldu. İyi uyuyor, iyi emziriyor. Ve Kyle hayal edebileceğiniz kadar iyi bir baba.

Şanslı olduğumu biliyorum. Kyle bozduğum en iyi diyetti.

Pek çok pislikle çıktım, ama tıpkı doğum gibi, hepsi de beynimde önemsiz şeylerin puslu bir yığnında toplandı. Çünkü Kyle ile kurduğum hayattan önceki hiçbir şeyin önemi yok. O benim sonsuza kadar mutluluğum.

EPİLOG

DAISY

"Kellan'ın yüzündeki o şeyi silebilir misin? Kız kardeşim ve kocası havaalanından geliyorlar. Ne yaptığımızı biliyormuşuz gibi görünmek istiyorum."

"Bu jöle. Ve biz ne yaptığımızı biliyoruz." Kyle lavaboda bir çocuk bardağını durularken Kellan itfaiye aracının uzatılabilir merdivenini kullanarak tavuk nugget'ına benzeyen bir şeyi Tubbs McGee'ye taşıyor.

"Kellan'ın yanağında kurumuş jöle varken ve kediye bir tavuk nugget'ıyla beslerken ne yaptığımızı biliyor gibi görünmüyoruz. Neden jöleli tavuk nugget yiyordu ki? Ne var biliyor musun? Boş ver, bilmeme gerek yok. Konuşmamız gereken daha acil konular var."

"Mesela?"

"Kinsley bir kedi yavrusu istiyor."

"Tamam," diyor Kyle kolayca, sanki bir kedi yavrusu önemli bir şey değilmiş gibi. Önemli bir şey.

Çok büyük bir mesele, evdeki dinamikleri değiştirecek.

"Kyle. Ya Tubbs-McGee yavru kedi istemezse? Ya duyguları incinirse? Ya Kinsley, Tubbs-McGee'nin nefret ettiği bir yavru kedi seçerse ve asla anlaşılamazlarsa?"

"Öncelikle, sen de Kinsley'ye hamileyken Kellan için aynı şeyi söylemiştin."

Doğru, söyledim.

Kinsley tam zamanında dans ederek Kellan'a yaklaşır ve ona sarılır. Sonra da Kellan'ın oynadığı itfaiye arabasını kaptığı gibi hızla koşmaya başladı.

üç yaşındaki bacaklar hareket edecek. Kellan yarım saniye boyunca inanamayarak bakıyor ve sonra bağırarak onun peşinden gidiyor. Ben Kyle'a ters ters bakarken panik başladı.

"Bununla nasıl başa çıkacağımı gerçekten bilmiyorum," diyorum ona, ellerimi havaya kaldırarak. "Bildiğiniz gibi ben de çok uslu bir çocuktum." Bunu en ufak bir ironi yapmadan ve sırtımdan söylemeyi başarıyorum. Zavallı annem buna itiraz ederdi ama yarına kadar şehre gelmeyecek.

Kyle gözlerini deviriyor ve Kinsley koşarak yanımdan geçerken onu yakalayıp tezgahın üzerine bırakıyor. İtfaiye arabasını Kinsley'nin elinden alıp Kellan'a geri verdikten sonra dikkatini ona çeviriyor.

"Kinsley, neden Kellan'ın itfaiye arabasını aldın?"

"Kovalamaca oynamak istedim!" diye neşeyle bağırıyor, minik bir yumruğunu sanki bir devrime önderlik ediyormuş gibi havaya kaldırıyor. Gerçekten de öyle. Bir kaos devrimi.

"Bir dahaki sefere eşyalarını sormadan almak yerine Kellan'dan kovalamaca oynamasını iste. Tamam mı?"

"Ben üç yaşındayım!" Kinsley kıkırdama krizine giriyor. Ortak doğum günü partileri bu hafta sonu ve Kinsley bunun için çok heyecanlı. Evet, ortak bir doğum günü çünkü Kellan ve Kinsley arasında elli hafta var. Kellan on haftalıkken Kinsley'e hamile kalmayı başardım. Ne diyebilirim ki? Kellan çok iyi uyuyordu ve ben de kocamdan çok etkilendim.

Kinsley kıkırdamalardan kurtulduğunda Kyle onu yere yatırıyor ve kardeşinden özür dilemesini söylüyor. Bir süre sonra sarılıp birlikte oynuyorlar ve Kinsley'nin topladığı minik plastik kedi sürüsünü kurtarmak için itfaiye aracını kullanıyorlar.

"Gördünüz mü?" Kyle başını onlara doğru eğiyor. "Uyum sağladılar. Tubbs da uyum sağlayacaktır."

"Belki." Omuz silkiyorum.

"Ayrıca, sanırım ofisimin yakınında başıboş bir kedi yavrusu gördüm. Her şey yoluna girecek."

"Saçmalıyorsun." Beni öpmek için kendine çektiğinde şaşkınlıkla başımı sallıyorum. Bir an için ona karşı eriyorum çünkü kocam öpüşme konusunda çok iyi ve ben de onunla öpüşmekten hoşlanıyorum.

Onu çok seviyorum. Ama sonra taşlar yerine oturur. "Bekle." Kendimi isteksizce dudaklarından ayırıyorum. "Ofisinin yanındaki yavru kedi neye benziyor?"

"Evsiz gibi görünüyor, Daisy. Küçük ve evsiz." "Kyle."

"Siyah beyaz. Yaklaşık dört aylık." Uh-huh.

"Kinsley'i bu hale sen getirdin!" Parmağımın ucuyla göğsüne vuruyorum. "Ona zaten bir resim gösterdin, değil mi? Bana bir moo kedisi istediğini söyledi! Ona Moo-McGee adını verdi bile."

"Moo-McGee." Kyle gülüyor, sol yanağındaki gamze parlıyor. Kellan'da da aynı gamze var ve bu beni mümkün olan en iyi şekilde öldürüyor. O Kyle'ın mini-me'i. Sakin. Mantıklı. Öğrenmeyi seviyor ve yaramazlık yapmaktan nefret ediyor. "Üç yaşına göre çok zeki, sence de öyle değil mi? Bunu senden almış." Başka bir öpücük için yaklaşıyor. Elimi göğsüne koyarak onu oyalıyorum.

"Kyle."

"Karıcığım." Kyle'ın eli kalçamda aşağı doğru kayıyor, beni yakın tutuyor. Ve dikkatimi dağıtıyor.

"Yavru kedi nerede?"

"Klinikte. Kısırlaştırma ve tüm yavru kedi aşılarını yaptırıyorum. Moo-McGee'yi evlat edinmek zorunda değiliz. Eğer ilgilenmiyorsan, onu alabilecek güzel bir barınak bulabileceğime eminim."

"Sen çok kötüsün," diyorum ona ama ciddi değilim. Dürüst olmak gerekirse, Kyle'la sorunu olması gereken kişi ben değil, hizmetçidir. Çoğu zaman kürek çeken ve süpüren o. Evet, şımarık biriyim ve bunun farkındayım.

Kinsley doğduktan sonra banliyöde gülünç derecede güzel ve gülünç derecede büyük bir eve taşındık. Böyle bir evde yaşadığım için kendimi biraz prenses gibi hissediyordum ama Kinsley'nin yatak odasının arka bahçeye bakan bir pencere kenarı ve Kellan'ın da bir balkonu var. Balkon şimdilik kilitli ama büyüdüğünde keyfini çıkaracak. Evin tamamı koyu renkli parke zeminler, kontrast beyaz ahşap işçiliği ve pervazlarla döşenmiş ve muhteşem. Ayrıca misafirler ya da daha fazla çocuk için çok sayıda ekstra yatak odası bulunmaktadır. Ayrıca, özel girişi olan bir hukuk süiti de var.

Kerrigan için harika bir yer. Şu anda yüksek lisans yapıyor, bu yüzden yazları ve tatillerde hala bizimle kalıyor.

Kapı çalıyor ve Kinsley heyecanla kıkırdayarak kapıya doğru koşuyor. O benim miniğim, yani ele avuca sığmıyor. Kapıyı herkese açabildiği ve açacağı için ön kapıya onun erişemeyeceği bir yere ikinci bir kilit takmak zorunda kaldık bile.

Kyle ondan önce kapıyı açıyor ve Jennings'e bavulları taşımasında yardım etmek için dışarı çıkıyor. Kinsley kendini hemen Violet'in bacaklarına atıyor çünkü Violet bebek Amelia'yı taşıyor. Violet Kinsley'i kucağına alabilmek için onu bana uzatıyor.

"Anne teyze!" Kinsley ona böyle sesleniyor. Kinsley başlattı, sonra Kellan onu takip etti ve şimdi o "Anne Teyze" oldu. Bu çok komik, çünkü çocuklar bizi kesinlikle ayırt edebiliyorlar, ama birbirimizin aynısı olduğumuz gerçeğini çok hızlı kavradılar.

Kinsley tekrar ayağa kalktığında Violet'e "Bugün benim doğum günüm," diyor. Sonra tuhaf bir dans hareketi yapıyor ve kız kardeşimle ben gülmemeye çalışarak başının üzerinden birbirimize bakıyoruz.

"Bunu nereden öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum Violet'e, Kinsley ön kapıdan çıkarken. Büyük ihtimalle Jennings Amca'yı bulacak ve onun da doğum günü olduğunu bilmesini sağlayacak.

Violet denetlemek için dışarı çıkarken Amelia'yı tutuyorum çünkü bebek pudrası gibi kokuyor ve bebeklik dönemini özlüyorum. Şu anda on beş aylık, yani bebekten çok yürümeye başlayan bir çocuk, ama çok fazla gevezelik etmeye başladığı o sevimli tombul aşamada ve onu tutarken çok nostaljik hissediyorum. Ve muhtemelen hüznü?

Amelia bana bakıyor ve küçük tombul elini ağzımın üzerine koyuyor. Sonra da kaşlarını çatarak bana anne diyor. Belki de bana Anne Teyze diyebilirler. Çekiciliği var.

Jennings kapıdan içeri girdiğinde Amelia sanki onu birkaç dakika önce görmemiş gibi tombul bebek bacaklarını heyecanla sallıyor. "Dada!"

Ona daha sıkı sarılıyorum ve annesinin ya da babasının daha çekici kolları için beni terk etmeden önce bebek kokusunu bir kez daha içime çekiyorum. "Amelia, bir zamanlar babanın beni kovduğunu biliyor muydun?"

Jennings kuru İngiliz tarzıyla, "Seni görmek de güzel Daisy," diye cevap veriyor. Gülümsediği için alay etmeme aldırmadığını biliyorum. "Bu şakanın seni hiç yormadığını duyduğuma sevindim."

"Eskiyeceğini düşünebilirsin ama yine de bu konuyu açmaktan gerçekten keyif alıyorum." Omuz silkiyorum. Boşta kalan kolumla ona sarılıyorum ve Amelia babasına uzatılmadan bir kol mesafesinde olduğu için neredeyse kriz geçiriyor ama onu mutfağa götürerek dikkatini dağıtıyorum, böylece çocuklar bavulları yukarı çıkarabiliyor ve Violet ile Jennings bavulları boşaltabiliyor. Violet ve Jennings'in ziyaretleri için yatak odalarından birini hala çocuk odası olarak kullanıyoruz ve tercih ettikleri tüm bebek eşyalarını el altında tutuyorum, böylece bir sürü eşya taşımadan ziyaret etmelerini kolaylaştırıyor. Londra ziyaretlerimiz için Violet'in misafirhanesinde de benzer kopyalarım var.

Amelia'yı mutfaktaki mama sandalyesine oturtuyorum -yine, Violet'in ziyaretleri için elimde tuttuğum bir şey, çünkü kendi iki çocuğum o aşamayı geçti- ve çocuklar için bir atıştırmalık hazırlıyorum. Muz, çilek ve üzüm dilimlerinden oluşan şiş kebaplar, büyük ikisi için şişin üzerine birkaç marshmallow eklenerek, Amelia için ise doğrudan tepsiye küçük çilek, muz ve üzüm parçaları kesilerek hazırlanıyor. Çocuklar bunlara dut kebabı diyor çünkü kısa bir süre 'şiş' kelimesini tam olarak beceremediler ve kulağa sanki bok kebabı istiyormuş gibi geliyordu ve evet. Kyle haklı, çok uyum sağlıyoruz.

"Seni seviyorum anneciğim." Kellan yanımda beliriyor, ben hazırlanırken bacağıma sarılabilsin diye bir kolunu kalçama dolamış. Küçük kafası yukarı doğru eğik ve gamzesi bana gülümserken parlıyor ve muhtemelen ona istediği her şeyi verirdim çünkü o dünyanın en tatlı en iyi çocuğu.

"Çilekli kebabımın yanında jöle alabilir miyim?"

Bunun dışında. Bu yeni jöle takıntısının nerede olduğundan emin değilim ama doğru cevabın hayır olduğundan eminim. "Jöleyi yarın kahvaltıda tost ya da İngiliz çöreğinin üzerinde yiyebilirsin, tamam mı dostum?"

Burnunu kıvrarak komik bir yüz ifadesi takınıyor ve ben de neredeyse pes ediyorum ama etmiyorum. Benden bunu beklemiyor çünkü parametreleri belirledikten sonra nadiren pes ederim.

"Doğum günümde atıştırma olarak jöleli dondurma alabilir miyim?" diye soruyor umutla. Gülüyorum ve saçlarını karıştırmadan önce ellerimi temizliyorum. Saçlarını yeni kestirdiği için parmaklarımın arasına düzgünce düşüyor. Gözleri benimkiler gibi koyu mavi ama onun dışında tamamen Kyle'a benziyor. Gamzesi, saçının rengi, burnu. Hepsi Kyle. Onu buraya getirmek için tüm ağır işleri ben yaptığım için bu durum beni gerçekten rahatsız ediyordu ama sonra Kinsley geldi ve benzerlikler açısından işleri beni yatıştırarak kadar eşitledi.

"Elbette, dostum. Bence bu çok iyi bir plan gibi görünüyor."

"Ne planı?" Kinsley mutfağa geri döndü. "Jöleli Dondurma Planı!"

Kellan ona söyledi.

"Ne demek bu?" Kinsley gözlerini kısmış, elleri minik kalçalarında, kendi mutfağındaki son dedikoduları ortaya çıkarmak için tam bir araştırma yapmaya hazırlanıyor.

Kellan her ikisinin de tabağını masaya götürür ve doğum gününde atıştırma olarak nasıl jöleyle kaplı dondurma yiyeceklerini anlatmaya başlar. Sonra da Kinsley'i kendi doğum günü için de aynısını istemesi gerektiğine ikna etmeye çalışır, böylece iki kez yiyebileceklerdir. Kinsley pür dikkat dinliyor, bir yandan muz dilimini çiğnerken bir yandan da gözlerini kocaman açıyor.

"Doğum günümde seçim yapma hakkım var," diyor adam sözünü bitirdiğinde, jöleli dondurma satışından etkilenmemiş bir şekilde. İnatçı kızım benim. "Ben jöleli waffle istiyorum." Sonra da jöle kısıtlaması yapan ebeveynlerinin komplocu hükümetini devirmelerini kutlamak için birbirlerine beşlik çakıyorlar.

Amelia'nın elini ezdiği muz diliminden temizliyorum ve zamanın nasıl bu kadar hızlı geçtiğini merak ediyorum. Eminim bebeklerim daha geçen hafta bu kadar küçüktü, şimdi ergenlik çağının yarısına geldiler ve bana karşı komplo kuruyorlar. Humph.

Bekle... Bebek ateşim mi var? Daha önce hiç bebek ateşi yaşamamıştım, o yüzden emin değilim. Anneliği gerçekten düşünmeden önce Kellan'a hamile kaldığım ve hemen ardından Kinsley geldiği için, çok fazla seks yaptığınızda ve çok dikkatli olmadığınızda bebeklerin yaptığı gibi, bir bebeği özlemeye şansım hiç olmadı.

Kinsley'den sonra daha dikkatli olmaya karar verdik - açıkçası, sadece ikisine sahip olduğumuz için. Ama belki de konuyu tekrar gözden geçirmenin zamanı gelmiştir. Ne de olsa tüm bu yatak odalarımız var.

Kapı zili tekrar çaldı ve Kinsley kaçtı. Onu kovalamıyorum çünkü ön kapıyı görebiliyorum ve Kyle kapmış. Yarınki parti için şişme zıplama evi. Evet, evet. Biz o ebeveynleriz. Ama arka bahçeye sirk çadırı kurup çiftlik hayvanları getirecek değiliz ya. Sadece şişme ev. Ve parmak boyası. Ve bir dinozor kazı istasyonu. Ve yüz boyama. Ama hepsi bu kadar. Gerçekten. Baloncuk istasyonu ve tek boynuzlu at saç bandı yapma alanı dışında.

Ve evet, belki iki pasta biraz abartı olabilir ama doğum günleri bu kadar yakın olunca aynı pastayı seçecek değiller ya. Kinsley için üç katlı tek boynuzlu at pastası ve Kellan için dinozor şeklinde bir pasta. Şimdi aklıma geliyor da Kellan pastasının çilek reçeli dolgulu olmasını istemişti. Kinsley ise gökkuşağı serpintili dolgu istemişti.

İyiyim. Hepsi benim. Doğum günlerini kutlamaya gerçekten bayılıyorum. Çok uzun zaman önce bekar bir anne olacağımı düşünüyordum ve işte buradayım, evli ve iki çocuklu mutlu bir anneyim. O yüzden biraz abartıyorum.

Bu da bana şunu hatırlattı. Kerrigan'ı parti çantalarını toplarken ofisimde bıraktım. Amelia'nın yüzünü siliyorum ve herhangi bir yere muz parçaları saklamadığından emin olduktan sonra onu ofisime taşıyorum. Ofisim bir rüya ve bu eve neden evet dediğimin bir parçası. Mutfağın yanında yer alıyor ve tonozlu tavanları ve arka duvar boyunca bahçeye ve havuza bakan Fransız kapıları var. Çocuklar henüz dışarıda gözetimsiz oynayabilecek yaşta değiller ama büyüdüklerinde onları buradan izleyebileceğim.

Ofisim çok kullanılıyor çünkü hala blog işlerimi yürütüyorum. Her ikisini de. Seyahat sitesi çoğunlukla yeni içerik için kiraladığım serbest yazarlardan oluşuyor, ancak bu gönderilerin bir kısmını da ben yapıyorum. Ancak serbest çalışanları işe almak erişim alanımı genişletmemi sağladı. Örneğin, bekarların bakış açısından Londra hakkında bir yazı yerine, aileler için Paris, çiftler için Paris, kendi başınıza Paris hakkında içeriğim var.

kendi. En çok sevdiğim şehirlere odaklandım ve ardından herkes için uygun bir yazı olmasını sağladım.

Diğer blogum bir anne blogu. Anneleri hedefleyen, hamilelik, ebeveynlik, yemek tarifleri, aktiviteler ve bir sürü eğlenceli ebeveynlik memine odaklanan içerikler üretiyorum. Şu anda bu siteye ayda ortalama bir milyon ziyaretçi geliyor ki bu gerçekten büyük bir rakam. Site o kadar çok yeni içeriğe ihtiyaç duyuyor ki, siteyi yönetmeme yardımcı olan iki yarı zamanlı çalışanım var ve site büyümeye devam ediyor. Siteyi satmam için bazı teklifler aldım ama ilgilenmiyorum. Henüz ilgilenmiyorum. Önce onunla yapmak istediğim daha çok şey var.

Kerrigan bir dinozor bez çantasını çeşitli hediyelerle doldurup saplarına kurdele bağladıktan sonra ofisimdeki kanepenin üzerinde giderek büyüyen hediye çantası yığınının üzerine yerleştirirken, "Bu parti hediyeleri çok özenli," diye düşünüyor.

"Err," dedim. Elbette, Etsy'den sipariş ettiğim ve üzerine her çocuğun adının işlendiği kişiselleştirilmiş bez çantalar biraz fazla. Olabilir. Ama kullanışlı, değil mi? Artık biri yanlışlıkla iyilik çantasını almadan giderse, tam olarak kim olduğunu bileceğim ve böylece çantayı ona ulaştırabileceğim. Ayrıca, milyarlarca doların tadını çıkarmanın Etsy alışveriş sepetinize bir şeyler yüklemekten daha iyi bir yolu varsa da ben bilmiyorum.

"Üzerinde adım yazan bir tek boynuzlu at çantası mı sipariş ettin?" Kerrigan kafası karışmış bir şekilde kafasını kaldırıyor, söz konusu çanta elinden sarkıyor.

"Çok özür dilerim. Dinozor çantası mı istemiştiniz?" Cinsiyet ayrımı yapmamam gerektiğini biliyorum ama Kerrigan'a davetiye göndermediğim için tek boynuzlu at ya da dinozor olduğunu belirtmedi, ben de ona tek boynuzlu at çantası sipariş etme kararı aldım.

"Tek boynuzlu at iyi ama parti hediyesi için çok yaşlı değil miyim?"

"Kimse bir parti iyiliği için çok yaşlı değildir, Kerrigan." Hmm. Violet için sipariş ettiğimi saklasam mı acaba? Ve kendim için. "Ama sen çocuklardan farklı bir şey alacaksın." Bebek Amelia'yı uzatırken boş çantayı bana vermesini işaret ediyorum. "Sakın bakma!" Çantasına en sevdiği çikolataları ve Sephora'dan küçük bir paket doldururken talimat veriyorum. Sonra çantanın ağzını bir kurdeleyle bağlayıp kanepeye koyuyorum. "Çıkarken bunu almayı unutma."

"Koridorun sonunda oturuyorum," diye işaret ediyor.

"Gerçi çok uzun bir koridor. Geç olduğuunda, karnın acıktığında ve çantanda lezzetli bir şeyler olup olmadığını merak ettiğinde onca yolu yürümek istemezsin."

Violet içeri girdiğinde ve Amelia heyecanla 'Anne, anne, anne' diye bağırdığında, "Yeterince makul," diye kabul ediyor.

Tanrım, İngiliz bebekler çok tatlı. İşte o zaman anladım. "Aman

Tanrım. Bebeğinizin şimdiden İngiliz aksanı var."

"Biliyorum!" Violet, Amelia'yı Kerrigan'ın ellerinden alırken sevinçle ışıldıyor. "Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar memnun olmamıştım."

Amelia'yı tam bir İngiliz bebeği gibi giydirir. Bir sürü büzgülü elbise ve minik hırkalar. Hepsinin vintage olduğunu ya da İngiliz tasarımcılar tarafından özel olarak üretildiğini öğrensem şaşırırmazdım. Sırf onunla biraz uğraşmak için ona üzerinde Disney prensesi damgası olan bir kıyafet göndermem gerekebilir.

Daha sonra, hediye paketleri doldurulduktan, akşam yemeği yenildikten, banyo yapıldıktan ve çocuklar yataklarına yatırıldıktan sonra, nihayet Kyle'ın yanında kendi yatağıma giriyorum. Yatağa benden on beş dakika kadar önce girmiş ve iPad'inde bir şeyler okuyor. Vergi oranları, dünyadaki kağıt arzı ya da Cornelius, Kuzey Carolina'nın nüfusu hakkında sıkıcı bir şey. Kim bilir? Başka bir gece olsa bana anlatmasını isterdim çünkü biraz kuru konularda bile düşüncelerini duymayı seviyorum. Ama bu gece dikkatim dağınık.

Yatağımızın üzerinde asılı olan fotoğrafa bakıyorum. Yıllar önce Boston'daki o otel odasında çektiğim selfie. Fotoğraf kırılmış ve büyütülmüş, siyah beyaz basılmış, böylece tek görebildiğiniz ikimizin başlarımızı birbirine eğmiş, gülerkenki halimiz. Ne de olsa evde çocuklarımız var. Bir gün onlara yalan söylemek ve bu fotoğrafın yatakta değil akşam yemeğinde çekildiğini söylemek isteyebiliriz.

Kyle'ın iPad'inin kilit ekranındaki fotoğraf, Kellan doğmadan önce çıktığımız bebek tatilinde hamile ve bikinili halim. Hamilelik vücudumdan çok hoşlanmıştı. Her iki seferde de. Şimdi düşününce, önermek üzere olduğum şey ilk başta düşündüğümde daha az çılgınca gelebilir.

"Biliyor musun, düşünüyordum da."

"Hmm," diye mırıldandı.

"Kardashian'lara ayak uydurma konusunda berbat bir iş çıkarıyoruz."

"Lütfen bana bir reality şov çekmek istediğini söyleme, çünkü bunu kabul etmem mümkün değil Daisy." iPad'i kapatıyor ve komodinin üzerine koyuyor.

"Hayır! Saçmalama." Başımı sallıyorum. "Sadece iki K bebeğimiz var demek istedim," diyorum ve sonra bu fikri aramızda havada asılı bırakarak konuyu kapatıyorum.

"Başka bir bebek mi istiyorsun?" Kyle şaşırmış görünüyor. Oh, Tanrım. Bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyor, değil mi? Kinsley'den sonra daha fazla bebek sahibi olma fikrini askıya aldık ve şimdi üç yaşında ve bezleri geçtik ve belki de bilerek yeniden başlamak delilik.

"Evet." Tepkisini ölçmek için yüzüne bakıyorum. "Belki iki tane daha?"

"Sanırım bu hoşuma gider," diye onaylıyor Kyle seksi, tembel bir gülümsemeyle ve eğer doğum kontrol hapi kullanmıyor olsaydım beni çoktan hamile bırakmış olurdu.

"Sen ister
miydin?"

"İsterdim."

"Bunu öylesine söylemiyorsun değil mi? Daha fazlasını istediğim için mi?"

"Kinsley doğduktan sonra seni tekrar tekrar hamile bırakmaya devam etmekten son derece memnun olurdum."

"Çok tatlısın," diye kestirip atıyorum.

Kyle gülüyor ve üstüme yuvarlanıyor, gamzesi tüm ihtişamıyla ortaya çıkıyor. "Belki dördüncü bebek ikiz olur ve sonunda beş çocuğumuz olur."

"Belki de oluruz."

"Pratik yapmalıyız," diyor beni öperken ve gömleğimi başımın üzerine kaldırırken.

Ellerimi yatarken giydiği pamuklu pantolonun içine sokarken, "Pratik yapmayı seviyorum," diye kabul ediyorum.

Bu doğru. Kyle ile pratik yapmayı seviyorum. Ve onunla dövüşmeyi. Ve onunla bebek yapmayı. Onunla seyahat etmeyi seviyorum. Onunla kanepede uzanmayı ve huysuz, aşırı yorgun çocukları onunla yatırmayı.

Birlikte kurduğumuz bu hayat için her gün minnettarım. Ve hiçbir zaman beklediğim gibi sonuçlanmayan planlar için.

AYRICA JANA ASTON TARAFINDAN

[Yanlış \(Yanlış Serisi #1\)](#)

[Doğru \(Yanlış Serisi #2\)](#)

[Kaçamak \(Yanlış Serisi #3\)](#)

[Güven \(Yanlış Serisi #4\)](#)

[İyi Kız \(İyi Kız 1. Kitap\) Kilyi](#)

[Zamanlar \(İyi Kız 2.tap\)](#)

[Sure Thing \(Best Laid Plans #1\) B](#)

[Planı \(Best Laid Plans #2\)](#)

[Times Meydanı](#)

TEŞEKKÜRLER

Sevgili okurlar,

Her zaman olduğu gibi, okuduğunuz için teşekkür ederim. Okuma zamanınızı ve paranızı romanlarımdan birini okuyarak geçirmeyi seçtiğiniz için çok minnettarım. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Violet'in kitabını bir yıldan uzun bir süre önce ilk yayınlandığında okuduysanız, Daisy'nin hikayesini beklerken bu kadar sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim! Sure Thing'i yazarken Daisy'nin hamile olduğunu biliyordum, bu da tur rehberliği işini kız kardeşinin üzerine yıkmasının ana motivasyonuydu. Ayrıca müstakbel babanın Daisy'nin ulaşmakta zorlandığı biri olduğunu da biliyordum. Kyle'ın tam olarak kim olduğunu bulmam biraz daha uzun sürdü. Onun bir Hollywood tipi mi yoksa bir CEO tipi mi olduğu konusunda biraz tartıştım ama sonunda takım elbiseye bayıldım :)

Bunu yazarken ve Violet ile Daisy'nin hikayelerinin kesiştiği noktaları birbirine bağlarken çok eğlendim. Dr. Luke Miller'ı da işin içine katmanın bir yolunu bulduğumda, bundan gerçekten keyif aldım. Sophie ve çocuklarla da bir sahne eklemeyi düşünmüştüm ama tam olarak yerleştiremedim. Ancak bu seriyi tekrar gözden geçirmeyi düşündüm, bu yüzden bir yerlerde ortaya çıkıp çıkmayacaklarını asla bilemezsiniz.

Son olarak, bu kitabı satın aldığınız her yerde bir yorum bırakabilirsiniz çok memnun oluruz.

Bir dahaki sefere kadar...

Facebook'ta iseniz, özel bir okuyucu grubum var. Bize katılmanızı çok isterim... [Grind Me Cafe](#)

Neler yaptığımı görmek istiyorsanız, lütfen beni [Instagram'da !](#) takip etmeyi düşünün(Uyarı: Çoğunlukla kediler, kahve ve çiçekler var)

YAZAR HAKKINDA

Jana Aston kedileri, büyük kahve fincanlarını ve bakirelerin bekaretini bozan milyarderlerle ilgili kitapları seviyor. İlk romanını elektrik faturalarıyla ilgili müşteri hizmetleri çağrılarını yanıtlarken yazdı ve okuyucuların pijamalarıyla çalışmayı gerçeğe dönüştürebilecek kadar benimsediği Wrong'daki kurgusal jinekolog için her zaman minnettar. Jana'nın romanları NYT, USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satanlar listesinde birden fazla kez yer aldı. Çok satmayı seviyor.

Facebook'ta iseniz, özel bir okuyucu grubum var. Bize katılmanızı çok isterim... [Grind Me Cafe](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

